JOAN MATTHEUS

Pasiune, vis sau nebunie

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Alan Branson fu fascinat pe loc de femeia așezată pe canapeaua din piele albă.

Focul din lemne care trosnea în șemineu, încălzea și mai mult atmosfera intimă și veselă care domnea în salonul mare, în care invitații discutau cu înflăcărare.

Femeia nu-l remarcase încă pe Alan, care nu-și putea desprinde privirea de formele armonioase ale trupului ideal, feminin.

Măsura probabil aproximativ un metru șaptezeci. În ciuda fineței taliei, a brațelor și a picioarelor lungi, emana din toată ființa sa un farmec ciudat de voluptuos. Era așezată lângă foc. Lumina schimbătoare a flăcărilor ilumina chipul frumos, cu trăsături regulate și în părul negru jucau reflexe roșcate.

Îmbrăcată cu o jupă neagră și o bluză albă, nemișcată și tăcută, semăna cu o creatură venită din altă parte... un fel de apariție magică.

Brusc, în timp ce privirea lui Alan aluneca încă peste trupul femeii, acesta îi văzu pieptul ridicându-se sub satinul alb, ca sub efectul unei imperceptibile emoții. Ridicând în acea clipă capul, femeia întoarse fața spre Alan.

Încă în picioare în antreul care dădea în salon, acesta întoarse ochii și puse pe o masă mai mică din lemn de culoare deschisă sticla de vin de Burgundia pe care o adusese în dar gazdei. Apoi, scoțându-și bluzonul din piele de căprioară de culoare albastru închis, îl înmână menajerei care-l agăță pe un portmantou.

Cum făcu un pas în salon, o zări pe Jessica. Aceasta părăsi un grup de invitați pentru a se îndrepta spre femeia pe care Alan tocmai o devorase cu privirea. Fu surprins de asemănarea incredibilă a celor două femei.

Erau două surori? Alan le cercetă. Jessica era aplecată asupra necunoscutei. Totul era asemănător la ele: talia, culoarea închisă a părului, forma feței, delicatețea trăsăturilor, tenul strălucitor...

Totuși existau nu puține diferențe teribile.

Jessica, frumoasă, adorabilă, își purta cei nouăsprezece ani ca pe un dar al vieții. Frumoasa necunoscută, deși comparabilă, era de o altă natură: mai sofisticată, marcată de o anumită maturitate, de o aură singulară.

Erau de-abia câteva luni de când Alan o angajase pe Jessica Seaton ca secretară în întreprinderea pe care o conducea. Se simpatizaseră imediat. Acum își amintea că Jessica îi vorbise despre sora sa mai mare, căsătorită și mama unui bebeluș de șapte luni.

Femeia aceea minunată instalată pe canapeaua albă, care tocmai îi făcuse o atât de extraordinară impresie, era oare sora Jessicăi?

Alan simți brusc un nod în gât: creatura magică îl privea cu un zâmbet curios și impersonal. Trebuia să fie, cu siguranță, sora stăpânei casei...

Iată că se ridică brusc și escortată de Jessica, se îndreptă spre Alan cu pas lent și grațios. În picioare, eleganța mersului, a gesturilor, a expresiei sale, apăreau cu și mai multă strălucire. Aruncând o privire în jur, Alan zări o femeie de aproximativ șaizeci de ani așezată într-un fotoliu Voltaire, acoperit cu catifea stacojie. Asemănarea acestei bătrâne doamne – evident mama lor – cu cele două femei tinere care veneau spre el, îl frapă încă o dată ca un trăsnet, dându-i un sentiment ciudat de irealitate.

Alan nu încercase un entuziasm nebun la ideea de a veni să cineze la familia Seaton. Dar neavând nici un plan pentru duminica de Paște, acceptase invitația Jessicăi de a veni să-și petreacă seara în casa de la periferia Philadelphiei. Bineînțeles, nu se așteptase la o ambianță atât de modernă și de rafinată.

Își imaginase una din acele mese tradiționale de sărbătoare, într-o familie onestă din mica burghezie americană: de la ouăle de Paște din ciocolată având deasupra noduri îngrozitoare din materiale colorate, până la pulpa enormă de miel pentru acea ocazie și la uriașa tartă cu mere făcută în casă. Totul pe fondul unei conversații convenționale, întreruptă neîncetat de vacarmul emisiunilor televizate. Și iată că de la sosirea sa, mergea din

surpriză în surpriză. Primirea neașteptată a menajerei, cu amabilitate stilată, cadrul somptuos, eleganța rafinată a invitaților... Ideea de masă familială tipică părea să fie abandonată, deoarece în colțul salonului era instalat un bufet. Doi servitori tineri, în livrea albă, după toate aparențele nu amatori, se ocupau de serviciu.

Oare cum altfel ar fi putut Alan să se aștepte la atâta lux și eleganță și mai ales, la acea apariție neașteptată, la acea femeie a cărei simplă vedere îl aruncase încă din prima clipă într-o tulburare atât de profundă? O senzație stranie îi cuprinse tot trupul și sufletul și împotriva ei nu putea face absolut nimic. Cum se apropia de el, Alan se gândi foarte repede că avea probabil aproximativ treizeci și cinci de ani.

Jessica îi întindea deja o mână, pe care bărbatul o strânse.

– Paște fericit! spuse aceasta cu amabilitate. Sunt încântată că ai acceptat să vii!

Zâmbi și, întorcându-se spre necunoscută, în picioare alături, adăugă:

– Mamă... ți-l prezint pe Alan Branson, patronul meu. Alan... iat-o pe mama, Laura Seaton.

– Fiți binevenit, domnule Branson... și Paște fericit! spuse doamna Seaton zâmbind.

Își strânseră mâinile cu politețe și se angajară într-o discuție de o banalitate descurajantă. Alan răspunde automat, încă prea emoționat de apropierea Laurei Seaton pentru a încerca să fie strălucitor.

Tulburat de asemenea de ceea ce tocmai aflase: Laura Seaton era mama Jessicăi...

La întoarcerea în apartamentul său, mult prea mare pentru un bărbat singur, Alan nu încetă să se gândească la seara pe care o petrecuse la familia Seaton. Obsedat, trecea neobosit în revistă toate detaliile.

Primele cuvinte. Fermecătoarea simplitate cu care Laura insistase să-i spună pe nume, în timp ce foarte firesc el devenise "Alan", îndată ce începuseră să vorbească împreună. De asemenea, zâmbetul cu care acceptase sticla de vin de Burgundia, una dintre cele mai bune podgorii franțuzești. Atinsese de mai multe ori degetele tinerei femei și tremura încă la amintirea acelui contact trecător. Tot așa cum îi răsunau încă în urechi inflexiunile calde ale vocii feminine când îl prezentase celorlalți invitați și, evident, surorii Jessicăi. Asemănarea dintre cele trei femei era cu adevărat uluitoare.

Nu-și putu stăpâni un zâmbet revăzând scena în care Laura îl condusese spre bunica pe care o luase mai înainte drept mama Jessicăi – și care era de fapt mama Laurei. Sărutase respectuos mâna bătrânei doamne așezată în fotoliul de catifea roșie.

Alan Branson se culcă și stinse lumina. Cu ochii deschiși în întuneric, se abandonă fără reținere imaginilor care-l obsedau.

Da, fusese o seară minunată... un moment unic.

Și de ce, dacă nu cauza acelei întâlniri? Din cauza acelei femei?

Laura. Un nume plin de magie, Laura... Era ca aurora, ca aurul, ca zorii, ca viața, ca fericirea, ca tot ce era mai prețios pe pământ,

în inimile oamenilor, în mintea unui bărbat... ca lumina, ca soarele, căldura, ca "aura fără aură", acel amestec de îndoială, de teamă și de nerăbdare care se afla în orice dorință... Alan nu-și amintea de nici o conversație cu ceilalți invitați, dar fiecare vorbă pe care i-o adresase Laura îi rămăsese întipărită în minte.

Totuși, nu petrecuseră prea mult timp împreună. Și cu toate acestea, fiecare din acele clipe îl tulbura încă în adâncul ființei sale.

– Vă mulțumesc că m-ați invitat, declarase Alan. Nu fac parte din cercul dumneavoastră de prieteni și mesele de sărbătoare sunt în general rezervate familiei și celor apropiați... Sunt într-adevăr foarte impresionat.

– Într-o zi ca aceasta, nimeni n-ar trebui să rămână singur, îi răspunsese tânăra femeie.

Rostise aceste cuvinte cu un zâmbet ciudat de trist. Și aceea fu cu exactitate clipa în care privirile lor se întâlniseră și când o complicitate mută se instalase între ei. Dar Alan știuse atunci cu certitudine că amândoi cunoșteau foarte bine sensul cuvântului singurătate. O emoție neclară îl cuprinse și inima îi bătu brusc cu mai multă putere.

Oare ce voise să spună exact? Ce exprimase de fapt acel ușor zâmbet trist? Compasiune?

Simpatie? Absolut nimic...?

Totuși, începând din acea clipă, privirile lor nu se mai părăsiseră, contrazicând chiar în mod ciudat ceea ce conversația politicoasă putea avea convențional..

În timp ce, astfel întins, perfect nemișcat în întunericul camerei, Alan revedea trecându-i prin fața ochilor diferitele momente ale serii, o întrebare neliniștitoare îi apăru curând în minte. Aceea de a afla dacă în această seară, asemenea lui, Laura Seaton avusese și ea impresia secretă că o singură ființă întâlnită brusc poate să dea lumea peste cap.

Era totuși profund descumpănit de reacția sa ciudată față de Laura Seaton. De ce oare, imediat ce o zărise, chiar înainte să se întoarcă spre el, fără să fi avut timp să rostească cel mai mic cuvânt, se simțea întru totul apropiat de acea femeie necunoscută?

Îi revedea fața cu trăsături regulate, gura senzuală, părul negru strâns într-un coc greu pe ceafă, nasul drept, curba perfectă a spâncenelor...

Nu simțise niciodată o atracție atât de puternică pentru o femeie. Viața sa nu dusese totuși lipsă de aventuri amoroase... Așa încât căuta cu disperare o explicație rațională a ceea ce tocmai se întâmplase între el și Laura Seaton.

Sentiment? Atracție fizică? La amândoi în același timp? Fatalitate?... Ceea ce i se întâmpla era inexplicabil. Desigur, era frumoasă de să-ți taie răsuflarea. Îi revedea trupul suplu, subțire, gesturile grațioase, rotunjimea sânilor sub sutienul imaculat, talia fină, șoldurile unduitoare, picioarele lungi, perfecte... Și apoi, micile șuvițe de păr rebele pe ceafa albă, ochii căprui cu puncte aurii, privirea vie, plină de mister, rând pe rând veselă și gravă, mâinile fine, gura emoționantă...

Trebuia neapărat să înceteze să se gândească la această femeie. Alan își dădu brusc seama că era lac de transpirație și ritmul inimii i se accelerase puternic.

Nu simțise niciodată o dorință atât de nebunească pentru nici o femeie... Se calmă lent și își jură să o posede într-o zi pe Laura Seaton. Oricum, știa că nu va putea să trăiască fără s-o vadă, să-i vorbească, s-o atingă...

Ce știa exact despre ea? Foarte puține lucruri. Într-o zi, Jessica făcuse observația că arhitectura – Alan era arhitect – nu era fără legătură cu meseria mamei sale, decoratoare de interioare. Acum Alan văzuse cu ce rafinament fusese amenajată casa Laurei și nu se îndoia de talentele sale excepționale în această profesie.

Brusc, i se păru extrem de important să amenajeze cât mai repede casa martor a complexului imobiliar ale cărui lucrări le supraveghea în prezent. Pentru a atrage și a convinge clienții și a vinde rapid toate locuințele din lot, se impunea o decorare inteligentă a casei martor... Trebuia așadar să aibă rapid o întâlnire cu o anumită decoratoare de interioare.

Alan zâmbi în întuneric, foarte fericit că avusese o idee atât de bună.

Își aminti brusc o informație pe care i-o dăduse Jessica: aceasta abia își amintea de tatăl său dispărut. Murise când avea trei ani, lăsând două fetițe și o văduvă de douăzeci și trei de ani. Cum Jessica era acum în vârstă de nouăsprezece ani, Laura avea așadar, treizeci și nouă de ani... Cu trei ani mai mult decât el.

În zori, epuizat, Alan Branson adormi profund.

***

– Ce seară reușită!

Jessica se prăbuși pe canapeaua confortabilă din salon.

– Este adevărat... Invitații chiar nu mai doreau să plece!

Margareth, sora Jessicăi, își servi o cupă cu șampanie.

– Vrei? propuse ea.

– Nu, mulțumesc... Am băut destul pentru astăzi!

Margareth se îndreptă spre canapea și se așeză alături de sora sa.

– Mama a jucat un mare rol! Ai observat? Când se hotărăște să fie seducătoare, este de temut! observă Margareth râzând.

Exact în acea clipă, Laura Seaton intră în salon.

– De temut?... repetă aceasta cu un ușor zâmbet obosit.

– Da... În seara asta ai fost mai frumoasă ca niciodată, o complimentă Margareth. Toată lumea nu avea ochi decât pentru tine, nu vorbea decât despre tine...

"Toată lumea?" se întrebă Laura. Asta includea și o anumită persoană?...

Obsedată împotriva voinței sale de acel Alan Branson, încercă să se amestece în discuția veselă a fiicelor sale.

Totuși, în ciuda eforturilor sale, nu înceta să vadă fața acelui bărbat.

În zadar încercase să lupte împotriva acestei imagini, îi revenea cu încăpățânare în memorie.

Laura se aplecă spre buchetul de violete care se afla pe masa joasă, în fața ei. Aranjă florile delicate cu o grijă excesivă.

Continuând să vorbească despre succesul seratei, Margareth și Jessica se ridicară și se îndreptară spre bufet unde mai rămăseseră câteva prăjiturele și niște sticle în care mai era băutură.

Râsetele tinerelor femei o distraseră până la urmă pe Laura de la tulburătoarea sa visare.

– Vă găsesc foarte vesele după toată această oboseală. Sper că n-ați băut prea mult! exclamă cu amabilitate întorcându-se spre ele.

– Noi? Oh! Mamă... Imposibil! o asigură Jessica. Suntem vesele pentru că petrecerea a fost splendidă și pentru că suntem fericite, atâta tot!.

Și, clipind cu maliționzitate, tânăra fată bău o ultimă înghițitură de șampanie.

– O fi rămas din întâmplare, o mică picătură și pentru mine? întrebă Laura zâmbind.

Jessica umplu o cupă și i-o aduse mamei.

– Vorbind despre alcool, n-am gustat niciodată ceva atât de aextraordinar ca vinul adus de patronul tău, îi spuse Margareth Jessicăi.

– Oh, este un cunoscător, un bărbat foarte rafinat, afirmă Jessică așezându-se din nou pe canapea. Pentru că este de bun-gust în toate lucrurile, dacă ar trebui să-l notez, i-aș da zece peste tot, sau mai degrabă... unsprezece!

– De ce nu douăzeci și cinci! exclamă Margareth râzând. Ceea ce este sigur, este că Alan Branson este bărbatul cel mai seducător pe care l-am întâlnit vreodată.

"Alan Branson..." Auzind acel nume, Laura își simți inima bătând mai puternic. Își duse grăbită cupa de șampanie la buze. Oare ce i se întâmplase?

N-ar fi știut să definească, dar era ceva acolo în adâncul ființei sale și nu putea face nimic. O căldură subită, un ușor tremur, o tulburare de neînțeles o cuprindea întru totul. Își aminti vocea caldă a bărbatului și se înfioră fără să vrea.

Oare ce-i spusese?

Uitase. Își amintea doar de modul în care îi rostise numele, cu un fel de senzualitate în voce, o blândețe extraordinară. Pentru a-și ascunde emoția, bău o înghițitură de șampanie.

– Nu are decât un singur defect, remarcă Margareth. Alan Branson nu este prea vorbăreț... Este întotdeauna la fel de calm? Laura își simți mâinile tremurând. Se surprinse așteptând cu nerăbdare răspunsul Jessicăi.

– În cea mai mare parte a timpului, răspunse în sfârșit tânăra fată, nu spune mare lucru, dar privirea sa înlocuiește orice discurs... Ochii spun de mii de ori mai mult decât cuvintele. Este de ajuns o singură privire pentru ca oricine să se simtă cea mai stupidă creatură din lume...

Laura acceptă judecata Jessicăi fără șovăire, amintindu-și ochii albaștri, splendizi ai bărbatului.

Da, Alan Branson avea un magnetism cu totul special.

În acea seară fusese singurul care nu fusese îmbrăcat de ocazie. Fără costum, nici cravată, ci îmbrăcat simplu în pantaloni bleumarin și un pulover alb din cașmir, Alan păruse totuși cel mai elegant de la serată. Laura remarcase că măsura probabil aproximativ un metru optzeci. Fusese impresionată de grația și suplețea suprinzătoare a trupului cu musculatură puternică.

Părul șaten, puțin prea lung și ciufulit de vânt îi displăcuse mai întâi Laurei.

Dar gândindu-se mai bine, găsea că acest detaliu adăuga mai mult la farmecul său. În schimb, îndată ce-l văzuse, fusese frapată de regularitatea perfectă a trasăturilor feței. Și de albastrul ochilor – un albastru ireal, care o obseda.

Înfiorându-se, încercă să înlăture imaginea stăruitoare a acelui bărbat și să participe la conversație.

– M-a fascinat complet, mărturisi Margareth. Sunt sigură că era atent la tot, în ciuda aerului său distrat.

Laura se resemnă să le asculte vorbind despre acela căruia ar fi vrut să-i uite până și numele.

– Margareth! Ești femeie căsătorită, exclamă Jessica. Nu trebuie să-ți vezi decât soțul și nici măcar să nu te uiți la alți bărbați!

– Poate sunt căsătorită, dar nu oarbă, răspunse tânăra femeie. Orice femeie ar vedea că patronul tău este incredibil de seducător.

– Da, Alan este într-adevăr formidabil, oftă Jessica. Cred chiar că m-am îndrăgostit de el...

Mai mult decât de acord cu prima afirmație a Jessicăi, Laura nu se putu stăpâni să se înfioare auzindu-și fiica mărturisindu-și sentimentele într-un mod atât de spontan.

– Iar! exclamă Margareth. Și studentul acela după care erai înnebunită de Crăciun?

Desigur... era fermecătător în ciuda câtorva coșuri pe care le avea pe frunte, gândi Laura.

– Oh... nu era decât un copil replică Jessica oftând. Alan este genul meu de bărbat. Matur, seducător, sigur pe el, responsabil...

– Te rog, Jessica! Fii puțin realistă! declară Margareth.

Laura luă în taină acest sfat înțelept pentru ea însăși.

– Bărbatul acesta ar putea să-ți fie tată, insistă Margareth, să ne fie tată!

Oh, dar era purul adevăr. Chipul Laurei se destinse puțin la acest gând.

– Draga mea soră, știu foarte bine că Alan are treizeci și șase de ani.

Laura simți interesul său pentru Alan Branson crescând în mod periculos, aflând că nu avea decât cu trei ani mai puțin decât ea.

– Și dacă socotesc bine avea cincisprezece ani când te-ai născut tu... ceea ce ar însemna un tată puțin cam precoce, nu? observă Jessica, ironic.

– Are totuși cu șaptesprezece ani mai mult decât tine, Jessica, răspunse sora mai mare.

Ar fi putut să-ți fie tată...

Jessica nu răspunse și-și aținti privirea, melancolică, asupra buchetului de violete. Cunoscându-și fiica, Laura știa că tocmai căuta argumentul care îi va putea închide gura Margarethei.

– Oricum, vârsta nu are absolut nici o importanță când două persoane se iubesc, afirmă în sfârșit Jessica.

– Mamă! exclamă Margareth.

Laura se așteptase la asta. De când erau mici, Jessica și Margareth făcuseră apel la mama lor pentru a le arbitra disputele sau simplele diferende. Pentru fiicele sale, nu reprezenta un judecător, ci mai degrabă o valoare sigură în care puteau avea încredere. Laura fusese mereu flatată de asta.

Totuși, în această seară ar fi preferat să nu trebuiască să intervină în discuție. Ascunzându-și stânjeneala, zâmbi.

– Haide, calmează-te, îi spuse cât de senină putu fiicei sale mai mari.

– Iartă-mă, spuse Margareth oftând, dar fiica ta este chiar mai capricioasă decât bebelușul meu.

De obicei, Laura știa exact ce să le spună fiicelor sale pentru a aranja lucrurile. Dar în seara aceasta era peste puterile sale să vorbească despre Alan Branson. Mai ales după mărturisirea sinceră a Jessicăi. Ceea ce simțea pentru acest necunoscut era prea nou pentru a lua partea cuiva. Avea nevoie să se gândească, să vadă mai limpede în sinea sa, să se odihnească...

Brusc înțelese că fiicele sale nu puteau să știe cât este de tulburată și de implicată în acest subiect.

– Ei bine, care este adevăratul motiv al disputei voastre? întrebă cu o liniște prefăcută.

Fără să răspundă, cele două surori se priviră curioase cu coada ochiului.

– Și dacă am relua această discuție mâine? propuse Laura. Margareth, nu crezi că ar trebui să te duci să vezi dacă fiica ta nu are nevoie de nimic.

Laura încercă să schimbe subiectul.

– Inutil, am fost acolo acum o clipă. Flora doarme ca un...

Se întrerupse și zâmbi.

– ... ca un bebeluș, încheie.

– Și Jeremy? Vreau să spun... nu te așteaptă? întrebă Laura.

– Și el doarme ca un bebeluș... răspunse Margareth. Mamă, Jessica se crede îndrăgostită de un bărbat care are treizeci și șase de ani și mi se pare că...

Întrerupând-o, Laura se întoarse spre Jessica.

– Jessica, este adevărat?

– Da, cu excepția unui amănunt, corectă Jessica privindu-și sora. Nu cred că sunt îndrăgostită. Sunt îndrăgostită de el.

Mâinile Laurei începură să tremure atât de puternic, încât își încrucișă brațele pentru a-și ascunde tulburarea. Oare sentimentul său pentru Alan Branson era atât de violent?...

Tânăra femeie păli. Ce să facă?

Trebuia neapărat să-l domine. Ar putea fi vreodată rivala fiicei sale? Pentru nimic în lume! Se îndreptă, își ațintă privirea asupra Jessicăi și începu cu o voce foarte blândă:

– Draga mea, ești încă foarte tânără și...

– Am exact vârsta pe care o avea Margareth când s-a căsătorit cu Jeremy! exclamă Jessica.

– Dar Jeremy nu are decât cu patru ani mai mult decât sora ta... În timp ce domnul Branson este...

– Știu! Știu! exclamă Jessica. Margareth a făcut deja aceste calcule stupide.

– Vezi cât este de capricioasă? insistă Margareth privindu-și mama. Este imposibilă! Nu vrea să asculte nimic. Mamă, el are treizeci și șase de ani!

– Margareth, îmi dau seama de diferența de vârstă dintre ei... răspunse calm Laura. Și de altfel, sunt sigură că și Jessica...

– Poate n-am decât nouăsprezece ani, dar nu mai sunt un copil. Știu că are treizeci și șase de ani. Știu că între noi este o diferență de șaptesprezece ani. Știu toate acestea...

– Și el... te iubește? întrebă Laura, cu inima palpitând, temându-se de răspuns.

Jessica rămase o clipă tăcută și plecă privirea.

– Nu știu, admise în cele din urmă, în șoaptă.

Laura nu se putu stăpâni să fie mișcată de mărturisirea fiicei sale, care părea realmente disperată.

– Mă tratează ca și când aș fi cineva, dar... începu Jessica înainte de a ofta cu tristețe.

– Ești cineva, afirmă Laura cu blândețe.

– Nu pot să știu ce gândește cu adevărat despre mine. Nu am fost niciodată singură cu el...

Margareth zâmbi ironic.

Laura simți milă sinceră pentru Jessica.

– Dar asta nu înseamnă că nu se interesează de mine! reluă Jessica. Nu-i așa, mamă?

– Nu, răspunse cu sinceritate Laura.

Liniștindu-și fiica, nu voia nici să-i dea false speranțe.

Și apoi... și pentru ea sentimentele lui Alan Branson constituiau un mister foarte tulburător.

Ca de obicei, Laura fusese ultima care se dusese la culcare. Camera sa, decorată foarte simplu, unde domina albstrul, nu era luminată decât de veioză. În casa mare domnea liniștea.

Laura se culcă și stinse lumina. Cu ochii închiși îl revăzu pe Alan cu o precizie tulburătoare. Își amintea mai ales de privirea ochilor atât de albaștri – în mod ciudat complice – ațintită asupra sa. Un frison îi străbătu tot trupul fin și delicat.

Da. Era absolut sigură: și el cunoștea singurătatea.

Dar părea atât de senzual și de tandru...

Laura se răsuci în pat. Nu mai voia să se gândească la el. Dar se străduí în zadar să și-l alunge din minte.

Oare Alan obosise să fie singur? Căuta dragostea?

Se răsuci din nou în pat. Dar nu... punea problema greșit, deoarece răspunzând la toate aceste întrebări afirmativ, își descria propria situație.

Ea era cea pe care singurătatea o apăsa teribil.

Ea avea nevoie de dragoste.

Și Jessica? Gândindu-se la fiica sa pe care o adora, fu copleșită de o insuportabilă vinovăție.

N-avea dreptul să se gândească la acel bărbat, pur și simplu pentru că Jessica îl iubea.

Dar, în același timp, Laurei îi era greu să suporte gândul că Alan Branson se putea interesa de Jessica... Epuizată de atâtea emoții, își simți pleoapele închizându-se.

Înainte de a adormi, luă hotărârea să nu se mai gândească la Alan Branson – cel puțin în acest mod ambiguu.

De fapt, hotărâse mai ales să nu se mai gândească la el. Să-și uite sentimentele pe care i le inspira bărbatul acela cu ochi albaștri.

Niște ochi albaștri ca cerul de vară. Puri ca fericirea regăsită. Dar primejdioși ca... speranța.

Capitolul 2

Laura deschise ochii și aruncă o privire deșteptătorului așezat pe noptieră. De-abia era nouă...

Astăzi nu lucra. Nereușind să adormă decât în zori, încercă în zadar să mai doarmă. În cele din urmă, se ridică și dădu draperiile la o parte.

Poaia se scurgea pe geamuri. În spatele firișoarelor de apă se întrezărea un cer jos, încărcat de nori grei. O vreme cenușie care reflecta perfect dispoziția sa din acea luni de Paște. Laura se simțea teribil de deprimată.

Îmbrăcă un halat de baie albastru ca levănțica, se spălă pe dinți, își ridică rapid părul pe care-l aranjă pe ceafă cu ajutorul unui pieptene din sidef și se îndreptă spre bucătărie. În oboseala sa, avea penibila impresie că toata casa fusese acoperită de o ceață deasă.

– Bună ziua mamă! exclamară în cor Jessica și Margareth ridicându-se petru a o săruta îndată ce apăru.

– Bună ziua Laura, reluă Jeremy.

– Bună ziua, doamnă, spuse la rândul său menajera cu vocea sa groasă și liniștitoare.

– Bună ziua copii, bună ziua Ruth, bună ziua..., bâigui Laura.

Și se așeză la masă, la locul său obișnuit.

– Iată aurora cu degete de trandafiri! exclamă cu amabilitate Jessica.

Dimineața, la trezire, Laura era cel mai ades veselă și într-o excelentă dispoziție. Astăzi, nu. Margareth și Jessica recunoscură de la prima privire că mama lor era mai mult înclinată spre tristețe decât spre euforie. Într-o dimineață ca aceasta o numise Jessica pe Laura "aurora cu degete de trandafiri", după ce citise "Odiseea". De atunci, expresia devenise o glumă familială.

Râseră toți din toată inima, chiar și mica Flora, care scoase un gângurit vesel. Laura schiță un zâmbet și începu să-și pregătească o ceașcă de cafea.

– Laura Seaton își ia linguriță, spuse Jeremy pe un ton de comentator sportiv, și pune două linguriță de cafea solubilă în ceașcă. Este extraordinar. dragi ascultători! Acum ia ceainicul pe care i-l întinde Ruth, care-i servește ca intermediar, și toarnă încet apă în ceașcă. Așteptați... așteptați... este greu de crezut, da! își duce ceașca la buze. Efortul este impresionant...

Cele două surori râdeau. Laura își puse ceașca pe masă și zâmbi din nou, dar cu mai multă convingere.

– Da, asta este, dragi auditori, poțiunea magică și-a făcut efectul. Super Laura și-a revenit! încheie Jeremy.

De data aceasta, Laura izbucni în râs. Îi plăcuse întotdeauna umorul ginerelui său. Fusese sedusă de veșnica sa bună dispoziție încă din clipa în care Margareth i-l prezentase pe Jeremy.

– Ce vreți să mâncați, doamnă? întrebă Ruth apropiindu-se de masă pentru a lua cestile și farfuriile goale.

Laura o privi pe bătrâna femeie care o înconjura cu grija sa maternă de cincisprezece ani, încăpățânându-se să o numească "doamnă". Purtând veșnica sa rochie neagră din bumbac, Ruth îi zâmbea cu amabilitate.

– Nu-mi este foarte foame, Ruth... nu voi lua nimic...

– Ar trebui să mănânci, mamă, o sfătui Jessica. Trebuie tot atâtea proteine cât și cofeină pentru a te trezi...

– N-ar trebui să fii mai degrabă la muncă, în loc să-mi faci morală? întrebă Laura.

– Mamă, știi foarte bine că sunt în vacanță până miercuri.

– Uitasem...

– Jessica are dreptate, reluă Margareth, ar trebui să mănânci puțin.

– N-aveți altceva de făcut decât să-mi dați sfaturi? exclamă Laura.

– Îți recomand cu ardoare această pâine prăjită... Este delicioasă! exclamă Jeremy.

– Milă... Cred că sunt destul de mare pentru a ști dacă mi-e foame și nu...

O priviră toți patru, cu prefăcută seriozitate.

– De acord... Voi lua un ou fiert moale, capitulă Laura. Îmbătrânind, devin atât de influențabilă...

– Îmbătrânind?

– Tu?

Cele două fete protestaseră în același timp.

Laura le zâmbi cu tandrețe. Ruth se îndreptă spre masa de lucru, duse vesela în chiuvetă și puse apă la încălzit pentru a prepara oul.

Ca întotdeauna când se aflau în bucătărie împreună, cuvintele și râsetele duceau la mare zgomot.

Ruth puse în fața Laurei un ou fiert moale și bucățele de pâine unse cu mult unt. Laura îi mulțumi cu un zâmbet.

– Ce intenționați să faci astăzi? își întrebă copiii, spărgând coaja oului.

– Părinții lui Jeremy vin diseară să cineze la noi și ne-am decis să le oferim un veritabil festin, explică Margareth luând mâna soțului său.

Bebelușul începu brusc să plângă cu putere.

– De altfel, cred că Flora își dorește să se întoarcă acasă, continuă tânăra femeie.

– Bun, voi începe deja să fac bagajele propuse Jeremy ridicându-se.

Margareth o luă pe Flora în brațe, ceea ce o calmă imediat.

– Oh! exclamă Jessica privindu-și ceasul.

Este timpul să plec! Am întâlnire cu niște prietene... pentru a căsca ochii la vitrine...

– Ocupație vitală! comentă Jeremy.

– Evident! replică Jessica ridicându-se la rândul său.

Jeremy ieși din bucătărie râzând, urmat de Margareth care o ducea pe Flora în brațe.

– N-ai nevoie de bani? o întrebă Laura pe Jessica.

– Am întotdeauna nevoie de bani! replică Jessica râzând. Dar este în regulă, am destui, mamă... Altfel voi cumpăra tot ce-mi voi dori. Și ce voi face sâmbăta viitoare? Și apoi, am decis să nu-mi depășesc bugetul. Ceea ce nu este greu, văzând salariul generos pe care mi-l dă Alan.

"Alan"...

Laura își simți inima bătnd nebunește la evocarea acelui nume. Se strădui să-și alunge imaginile care îi apărură în memorie. Nu trebuia să se gândească la el. Nu acum. Mintea îi era într-o teribilă confuzie. Avea nevoie să se afle singură pentru a-și lămuri ideile în legătură cu acest bărbat. Cum își dăduse seama noaptea trecută, îi era imposibil să-l uite pe Alan.

Jessica ieși din bucătărie și se întoarse îmbrăcată în lungul său mantou negru.

– Te vei întoarce la cină?

– Nu știu... Poate vom merge să vedem un film, apoi... De ce? Ai prevăzut ceva special pentru diseară.

– Nu, deloc...

– Voi da un telefon pentru a-ți spune dacă mă voi întoarce la cină...

– Foarte bine.

– Pe diseară! exclamă Jessica.

După un sărut sonor pe obrazul mamei sale, ieși din bucătărie.

Ușa de la intrare se trânti cu putere. Laura și Ruth se priviră zâmbind.

– Jessica va crește cu adevărat în ziua în care va închide ușa fără să facă să tremure toată casa, făcu remarca Ruth.

– Sper că asta nu se va întâmpla prea curând, răspunse Laura.

– Vă regretați bebelușii? întrebă Ruth cu blândețe.

– Nu... în sfârșit, da... puțin. Mi se pare că au crescut atât de repede!

– Mult prea repede, întări menajera. Am impresia că ieri încă le dădeam biberonul. Din fericire acum există Flora.

Laura o privi pe bătrâna femeie zâmbind.

– Socotind bine, nu sunt tristă că Jessica a crescut, declară Ruth.

– De ce?

– Pentru că se va căsători... va avea copii. Sunt nerăbdătoare să mă ocup de un bebeluș...

– Da, ai dreptate, Ruth... Dar dacă am vorbi despre altceva? Toate astea nu ne întineresc!

De fapt, dacă Laura se temea să vorbească despre eventuala căsătorie a Jessicăi era pentru că acest proiect, deși încă vag, îl implica în mod prea evident pe Alan Branson. Laura își privea cu tristețe oul fiert moale, pe care nu reușise să-l termine.

– Păreți tristă, remarcă Ruth. V-ați surmenat cu toate pregătirile ieri... Asta nu este vacanță. De ce nu v-ați duce să vă odihniți după plecarea Margarethei?

– Nu... Te voi ajuta să aranjezi casa, declară Laura, ridicând ochii spre menajeră.

Fața lui Ruth exprimă limpede că nu era dispusă să accepte propunerea Laurei.

– Pot foarte bine să mă ocup singură de asta, replică.

– Nu, vreau să te ajut. Și tu te-ai obosit foarte mult ieri.

Cu un brusc elan de afecțiune pentru Ruth, Laura îi luă mâna.

– Ruth... Nu voi ști niciodată cum să-ți spun cât îți sunt de recunoscătoare pentru tot ce faci pentru mine...

– Doamnă, eu sunt cea care...

– Nu...

– Ba da, nu puteți înțelege... Aveam patruzeci și cinci de ani când m-ați angajat. Eram singură și nefericită. Mi-ați oferit un acoperiș și o familie, declară Ruth, cu lacrimi în ochi. Știți că aș face orice pentru dumneavoastră.

– Știu, murmură Laura emoționată. Chiar, Ruth, mi-ar plăcea să faci ceva pentru mine.

– Spuneți...

– Mi-ar plăcea să-mi spui Laura și să ne tutuim.

– Dar...

– Te rog, Ruth. Oare nu suntem prietene?

– Ba da, desigur... Laura... suntem prietene. Dar de aici până la a vă tutui...

– Insist, Ruth. Și eu mă simt uneori atât de singură! Și acest pronume de reverență este atât de rece, atât de distant.

– Voi încerca, Laura. Promit. Dar, până atunci, ați putea... vreau să spun... ai putea să-mi faci o favoare? Între prietene...

– Firește. Despre ce e vorba?

Ruth zâmbi.

– Îndată ce Margareth va pleca, vreau să vă... să te duci să te odihnești.

Laura nu se putut stăpâni să râdă în fața perseverenței pe care o arăta Ruth să o facă să-i simtă afecțiunea.

– Îți promit să mă culc imediat ce vor pleca.

O jumătate de oră mai târziu, Laura regăsea liniștea camerei sale și se întinse cu ușurare. Nu mărturisise nimănui, dar Ruth nu se înșelase. Da, ăsta era adevărul, era obosită. Chiar epuizată. Lucra din greu de mai multe luni, fără să se oprească măcar o zi, răspunzând fără odihnă numeroaselor comenzi de decorări care soseau în număr mare la biroul său.

Închise ochii în speranța să adoarmă. Imposibil. Mintea îi era obsedată de un chip. De un nume.

Oare ce va face în legătură cu Alan Branson?

Imediat, își dădu seama că această întrebare nu avea nici un sens. De fapt, ce putea face?

Cuibărită în așternuturi, înfiorată, se simți brusc foarte tristă. Închisă parcă într-o singurătate fără ieșire. Părăsită.

Alan Branson... Nu, mai ales nu trebuia să se mai gândească la el. În nici un caz.

Nu voia să se mai gândească deloc, ci să doarmă, să uite.

Dar, orice făcu pentru a se gândi la altceva, în mod iremediabil, sub pleoapele închise, apăreau chipul frumos și ochii lui atât de albaștri. Nu putea face nimic. Era acolo, pretutindeni. O obseda.

Se întoarse, se întinse pe burtă și-și afundă fața în pernă. Ochii albaștri ai lui Alan Branson continuau s-o privească. Zâmbetul său ciudat o urmărea nemilos. Brusc, își aminti prima clipă în care îl văzuse. Îl surprinsese privind-o cu atenție, în picioare, în ușa salonului. În viața sa nu-i va uita fața bărbătească în acea clipă, zâmbetul acela tainic, ochii albaștri fericiți, luminoși, radiind o complicitate care o atrăsese inexplicabil. Da, exact asta se întâmplase atunci: avusese certitudinea că-l recunoaște pe Alan Branson. Ca și când îl așteptase dintotdeauna. Ca și când, în sfârșit, îl găsise, îl recunoscuse.

Erau ani, sau mai degrabă o veșnicie de când Laura fusese urmărită de acel zâmbet, de acei ochi albaștri, unici.

"Alan"...

O senzație necunoscută, sau poate uitată, o făcu să tremure din tot trupul. Știu că-l dorea. La nebunie. Dumnezeule! Oare cum putuse ajunge aici?

Nu fusese niciodată mai senzuală decât alte femei, nici extrem de pasională, chiar dacă avusese mereu nevoie de căldura unui bărbat. Și iată că acum se surprindea dorindu-l cu înflăcărare pe acest necunoscut pe care totuși nu-l văzuse decât câteva clipe.

Oare ce i se întâmplase?

Pasiunea amoroasă o mistuia într-un mod de necontrolat.

Un chin de neînțeles, un fel de tortură care o cuprindea în întregime și al cărei centru era indiscutabil Alan Branson.

Îi era foarte cald, avea broboane de transpirație pe frunte, mâinile îi erau umede, inima îi bătea gata să i se facă rău. Și, ca și

când toate aceste simptome dureroase și încântătoare nu erau de ajuns, avu impresia absurdă că Alan era acolo, foarte aproape – impresia clară că era toată a lui.

Uimită de violența acestui sentiment, făcu apel la calitățile sale de femeie matură și rezonabilă, pentru a încerca să se calmeze. Cum oare o femeie de vârsta sa, cu un extraordinar bun-simț, se putea lăsa copleșită de o pasiune atât de arzătoare pentru un bărbat pe care ieri nici măcar nu-l cunoștea?

Singurătatea?

Nu, imposibil. Dacă singurătatea ar fi avut un asemenea efect asupra sa, Laura și-ar fi dat seama de mult timp deja. Erau atâția ani de când era singură.

Trebuia să aibă curajul de a privi adevărul în față. Singura cauză a tulburării sale era Alan Branson. Toată viața sa, nu fusese mistuită niciodată de un foc interior atât de îngrozitor. Niciodată.

Era ca o boală, ca o epidemie neașteptată. Dar cu atât mai puțin de înțeles. Oare ce avea acest bărbat atât de special pentru a exercita asupra sa o asemenea atracție? Alan Branson nu era un bărbat ca oricare? Bineînțeles că da! Totuși, după o clipă de gândire, trebui să-și revizuiască această judecată pripită.

Nu, nu era ca ceilalți.

Dar de ce și prin ce se deosebea?

Renunțând la orice dorință de a dormi, se concentră asupra acestei probleme dificile și încercă să precizeze ce-l deosebea de alți bărbați.

Începu prin înfățișare.

Fața cu trăsături regulate era fin conturată și exprima un amestec de blândețe, fermitate și bucurie de a trăi. Trupul atletic se mișca, având o grație de felină. Totul, de la suplețea mersului și ușurința gesturilor, la promptitudinea reflexelor, demonstrând controlul permanent pe care îl exercita asupra mușchilor și nervilor săi. Un amestec uimitor de nonșalanță și de putere, care dădea senzația imediată că ar putea fi primejdios. Părul puțin prea lung indica disprețul față de convenienețe, gustul pentru libertate și perfecta stăpânire de sine care-l caracteriza.

Evident, Alan Branson era mult deosebit de bărbații pe care-i întâlnise Laura până atunci și pentru care încercase uneori să aibă o anumită slăbiciune.

Dar cine era cu adevărat Alan Branson? Ce forță sălășluia în el? Oare ce gândea exact despre viață, despre lume, despre femei...?

În fața acestor întrebări, Laura nu se putea încrede decât în informațiile date de fiica sa. Angajând-o pe Jessica – și pe alți tineri de aceeași vârstă – Branson nu dovedise deja că nu ezita să le dea o șansă tinerilor fără experiență? Și asta era în ochii Laurei tot în avantajul său. Astfel de atitudine dovedea generozitate, bunătate, ca și indulgență și înțelegere, prea rare astăzi pentru a nu fi remarcate și admirate.

Jessica nu-și ascunsese entuziasmul descriind îndelung mamei sale munca în serviciile companiei Branson, colegii și atmosfera care domnea acolo. Gândindu-se acum la asta, Laura își dădea seama că fiica sa îi vorbise mai ales despre patronul său și în cei mai elogioși termeni. Aceiași termeni ca dimineață, pe care

încerca să și-i amintească, în căutarea a tot ce putea s-o ajute să descopere personalitatea acelui bărbat fascinant.

Laura își amintea foarte bine că pentru tânăra sa fiică, încă din prima zi, Alan Branson fusese înzestrat cu toate calitățile imaginabile. Exista totuși un amănunt pe care Laura îl considera foarte important față de altele: fiica sa i-l descrisese pe Alan Branson ca pe un celibatar înrăit...

Pe moment, acest fapt de-abia îi reținuse atenția. Dar acum lua proporții considerabile în mintea Laurei. Brusc, extrem de ușurată se simți ridicată de un val de nerăbdare, o dorință de a râde, de a alerga prin vânt și ploaie... Își reveni pe loc, jenată. Și chiar puțin rușinată.

Oare nu se hotărâse să-l alunge pe Alan Branson din memorie, din minte, din trup și din viața sa? Și dacă trebuia neapărat, cu durerea de a se grăbi spre cele mai rele deziluzii și spre nefericire.

Acum trebuia să se odihnească. Să doarmă.

Bărbatul acela nu avea nici o importanță pentru ea. Avea doar o criză trecătoare de romantism – la urma urmei, erau lucruri care se puteau întâmpla oricui și indiferent de vârstă, mai ales când te aștepți mai puțin. Febra inimii, foarte contagioasă pentru corp, o cuprinsese surprinzător, ca orice virus. Dar acest gen de boală dispărea întotdeauna așa cum venea. Brusc. Asemenea unei ploi de vară. O clipă mai târziu nici nu se va mai gândi la asta. Va fi deja încheiată, uitată ca și când nu existase niciodată. Îți amintești oare de o ușoară răceală de primăvară care îți strică – puțin, doar foarte puțin – câteva ore din viață. Bineînțeles că nu.

De altfel, nu trebuia să uite că Jessica era îndrăgostită de patronul său.

Laura râse brusc, ușor jenată, în așternuturi. Jenată, foarte rușinată și de asemenea impresionată. Avea impresia că era o adolescentă care visează la profesorul său de pian. Într-adevăr, toate acestea erau de un ridicol desăvârșit.

Dar această febră ușoară era trecătoare, vindecabilă. Oricum, avea oare timp să trăiască o poveste de dragoste? Cu siguranță, nu. Era întru totul depășită de munca sa. Ceea ce n-o împiedica să viseze puțin când era liberă. Și, de altfel, nu-ți alegi visele. Îți trec prin minte și prin inimă fără să te prevină, se instalează acolo o clipă și-și continuă cursa în altă parte. Spre alte inimi. Poate mai puțin cuminți ca a Laurei. Dar asta nu era treaba ei.

Deocamdată, nu avea nevoie decât de odihnă. Eliberată de imaginea lui Alan Branson și a ochilor săi atât de albaștri încât, o clipă mai înainte, o plonjaseră în delir, începu să se gândească intens la socotelile societății sale. N-ar fi putut găsi un somnifer mai eficace.

A doua zi dimineață, îmbrăcată cu o jupă largă, o vestă scurtă din stofă fină de lână albă și un impermeabil aruncat pe umeri, Laura, în formă deplină, se îndrepta spre birou în pas energic.

În ajun dormise un somn greu și profund și nu se trezise decât pentru cină. Ruth venise s-o scoată din toropeală și o anunță că Jessica nu cina acasă.

Laura rămase trează până la întoarcerea fiicei sale, apoi se culcase din nou și dormise ca un înger până dimineața.

După cum prevăzuse, odihna îi alungase din minte imaginea tulburătoare a lui Alan Branson. Laura deduse din asta că scurta și necugetata sa atracție pentru acel bărbat, de acum uitat, fusese rodul oboselii și al imaginației sale dereglate de febră.

Intră în birou, unde asistenta sa lucra deja așezată la masa ei acoperită de hârtii, de blocnotesuri și de cești de cafea goale.

– Bună ziua, Olivia! exclamă Laura cu un zâmbet larg. Ai petrecut bine de sărbători?

Olivia Devlon înălță capul și răspunse zâmbetului prietenesc al Laurei.

– Excelent! răspunse cu vocea sa caldă și energică.

– Ai fost în vizită la familia ta?

– Da, am fost toți să-i vedem pe părinții mei: frații, surorile, soțiile și soții lor, prietenii, copiii... Erau nebuni de bucurie.

Numeroasa familie a Oliviei avusese ocazia să se întâlnească din nou. Laura râse. Olivia avea trei frați și două surori. Toți erau foarte diferiți și totuși un aer de familie îi apropia. Un nu-știu-ce de energie, vioiciune și neastâmpăr.

În mod ciudat, părinții Oliviei nu aveau acea licărire de inteligență vie prezentă la copiii lor, dar erau de o amabilitate pe deplin dovedită și de o modestie uimitoare.

– Dar tu? Cum ai petrecut? întrebă Olivia.

Laura își pierdu o clipă zâmbetul deoarece imaginea lui Alan îi reveni în memorie la fel de brusc, pe cât de puternic.

– Ca de obicei, o asigură.

Bufetul a fost perfect...

– Cum să-mi imaginez că n-a fost perfect și cel mai mic detaliu când organizezi tu o petrecere!

– Am făcut cum am putut mai bine, replică Laura cu sinceritate.

– Ca întotdeauna... Privește toți acești clienți!

Puse mâna pe un impozant vraf de dosare.

– Ei bine, afacerile merg? Este perfect!

– Vrei să spui că aleargă! exclamă Olivia. N-am avut niciodată atât de mult de muncă. Sunt zile în care sunt epuizată înainte de a sosi, doar gândindu-mă la astea!

– Haide, îți place acest lucru la fel de mult ca mie... poate chiar mai mult, o tachină Laura așezându-se la masa sa de lucru, perfect aranjată.

– O cafea? propuse Olivia.

– Cu plăcere.

Tânăra femeie se ridică și se îndreptă spre cafetiera electrică. De la birou, Laura admiră costumul roșu al asistentei sale, care-i punea plăcut în valoare culoarea roșcată a părului. O complimentă pentru eleganța sa și-i mulțumi pentru ceașca de ceafea. Apoi Laura începu să lucreze: decorarea unui apartament. Complet concentrată asupra muncii sale migăloase, nici măcar nu auzea răspunsurile Oliviei la numeroasele apeluri telefonice.

Două ore mai târziu, încă aplecată deasupra planurilor arhitectului, fără să asculte cuvintele asistentei sale care vorbea la telefon, Laura simți totuși o ușoară urmă de exasperare neobișnuită în vocea tinerei femei.

– Laura? spuse în acea clipă Olivia. Iartă-mă că te întrerup, dar este un anume Branson... Insistă să-ți vorbească.

Laura ridică ochii: "Branson... Alan Branson...". La acest nume, inima începu să-i bată mai repede.

Oare de ce o sunase?

– Insistă chiar atât de mult?

– Da, da, vrea să-ți vorbească și nimănui altcuiva. I-am spus că ești ocupată... dar mi-a răspuns că și el. N-are prea mult timp. Oricum, are o voce foarte...

Jessica vorbise destul despre tenacitatea patronului său. Laura își imagină fără greutate nerăbdarea de care putuse da dovadă cu Olivia.

– Accepți să-i vorbești? întrebă asistenta.

Stăpânindu-și un ușor tremur al mâinilor, Laura răspunse la telefonul așezat pe masa sa.

– Alo! Domnul Branson? Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Puteți începe prin a-mi spune Alan...

Capitolul 3

– Ce pot face pentru dumneata, Alan? reluă Laura pe un ton tăios, încercând cu disperare să-și ascundă tulburarea care o cuprindea.

– Ei bine, iată... Te-am sunat pentru un contract.

– Ah, da? Și... ce fel de contract?

– Sper că ești decoratoare.

– Desigur! Ai nevoie oare de serviciile mele? exclamă Laura, în culmea uimirii.

– Chiar asta este, răspunse Alan, aparent amuzat. Mă ocup în prezent de un complex imobiliar din nordul Philadelphiei și m-am gândit la dumneata pentru a decora casa martor care trebuie prezentată publicului. Ai fi interesată?

Dacă era interesată? Oh! da... și nu numai pentru motive profesionale.

Hotărî totuși să-i spună că era prea ocupată, prea obosită, prea... oricum. Dar în loc de asta, se auzi răspunzând în același timp, împinsă de o forță necontrolată.

– Da, m-ar interesa foarte mult.

– Bine! Numai că iată, este o problemă... Nu avem decât foarte puțin timp, explică Alan. Intenționăm să deschidem casa publicului la sfârșitul lunii. Crezi că ar fi posibil?

– Nu, îl asigură Laura fără să ezite, tulburată de vocea gravă și voalată de senzualitate a lui Alan Branson.

– Ai putea să-mi dai o idee de timpul care ți-ar trebui?

– Nu înainte de a estima importanța lucrărilor de efectuat.

– Foarte bine. Am putea vedea rapid asta împreună?

– Excelentă idee...

– Ai o clipă liberă mâine?

Mâine! Laura fu cuprinsă de panică. Să-l întâlnească pe Alan mâine?

– Nu închide, voi vedea asta cu asistenta mea, răspunse străduindu-se să-și păstreze calmul.

Punând palma peste receptor pentru ca Alan să nu audă, se întoarse spre asistentă.

– Olivia? Ai stabilit întâlniri importante pentru mine, mâine?

Tânăra femeie găsi imediat agenda îmbrăcată în piele neagră sub un vraf de dosare și de hârtii – cum se descurca oare în talmeș-balmeșul care-i încărca biroul? Era un mister pentru Laura. O deschise și o consultă.

Observând-o pe Olivia, Laura fu cuprinsă de îndoială.

Ieri luase hotărârea să nu-l mai vadă niciodată pe Alan Branson și iată că acceptase o întâlnire cu el fără cea mai mică ezitare... Oare își uitase bunele intenții?

Chiar nu avea nevoie să-și complice viața cu o poveste de dragoste imaginară, mai ales cu bărbatul pe care-l iubea propria fiică... Hotărât lucru, își pierduse capul...

– Mâine ai întâlnire cu Jennie Hobbins la ora zece și jumătate, răspunse Olivia ridicând capul spre Laura. Vrei să mă ocup eu de ea în locul tău?

– Da, te rog, spuse Laura fără să se gândească.

Eliberă receptorul și i se adresă lui Alan.

– Alo! Alan...? Iartă-mă că te-am făcut să aștepți. Mâine la ora zece și jumătate. Îți convine?

– Aș fi preferat la ora unsprezece și jumătate.

– Unsprezece și jumătate? repetă Laura aruncând o privire întrebătoare Oliviei, care dădu afirmativ din cap. Ei bine... rămâne stabilit.

Alan îi dădu adresa locului de întâlnire, pe care și-o notă cu o mână febrilă, apoi se salutară scurt. Și Laura închise prima, cu impresia că-și salvează onoarea.

Satisfacția Laurei de a reuși să obțină un contract păstrând totuși distanța față de Alan Branson, fu de scurtă durată.

După-amiaza trecu la fel de încet ca seara. La întoarcerea acasă se simți teribil de descumpănită. Se culcă după o masă frugală.

Se gândi la socotelile sale, ceea ce-i permise să adoarmă destul de repede. Cu toate acestea, toată noaptea visă un șantier imens

unde se străduia din toate puterile să urmeze un bărbat înalt, cu umeri largi și părul șaten prea lung și ciufulit de vânt. Un bărbat cu ochii de un albastru clar – albastrul acelor lagune ale mărilor din sud, care te fac să te gândești la paradis. Se afla încă adâncită în acea fericire ireală când deschise ochii asupra unei întinderi albastre – dar era vorba de pereții camerei sale.

Visul o tulbură atât de mult, încât luă hotărârea fermă de a evita cu orice preț să-l vadă pe Alan. Se gândea îngrijorată la asta când intră în birou.

Îmbrăcată cu un pulover roșu pe gât și cu o jupă albă, Olivia era strălucitoare. Văzând eleganța foarte simplă a asistentei, Laura fu obligată că constate că ea nu dăduse dovadă de foarte multă originalitate alegând acest taior gri foarte închis, luminat doar de o bluză albă.

Își închipui impresia pe care planturoasa sa asistentă ar fi avut-o asupra lui Alan. Îi va fi suficient să le compare pe cele două femei pentru ca preferința sa să se îndrepte în mod fatal spre Olivia. Și era mult mai bine așa, chiar dacă simțea o ușoară tristețe amestecată cu puțină amărăciune.

Laura începu să lucreze cu entuziasm. Nu se putea stăpâni să se gândească la Alan. Orele treceau cu o încetineală exasperantă. Simți parfumul Oliviei și își spuse că Branson va fi inevitabil sensibil la el...

Dar de ce oare se chinuia așa? La urma urmei, ce voia exact?

Să-i placă acelui bărbat, sau să-l evite?

***

Alan se instală la volanul puternicului său Porsche negru când sună telefonul.

Răspunse și privi ceasul de pe tabloul de bord. Era exact ora unsprezece și douăzeci și trei de minute.

– Alan, este aici o femeie care tocmai a sosit pe șantier. Se pare că are întâlnire cu tine, îi explică șeful de echipă de la celălalt capăt al firului. Așteaptă în casa martor.

Alan porni Porcheul.

– Foarte bine, Spune-i că sosesc și oferă-i o ceașcă de cafea, ordonă înainte de a închide.

Primul lucru pe care îl remarcă intrând în paviolion fu jupa albă a femeii și roșul ca focul al părului pe roșul ca cireașa al puloverului.

Auzind zgomotul unor pași de bărbat pe parchet, aceasta se întoarse și-i zâmbi.

– Domnul Branson? întrebă întinzându-i mâna.

Alan i-o strânse aruncându-i o privire ucigătoare. Desigur, era foarte frumoasă, dar nu ei îi dăduse întâlnire. Se simți cuprins de o mânie surdă.

– Doamna...?

– Domnișoara Devlon, răspunse tânăra femeie, impresionată de expresia de duritate a feței bărbatului. Olivia Devlon... Sunt asistenta doamnei Seaton.

– Înțeleg...

O privea în tăcere. Avea forme de netăgăduit. Gesturile, vocea îi erau încărcate de o senzualitate indiscutabilă. O adevărată femeie de afaceri. Sau mai degrabă, femeia ideală, cea la care visează toți bărbații. Toți bărbații în afara lui. Nu-l interesa. Și gata.

– O așteptăm pe doamna Seaton, declară cu o asprime involuntară.

– Doamna Seaton are mult de lucru acum, explică Olivia și s-a gândit că aș putea evalua în locul său importanța primelor lucrări...

– Ei bine, s-a înșelat... Iertați-mă, domnișoară Devlon. Și eu sunt foarte ocupat.

Și luând-o de braț o conduse spre ieșire.

– Am o întâlnire foarte urgentă, pretextă Alan.

– Dar... domnule Branson... și...

Fără să răspundă, intră grăbit și în mașină și demară în trombă. Porscheul ieși rapid din șantier și dispăru.

Alan era nebun de furie. Și furia i se amplifică și mai mult când își aminti de bucuria pe care o simțise la gândul de a o revedea pe Laura.

Obsedat de ea – de fața delicată, trupul încântător, vocea melodioasă și privirea pătrunzătoare – nu dormise noaptea. Nu

se gândise decât la ea. O dorea ca pe nici o altă femeie în toată viața sa. Voia s-o țină în brațe, s-o sărute...

Și în timp ce s-ar fi mulțumit – deocamdată – s-o vadă și să-i vorbească, ea nici măcar nu catadicsise să vină la întâlnire!

Se simțea profund umilit.

De ce naiba își trimitea asistenta?

Alan conducea prea repede, cu mâinile crispate pe volanul acoperit cu piele neagră.

În ciuda celor treizeci și nouă de ani ai săi, aparent Laura Seaton nu cunoștea mare lucru despre bărbați... Era timpul să se ocupe de educația sa.

Ideea îl făcu să se răzgândească brusc. În fond, situația nu era atât de neplăcută...

***

Laura lucra la biroul său când sună telefonul. Ridică receptorul distrată.

– Noul design, bună ziua, spuse automat.

– Laura, m-am izbit de... de un zid!

N-am putut face nimic pentru... începu Olivia de la celălalt capăt al firului.

Laura se înfioră de groază imaginându-și accidentul de mașină al cărei victimă fusese asistenta sa.

– Cum?... Un zid! Oh! Dumnezeule! exclamă Laura brusc alarmată, imaginându-și accidentul de mașină și pe asistentă care nu era în apele sale. Unde ești? Cum te simți?... Ești rănită?

– Oh... nu, mai degrabă ego-ul meu este șocat! replică Olivia pe un ton ciudat de liniștit.

"Ego-ul său?". Laura nu mai înțelegea. Tânăra femeie primise o lovitură la cap?

– Olivia... Unde ești? Ce se întâmplă? reluă Laura, mai calmă.

– Pe șantier, răspunse Olivia. Iar zidul despre care vorbesc este... Alan Branson.

– Alan?

– El însuși.

Laura auzi ușa deschizându-se în spatele ei. Se întoarse.

Alan...

Laura rămase nemișcată, stupefiată să-l vadă acolo, foarte aproape, rezemat cu nonșalanță de canatul ușii. Îmbrăcat în costum de flanelă de culoare închisă, o privea cu atenție, aproape cu severitate.

Mută, incapabilă să se miște, Laura se gândea doar că era absolut splendid. Da, cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată...

– Spune-i la revedere domnișoarei Devlon, o sfătui pe un ton impersonal.

Tulburarea Laurei era atât de mare, încât uitase de asistenta sa.

– Olivia... sunt dezolată, dar... bâigui.

– Ce se întâmplă? Mi s-a părut că aud pe cineva... Laura?

Este în ordine?

– Da... hm... Acum nu pot să vorbesc... În sfârșit... Domnul Branson este aici. Îți voi explica mai târziu.

– Alan Branson este în birou cu tine? exclamă Olivia, stupefiată.

– Da, eu...

– Spune-i pur și simplu la revedere, insistă Alan liniștit.

– Trebuie să închid, declară Laura pe un ton mai ferm. Pe curând...

Laură lăsă încet receptorul și, făcând să se învârtească fotoliul pivotant, se află cu fața la vizitatorul său.

– Ce se întâmplă, domnule Branson? întrebă cu cel mai profesional ton posibil.

– Ne înțelesesem pentru o întâlnire, replică acesta. Cum ai uitat, am venit să te iau.

Laura își stăpâni brusc un acces de mânie.

Drept cine o lua? Drept o școlăriță căreia îi dai o lecție pentru că a fost neascultătoare? Era de preferat să-și păstreze calmul și să rămână demnă.

– Voiai părerea unei decoratoare de interioare, nu-i așa? Ți-am trimis-o pe cea mai bună pe care o cunosc, răspunse calm.

– Pe dumneata voiam să te văd... pe dumneata și pe nimeni altcineva.

Laura rămase nemișcată, hipnotizată parcă de gravitatea caldă și foarte plăcută a acelei voci de bărbat. O cuprinse un elan de dorință. Își imagină distinct trupurile lor goale, strânse unul lângă celălalt. Rușinată de acele gânduri care o străbăteau împotriva voinței sale, plecă ochii și roși ușor.

Năucită de puterea cu care-l dorea, nu reușea să mai vorbească. Înălță capul și îl privi în tăcere, fascinată.

Când Alan se apropie, simți un nod în gât. Privirea înflăcărată a bărbatului o sperie. Cuprinsă de panică, nu știa ce să facă. Alan îi luă mâinile și o obligă să se ridice. Apoi o conduse spre ieșire. Înainte ca Laura să-și dea seama ce se întâmplă, îi luase mantoul, apoi poșeta și deschise ușa.

– Unde...? Dar... Alan!

O scoase cu fermitate pe palier.

– Te duc la întâlnirea dumitale, spuse în sfârșit Alan cu un zâmbet ușor.

Își privi ceasul.

-Ai întârziat deja o jumătate de oră, făcu observația.

Puse mâna pe clanța ușii.

– Nu încui cu cheia? o întrebă.

– Nu! Rămân aici! izbucni Laura. Totuși, nu mă vei forța să te urmez...

– Serios?

Îi adresă un zâmbet ironic. În ochii albaștri se aprinsese o flacără îngrijorătoare. O flacără de sfidare.

Laura știu că nu va câștiga niciodată acel joc. Alan era mai puternic.

Nu avea decât două posibilități. Să continue să se certe cu el și să stârnească locatarii imobilului sau să-l urmeze... cu un zâmbet.

Alese să-l urmeze, dar fără zâmbet.

O clipă mai târziu, Alan îi deschidea portiera Porscheului negru.

– Nu voi urca în mașina dumitale, îl asigură Laura.

– Ei bine... n-am nici o obiecție s-o luăm pe a dumitale, propuse bărbatul.

– Nu... dacă urci cu mine, vei fi obligat să te întorci să-ți iei Porscheul. Prefer să te urmez cu mașina mea.

Alan păru că ezită.

– Oare îți pot acorda încredere? Pot să fiu sigur că mă vei urma?

"Până la capătul lumii...", gândi tânăra femeie.

Acest gând o aruncă într-o confuzie insuportabilă. Oare ce trebuia să creadă despre el, despre ea, despre sentimentele violente, mai puternice decât orice, realmente devastatoare pe care i le inspira acest bărbat? În ce uragan o dusese? Cum se numea ce simțea, ce acționa fără voința ei? Era oare dragoste? Dragoste nebună, pasiune sau... nebunie?

– Laura?

– Da...? Oh... Bineînțeles... desigur... Nu te nelinști, te voi urma.

– Ești sigură? o întrebă, după toate aparențele puțin convins.

– Desigur, Alan. Am spus că te voi urma și o voi face.

– Bun. Unde e mașina dumitale?

– Exact în spatele celei a dumitale, răspunse Laura arătând cu degetul Buickul său maro.

– Foarte bine. Mergem?

– Da, cu o condiție.

– Care? întrebă îngrijorat.

Să-mi dai înapoi poșeta și mantoul... Doar dacă nu vrei să le păstrezi zălog.

Alan râse și-i întinse lucrurile.

– Sper să nu dispari din onglinda mea retrovizoare, îi declară cu o seriozitate neliniștitoare, așezându-se în mașina sa.

Laura se așteptase la un lot clasic: case toate asemănătoare, aliniate monoton. Fu plăcut surprinsă de acele locuințe frumoase foarte diferite și de maniera inteligentă în care fuseseră construite și așezate.

Deși ansamblul era încă în șantier, îți puteai da deja deama cât de bine va fi să locuiești acolo. O casă simplă, cu linii sobre, unde lumina intra în valuri prin numeroasele ferestre și uși-fereastră.

Dispunerea încăperilor dovedea o preocupare pentru confort, intimitate și frumusețe. Laurei îi plăcuseră case ca aceasta. La etaj se ajungea pe o scară din lemn de culoare deschisă, cu balustrada frumos sculptată cu frunze și flori. Camerele erau spațioase și fiecare era dotată cu o baie alăturată.

Se întoarseră pe palier. Laura se pregătea să coboare scara, când o întrebare a lui Alan o opri:

– Ei bine? Ce crezi? Accepți să te ocupi de această treabă?

– Va fi o adevărată plăcere să decorez acest interior, afirmă tânăra femeie cu sinceritate.

– Când poți să începi? o întrebă Alan zâmbind.

Laura uitase farmecul captivant al zâmbetului său.

Tăcu o clipă, descumpănită de senzualitatea aparte a gurii lui când avea acel aer fericit.

– Dar am început deja! exclamă râzând.

Cu o mână pe balustradă, era gata să pornească pe scară, dar Alan se așeză în fața sa, împiedicând-o să înainteze. Se afla foarte aproape de el.

– Și dacă mă lași să trec, mă voi putea instala imediat, spuse cu voce joasă.

Inima Laurei bătea dureros.

– Trebuie să te las să treci? murmură Alan.

– Cum?

– Dorești într-adevăr să te las să treci?

– De ce-mi pui această întrebare? șopti Laura.

– Pentru că eu nu doresc să mă mișc, îi mărturisi apropiindu-se și mai mult.

– De ce?

– Îmi place să te simt lângă mine...

Puse o mână pe talia Laurei. Aceasta nu se mișcă, încremenită parcă de un fel de groază.

– Pot să te sărut? o întrebă în șoaptă.

– Este... indispensabil? murmură Laura, aproape fără să-și dea seama.

– Cred că da.

– Ah...

Puse mâinile pe umerii lui Alan. Acesta nu-i lăsă timp să ridice ochii spre el. O strângea deja cu toată puterea lângă el.

– Accepți?

Laura răspunse apropiindu-și fața de a sa. Buzele li se întâlniră.

În casa aceea pustie, tânăra femeie fu sărutată ca niciodată înainte. Alan era blând și hotărât, tandru și pasionat. Alunecă mâinile spre ceafa lui și-și încurcă degetele în părul castaniu. Era pe punctul să leșine simțind acel trup înalt și musculos lângă al său.

O senzație extraordinară de fericire și de căldură îi cuprinse toată ființa: îl dorea pe acel bărbat cu o înflăcărare incontrolabilă.

Când buzele se despărțiră, mai rămaseră o clipă strânși unul lângă celălalt, tremurând.

– Cred că tocmai a avut loc un cutremur. Casa se va prăbuși, lumea se surpă... spuse în cele din urmă Alan cu o voce foarte tandră.

Laura înțelegea perfect ce spusese. Și ea avea impresia că tot ce trăise până atunci, cădea în praf. Cuprinsă de un fel de beție, vedea decorul învârtindu-se în jurul lor. Inima lui Alan bătea cu putere lângă a sa.

– Alan... Ce se întâmplă cu noi? șopti Laura.

– Dacă aș ști...

Râse și o strânse mai puternic lângă el.

Apoi se îndepărtă ușor și își ațintи asupra sa ochii albaștri.

– Mi-ar plăcea să-ți spun tot ce am în minte, îi murmură, dar mi-e teamă să nu te... înspăimânt.

Pentru prima dată de la douăzeci de ani poate, Laura își simți obrajii înroșindu-se.

– Alan... eu...

– Știu, o întrerupse acesta cu un zâmbet ușor, ciudat, îndatoritor și ironic.

Îi dădu drumul, coborî două trepte și se rezemă de balustradă pentru a sta din nou cu fața la ea.

– S-a întâmplat puțin prea curând pentru tine, nu-i așa? o întrebă.

– Da, recunoscu Laura cu sinceritate, nici măcar nu ne cunoaștem...

– Este adevărat, acceptă Alan. Există totuși un lucru pe care îl cunoaștem foarte bine amândoi, nu-i așa?

Tulburată de sentimentele pasionate care o cuprindeau, Laura era răspunsul limpede la întrebarea lui Alan.

– Care sunt acestea? întrebă totuși.

– Că vom putea cu greu să luptăm împotriva a ceea ce ni se întâmplă, îi explică el.

Se întoarse și coborî scara. Laura îl urmă.

Se simțea brusc neîndemânatică, stângace și încurcată. Prea mulți ani trecuseră înainte ca Alan să trezească în ea o pasiune atât de formidabilă. Neștiind ce să-i răspundă, rămase tăcută... și îmbujorată.

– Trebuie într-adevăr să mă apuc de treabă, răspunse simplu, cu o voce care-i ascundea cu greu emoția.

– Foarte bine, spuse Alan.

Îl urmă până în holul de la intrare. Acolo, Alan se îndreptă ușă, o deschise și se întoarse spre ea, adresându-i un zâmbet larg.

– Mă voi întoarce, declară înainte de a ieși.

Dispăruse.

Rămasă singură, Laurei îi veni să plângă. Trebuia să renunțe la acel bărbat, la această dragoste...

Apoi se încordă brusc. La ce bun să lupte? De acum, nu mai avea decât o singură dorință pe lume: să nu-l mai părăsească. Niciodată.

Și zâmbi printre lacrimi.

Capitolul 4

Nemișcată în holul de la intrare, cu ochii râzând și lacrimi pe obraz, Laura nu mai știa deloc ce era cu ea.

Pentru a încerca să-și uite frământările, începu imediat să lucreze. Întotdeauna rezolvase astfel toate problemele.

Era timpul să-și revină. Chiar nu era în starea sa normală... Oare cum i se putură întâmpla toate astea atât de brusc?

Încercă să alunge acea întrebare prea delicată, prin alta mai simplă: s-ar potrivi oare un palmier pentru a decora holul de la intrare? Nu. Un palmier era, prin definiție, exotic.

Și Alan nu avea nimic exotic. Nu era un vis, nici o iluzie, nici o nălucă. Alan era un bărbat cu ambele picioare pe pământ și cu simțul și gustul lucrurilor concrete.

Se gândi brusc la modul în care năvălise în biroul său, dimineață. Îi dezvăluise o fațetă importantă a personalității sale, aducând-o aici cu forța.

Un cactus!

Desigur! Era exact ceea ce-i trebuia în acest antreu – un cactus frumos. Se îndreptă spre salonul mare și rămase atentă la emoții, sursa de inspirație.

Oare ce i se întâmplase exact pe scară? Nu găsea decât un singur răspuns. Totul venea de la extraordinara seducție pe care o avea indubitabil asupra ei acel bărbat cu zâmbet atât de seducător, cu fața regulată și farmec tulburător...

Și de la adevărul pe care-l pusese brusc în lumină sărutul pe care i-l dăduse, sărutul pe care-l împărtășiseră. Alan o dorea.

Ce putea face împotriva acestei evidențe?

Laura se simți în același timp speriată și îngrijorată. Speriată de dorința violentă, fără înconjur pe care o exprimase Alan, îngrijorată de propria reacție. Deoarece și ea îl dorea cu pasiune.

Brusc se gândi la Jessica.

Să-și imagineze fiica într-o situație intimă cu Alan îi producea o tulburare greu de definit. Alan era prea în vârstă, prea matur pentru Jessica. Alan era bărbat și Jessica o fată tânără, aproape o copilă încă...

Laura trebui să recunoască de asemenea, nu fără oarecare amărăciune, că de acum era puțin capabilă să evalueze situația. Îl dorea pe Alan și-l voia doar pentru ea. Geloasă? Da, cu siguranță. Pe propria sa fiică? Ei bine, da... Era un adevăr, mai mult decât tulburător, înspăimântător, dar asta era.

Nemișcată în încăperea mare și goală, părea că studiază spațiul cu atenție.

De fapt, își examina mai mult gândurile care-i frământau mintea.

Incredibil, totuși... Nu mai simțise nici cel mai mic interes pentru un bărbat de ani de zile. Ultima dată...

Laura nu-și dorea deloc să-și amintească acea poveste atât de scurtă. Dar acea aventură îi veni în memorie.

Cinci ani mai înainte, trecuse printr-un moment dificil. Copilele devenind tinere fete, Laura trebuise să înfrunte probleme noi, care se adăugaseră la dificultățile financiare ale societății sale de decorațiuni. Trebui să facă față singură.

Într-o zi, după ce ezitase îndelung, sfârșise prin a accepta să-și însoțească prietenii într-un bar elegant din oraș. Laura nu știa că, în realitate, acel loc era unul de întâlnire pentru celibatari. La un sfert de oră după sosirea lor, spre ea veni un bărbat, se prezentase cu eleganță și întrebase dacă se putea alătura grupului.

Laura îl apreciase pe necunoscut ca amuzant, politicos și seducător și aflase că era divorțat și mai în vârstă decât ea. A doua zi îi telefonase pentru a o invita la cină. Acceptase cu o oarecare reticență.

Și încă de la a doua lor întâlnire, Laura descoperise că bărbatul credea că totul se putea cumpăra. Fusese o seară lamentabilă... Cinaseră într-un restaurant cunoscut, apoi bărbatul avuse un acces de furie pentru că Laura refuzase să-i "mulțumească" urmându-l într-o cameră. Tânăra femeie nu-i uitase vocea răgușită și explicațiile de prost gust. În acea clipă, își scosese carnetul ce cecuri și plătise nota, înainte de a ieși fără să spună un cuvânt.

Dumnezeu știa că Alan nu avea nimic din acel monstru. Alan și-o apropiase cu delicatețe și sinceritate. Și-i oferise un sărut pasionat, tandrețea cuvintelor și căldura trupului splendid.

Și apoi, știuse să trezească în ea dorința cum nici un bărbat nu știuse s-o facă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât avea certitudinea înspăimântătoare că, oricum, va accepta orice venea din partea lui... începând cu o cină la restaurant.

Ciudat cum i se schimbase brusc comportamentul obișnuit față de bărbați... Evident, nu era în starea sa normală. Nu se mai recunoștea. Caracterul său calm, ponderat, rezonabil, se transformase ca prin farmec. Descoperea în ea resurse noi: entuziasm, vivacitate, dorință, hotărâre și... pasiune.

Își regăsise tinerețea ca prin minune, o minune care nu avea de-a face cu un pact cu diavolul.

Conștientă de această renaștere, Laura zâmbi, privi încăperea goală din jurul său și schiță un pas de dans. Fu cuprinsă brusc de o stare de bine în tot corpul.

Știa instinctiv că numai Alan putuse concepe această casă – mare, deschisă, luminoasă, călduroasă și de asemenea puțin austeră. Pentru că totul amintea de el aici. În mintea sa, viitoarea decorare și creatorul acestor pereți se confundau. Electrizată de această convingere uimitoare, se îndreptă spre poșetă, o luă și intră în bucătărie, unde se afla o masă și un scaun. Se așeză, scoase un blocnotes, un creion, și începu să lucreze.

Nu uitase că fusese angajată din motive comerciale. Dând casei o atmosferă plăcută, ușura probabil vânzările. Totuși, era

convinsă că reușita proiectului depindea în întregime de capacitatea pe care o avea de a realiza ceea ce-i dicta intuiția. Imposibil să faci un lucru bun fără pasiune.

Își dădu seama că trebuia să elaboreze decorația destinându-i fiecare mobilă, fiecare culoare, fiecare bibelou lui Alan și numai lui.

Lucra de câteva ore, când Alan apăru pe neașteptate în bucătărie. Concentrată asupra schițelor, nu-l auzise intrând.

– Ai reușit ceva? o întrebă.

– Oare când vei înceta să faci asta? exclamă puțin enervată.

– Să fac ce? o întrebă Alan amuzat.

– Știi foarte bine! Să încetezi să mă mai surprinzi astfel... Este a doua oară astăzi când mă sperii!

– Eu? Te sperii? Imposibil! Îmi interzice religia mea.

– Care este această religie? întrebă tânăra femeie zâmbind. Biserica sălbaticilor reformați?

– Este un secret! afirmă Alan, prefăcându-se serios.

– Și în afară de asta? Aveai un motiv exact pentru a mă deranja? îl întrebă punând capacul la stilou. Sau îți stă în obicei să-i perturbi pe cei care muncesc?

Alan râse. Laurei îi plăcea acest aer tineresc și vesel.

– Nu... Aveam să te întreb ceva foarte important, declară.

– Da?

– Ai cinat?

Cinat? Chipul Laurei se posomorî.

– Nu. De ce?

– Pentru că este ora să ne așezăm la masă! De altfel, am o foame de lup. Tu nu?

Privindu-și ceasul și văzând ora, tânăra femeie realiză că nu-și dăduse seama cum trecuse timpul.

– Acum că m-ai făcut să mă gândesc la asta, răspunse zâmbind, cred că și mie îmi este foame.

– În acest caz... cina este servită în salonul mare, doamnă Seaton.

Făcu un gest larg cu brațul, pentru a o invita să iasă din bucătărie.

– După dumneavoastră.

– În salon?

– Evident.

Laura se ridică, trecu prin fața lui și se îndreptă spre încăperea mare, luminată de o mulțime de lumânări.

Pe o față de masă pusă în mijlocul încăperii, chiar pe jos, erau așezate două pungi mari din hârtie.

– Un picnic? întrebă tânăra femeie.

Se așeză pe fața de masă.

– Puteam mânca așa, sau pe masa de lucru din bucătărie, explică Alan, așezându-se și el. Sper că-ți place acest gen de masă.

– Îmi place enorm, afirmă Laura.

– Se află aici cartofi prăjiți, sandvișuri cu crudități, brânză, jambon, enumeră bărbatul scoțând fiecare mâncare din pungă, pentru a o așeza pe fața de masă. Nu-ți cunoșteam gusturile, așa că am luat din fiecare. Avem de asemenea, lapte, suc de portocale...

– Fără băuturi adevărate?

– Bineînțeles că da! Pentru o masă fină ca aceasta m-am gândit că s-ar potrivi un cabernet simplu. Un cabernet de California...

– Desigur, exclamă Laura râzând. Vorbeai de un sandviș cu crudități?

– Da, iată-l, spuse Alan întinzându-i-l. Îmi pare rău, dar nu avem pahare de vin, va trebui să ne mulțumim cu aceste modeste pahare fără picior...

– Este o dramă cumplită... dar cred că vom trece peste ea.

Laura savură sandvișul și paharul cu vin. Mâncară amândoi, glumind vesel.

Apoi Alan întrebă:

– Ei bine, vei putea face ceva din coșmelia asta?

– Coșmelie? exclamă tânăra femeie. Alan, casa aceasta este absolut splendidă. Și sunt nebună de bucurie la ideea de a o decora!

– Sunt fericit că-ți place, răspunse acesta zâmbind.

Se culcă pe o parte și se rezemă într-un cot.

– Eu am conceput-o, explică.

Laura zâmbi, dând din cap.

– Așa credeam și eu. Casa asta îți seamănă.

– Cum asta?

– Vrei să-ți explic?

– Insist.

– Ei bine... ezită Laura. Îți seamănă din mai multe motive. Este mare și solidă. Liniile sunt clare și distincte. Spațiul este elaborat

într-un mod în același timp primitor și călduros, dar și cu multă pudoare. Este o casă care inspiră... încredere.

Alan rămase nemișcat și tăcut. Trăsăturile feței exprimau un viu interes pentru ceea ce tocmai îi spusese Laura, pe care n-o scăpa din ochi.

– Crezi într-adevăr că mi se poate acorda încredere? o întrebă în cele din urmă.

– Da. Așa am impresia...

Se lăsă tăcerea. Și brusc, Alan izbucni în râs. Laura îl privi, surprinsă.

– Pentru că-mi acorzi încredere, declară Alan, poate îți voi putea dezvălui planurile pe care le am pentru noi doi?

Laura își simți inima bătând cu putere. Era dezarmată. Oare ce putea avea în minte?

– Planuri... pentru noi doi? Ce planuri? bâigui.

Alan o privi cu atenție, zâmbind. Apoi întinse brațul și tânăra femeie se înfioră când îi atinse gâtul cu degetele.

– Nu-ți fie teamă, nu-ți voi face nici un rău, murmură bărbatul. Ai într-adevăr încredere în mine?

– Da... dar...

Mâna lui Alan coborî lent spre pieptul Laurei.

– Alan... nu...

– Te voi săruta, o anunță acesta apropiindu-se.

Putea să-i simtă parfumul atât de deosebit al pielii. Alan Branson – un miros de mosc și de vegetație de pădure, proaspăt și misterios în același timp. Își pierdea capul.

– Și ce vei face dacă refuz? șopti Laura.

– Mărturisesc că... voi insista.

Își apropie fața de cea a Laurei și puse delicat stăpânire pe buzele ei. Tânăra femeie simți o căldură ciudată cuprinzându-i trupul. Lumea dispăruse. Timpul și spațiul deveniseră idei confuze. Își trecu cu înflăcărare brațele în jurul bustului puternic, răspunzând cu pasiune sărutului său. Alan o culcă încet pe podea.

Sărutul aprinse în Laura o dorință nebună.

Acultându-și impulsurile de necontrolat, mângâie spatele musculos al lui Alan, răspunse cu ardoare îmbrățișării sale, cu o sete pe măsura atâtor ani de dorință nepotolită.

Mâna lui Alan alunecă pe pieptul Laurei și aceasta scoase un geamăt slab. Își simțea toate prejudecățile și inhibițiile prefăcându-se în cenușă la atingerea acesui bărbat.

El începu să descheie bluza albă a Laurei. Atingerea degetelor calde pe abdomenul său declanșă o reacție instinctivă de apărare. Își desprinse buzele de ale lui Alan și puse mâna fină peste a sa.

– Nu... murmură Laura.

Alan o privi surprins.

În privire îi ardea dorința.

– Laura...

– Alan... eu... nu pot...

Văzu dezamăgirea întunecând chipul lui Alan.

– Doresc, aș vrea... dar nu pot... repetă.

Bărbatul de îndreptă puțin și o privi cu intensitate.

– Vrei sau te supui? o întrebă.

Stupefiată de tristețea cu care spusese asta, Laura ridică brațul și-i mângâie foarte blând obrazul.

– Trupul mă trădează, îi explică. Nu pot să neg.

Incapabilă să reziste privirilor sale, tânăra femeie mângâie gura senzuală a lui Alan. Acesta sărută degetele delicate.

– Alan...

Murmurându-i numele, exprima toate emoțiile și toate sentimentele contradictorii care o răvășeau.

– Știu, spuse acesta în șoaptă.

Dintr-o mișcare energică, se deplasă și se întinse lângă ea. Își ațintiră amândoi privirile pe albul tavanului, colorat de lumina mișcătoare a lumânărilor.

– Laura... te doresc atât de mult... Ceea ce simt pentru tine nu mi s-a mai întâmplat niciodată, mărturisi Alan.

Ochii căprui ai Laurei se luminară.

– Și eu, Alan, recunoscu aceasta. Este prima dată când... Am fost sinceră cu tine și...

– Știu, spuse bărbatul întorcând încet capul spre ea. Știu să recunosc acele femei...

Brațul lui Alan îl atingea pe al Laurei de la umăr până la mână. Aceasta simți mușchii puternici ai bărbatului încordându-se. Ezită o clipă, apoi își puse mâna peste a lui Alan.

– Ce vrei să spui? îl întrebă, temându-se să nu pară indiscretă.

Alan râse, dar era un râs trist și amar.

– Acum câțiva ani era gata să mă căsătoresc, îi mărturisi.

Dar cel mai bun prieten al meu m-a salvat de la dezastru cu o săptămână înainte de nuntă.

Această destăinuire o stânjeni pe Laura. Dar nu se putu împiedica să vrea să afle mai mult.

– Prietenul tău a aflat anumite lucruri care te-au convins să n-o iei de soție pe logodnica ta?

– Într-un fel! Dar a făcut mult mai mult. Deoarece nu m-a înștiințat de nimic în sensul în care înțelegi tu. Nu... cel mai bun prieten al meu, bărbatul pe care toată lumea îl considera cel mai distins dintre tipii distinși, s-a culcat cu ea înainte să-mi vorbească despre asta.

– Oh... Alan, îmi pare rău că am răscolit amintiri atât de penibile...

Laura era sincer îndurerată pentru el. Înțelegea cât suferise.

Alan întoarse mâna și degetele lor se înlănțuiră.

– Să nu-ți pară rău. Mi-a făcut un serviciu... Dacă n-ar fi plecat cu ea în California, aș fi făcut o muncă mai puțin interesantă și n-aș fi aici cu tine, declară privind-o.

Laura era flatată și jenată în același timp.

– De ce n-ai fi făcut această muncă?

– Ea voia să pună pe picioare o întreprindere de produse de frumusețe, cu mine, în California.

– Și ai fi acceptat.

Alan zâmbi cu tristețe și își ațintă din nou privirea în tavan.

– Era cât pe ce. Mă îmbrobodise atât de bine... Și eram atât de sigur că eram îndrăgostit de ea...

Laura rămase tăcută o clipă. Ardea să-i pună o altă întrebare. Îi era teamă să fie nu indiscretă, dar trebuia să știe...

– De unde știi că nu încerc să te îmbrobodesc și eu?

Alan izbucni într-un râs sincer.

– Tu? Oh, nu, tu nu ești așa! O știu și atâta tot.

– Cum poți să știi?

– Ochii tăi...

– Ochii mei? Explică-te...

Alan se întoarse spre ea și zâmbi.

– Laura... Oare nu știi că ochii tăi reflectă fiecare emoție?

– Adevărat? spuse aceasta, mirată.

– Da, te asigur. Vrei să știi ce văd în aceste două mici lacuri maro?

– Maro și verde...

– Vrei să știi?

– Da, Alan, răspunse cu inima palpitând, întorcându-și privirea de la ochii albaștri care o priveau cu intensitate.

– Văd acolo o emoție confuză, provocată de intensitatea pasiunii tale... Văd de asemenea uimirea că te afli întinsă lângă un bărbat pe care, ieri încă, nu-l cunoșteai.

Vedea exact. Tocmai descrisese cu precizie sentimentele care o copleșeau pe Laura în acea clipă...

– Nu credeam că sunt atât de transparentă, mărturisi cu sinceritate.

Era mai degrabă speriată să fie atât de vulnerabilă. Nu-i va putea ascunde niciodată nimic...

– Nu transparentă, ci onestă. Cu temeinicie onestă, cu tine însuți și cu ceilalți, o corectă Alan. Nu-ți poți imagina plăcerea pe care am avut-o când ne-am întâlnit. Pentru prima dată de foarte mult timp, mă aflam în fața unei femei care nu căuta să seducă doar pentru a seduce...

– Alan Branson... Există foarte multe femei oneste pe acest pământ, afirmă Laura într-un elan de solidaritate cu cauza feminină.

Și apoi, nu-i plăcea prea mult ca el s-o descrie ca pe un ideal. Prefera s-o considere femeie, făcută din carne și sânge... chiar dacă asta nu ridica unele dificultăți pentru ea.

– Serios? o întrebă Alan, neîncrezător. Cunoști multe? Dă-mi două nume... doar două!

– Ei bine, fără să merg prea departe, pot să-ți citez deja pe asistenta mea, Olivia, și pe fiicele mele...

Tăcu îngrozită. Fiicele sale...

"Jessica!".

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Alan, remarcându-i brusca tulburare.

– Jessica, murmură Laura.

– Jessica? Ce-i cu ea?

– Crede că este îndrăgostită de tine, mărturisi tânăra femeie fără alt preambul.

– Cum? exclamă Alan îndreptându-se.

Se așeză și-și aținti privirea într-un punct în fața lui.

– Ești sigură? reluă privind-o.

– Da, murmură Laura cu o voce fără inflexiuni.

Se ridică și ea și-și trecu brațele în jurul genunchilor. Situația o jena atât de mult încât nu îndrăznea să-l privească. Cu atât mai mult cu cât simțea o anumită ușurare în fața ignoranței lui Alan față de sentimentele Jessicăi. Acesta puse mâna pe umărul delicat al Laurei. Tânăra femeie tot nu reuși să-l privească.

– Laura, răspunde-mi, reluă Alan grav. De unde știi că Jessica este îndrăgostită de mine?

– Ea mi-a spus.

– Când?

Laura oftă, cu jale. Oh! Cum ar fi vrut să vorbească despre altceva! De ce nu continua să-i descrie cele două mici lacuri maro?

– În acea noapte, după serată...

– Vorbeați despre mine?

– Nu, răspunse imediat Laura, privindu-l.

Își întoarse ochii și își puse bărbia pe genunchi.

– În sfârșit... nu chiar, se răzgândi. Margareth și Jessica discutau despre serată. Au ajuns să vorbească despre tine...

Nu voia să continue.

– Au ajuns să vorbească despre mine și Jessica a pretins că este îndrăgostită de mine? o întrebă Alan fără să-i vină să creadă.

Laura înghiți în sec.

– În mare, da. Așa s-a întâmplat...

Alan îi luă brațul și Laura se întoarse spre el.

– Îmi pare rău, Laura. Sper că nu crezi că am putut încuraja sentimentele Jessicăi...

– Eu...

Întoarse ochii pentru ca bărbatul să nu-i poată citi gândurile. Câteva clipe domni tăcerea.

– Laura, îți jur că Jessica a fost întotdeauna pentru mine doar o tânără fată foarte simpatică. Dar atâta tot.

Îi trecu tandru o mână peste ceafă.

– Dar până la urmă, aș putea să-i fiu tată! izbucni. Laura, într-adevăr, îți jur că...

– Te cred, Alan, îl întrerupse aceasta.

– Nu există nici o îndoială în mintea ta? insistă el.

– Nu, nici una.

Alan oftă ușurat. Apoi fața i se întunecă și se ridică.

– Ce vom face oare? o întrebă preocupat.

– În legătură cu ce? replică Laura ridincând ochii spre el. Cu Jessica?

– Cu Jessica, desigur!.

Îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Tânăra femeie se îndreptă.

– Nu putem face nimic, Alan. Din fericire, probabil Jessica nu este cu adevărat îndrăgostită. În sfârșit, așa cred... Îi place foarte mult un bărbat în preajma căruia se află în fiecare zi.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Alan începu să măsoare încet încăperea, în tăcere.

– Este tânără. Își va reveni, sugeră Laura.

– Sunt sigur de asta, răspunse Alan oprindu-se în fața ei.

Îi puse mâinile pe umeri și o privi atent.

Privirea sa exprima o vagă neliniște.

– Ceea ce voiam să spun...

Tăcu și-i mângâie cu tandrețe obrazul.

– Noi ce vom face? Putem continua să ne vedem? continuă.

Un sentiment de teamă și de neliniște o cuprinse pe Laura. Voia să-l creadă și să-l revadă, să fie cu el, să-i vorbească...

Și, în același timp, îi era teamă să se afle din nou singură cu el. În ea nu avea încredere. Va ști oare să reziste mult timp farmecului său extraordinar?

Pentru că voia să-l audă spunându-i-o, puse întrebarea:

– Ai vrea să mă vezi... pentru alte motive decât profesionale?

– Laura, te rog, nu începe să faci pe cocheta, declară Alan cu un zâmbet fin pe buze. Nu vreau să-i fac rău Jessicăi, dar vreau să te văd... pentru toate motivele posibile și imposibile...

O sărută ușor pe buze.

– Pentru că nu pot veni la tine, vei vrea să vii mâine seară la mine?

– Nu... pot.

– În acest caz, unde? Și dacă am merge să cinăm la restaurant? îi propuse.

Și s-o ducă într-o cameră după cină? Îi fu rușine pentru acel gând meschin. Își dădea bine seama că nu era decât o apărare împotriva seducției incredibile a acelui trup, a acelui chip...

– Trebuie să mă întorc aici mâine, răspunse Laura. Poți să aștepți răspunsul până atunci?

– Am de ales? o întrebă zâmbind înțelegător.

Laura avea impresia că Alan îi putea citi fiecare gând. Pentru a doua oară în acea zi, roși.

– Nu, mărturisi zâmbind și ea.

– Așadar, voi aștepta până mâine...

Cât ar fi vrut să-i dea tot ceea ce-și dorea! Cum ar fi vrut să i se dăruiască...

Își privi ceasul.

– Dumnezeule! exclamă. Este foarte târziu. Trebuie neapărat să plec.

Se desprinse de el și se îndreptă spre bucătărie pentru a-și lua poșeta și mantoul.

Când se întoarse, Alan o aștepta în fața ușii de la intrare. Laura puse mâna pe clanță. Bărbatul îi acoperi degetele fine cu palma lui mare. Tânăra femeie se înfioră.

– Ai uitat ceva, remarcă Alan.

Îl privi înspăimântată.

– Ai uitat de sărutul de la revedere, continuă Alan.

– Alan, serios, trebuie...

Fără să rostească vreo vorbă, acesta se apropie și o strânse cu putere lângă el. Mânată de o forță incontrolabilă, Laura sărută buzele gurii senzuale a lui Alan.

Se sărutară cu pasiune. Un vârtej de dorințe ciudate o cuprinse pe Laura. Se desprinse imediat de el, deschise ușa și ieși în grabă.

Capitolul 5

Alan privea buimac norul de praf ridicat de mașină. Singura urmă care rămăsese după Laura dispărea în aerul rece al începutului de seară.

Laura...

Simțea un nod în gât doar gândindu-se la acel nume cu sonorități atât de plăcute. Se întoarse și se îndreptă cu pas lent spre salon. Privi cu emoție fața de masă pe care Laura și cu el stătuseră întinși împreună.

Împreună...

Imaginea acelei clipe de intimitate petrecută cu ea îi reveni în memorie, întețindu-i dorința. Strânse pumnii gândindu-se la pielea catifelată pe care o atinsese. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la Laura, mereu Laura, din nou Laura.

Privi în jurul său. Câteva lumânări continuau să-și împrăștie lumina mișcătoare. Laura plecase și, totuși, îi simțea prezența în

încăpere. Părea de necrezut, dar avea impresia că între acești pereți goi lăsase o pată din ea însăși.

Inspiră profund, în cătarea parfumului său. Primăvăratic, amețitor, proaspăt...

Ritmul inimii i se acceleră.

N-o văzuse mult timp, dar avea ciudata certitudine că o cunoștea dintotdeauna. Pe ea o așteptase de-a lungul acestor ani de singurătate.

Sentimentul pe care-l avea pentru ea era mai puternic decât o simplă atracție. Nu trăise niciodată ceva asemănător.

Plecase și totuși o putea vedea, auzi, simți atingerea minunată a trupului... O lumânare se stinse și Alan reveni la realitate. Nu fără tristețe.

Se aplecă și luă fața de masă pe care o împături. O duse în bucătărie și o așeză într-unul din dulapurile goale.

Brusc își dădu seama că afară muncitorii încetaseră să lucreze. Nu simțise cum trecuse timpul.

Se întoarse în salon și stinse lumânările, una după alta. Nu se putea stăpâni să se gândească fără încetare la Laura.

Îi spusese că această casă era imaginea personalității sale, dar acum Alan considera că această casă o reprezenta pe Laura.

Lumânările fiind stinse, luă pungile de hârtie și ieși. Aruncă resturile într-o pubelă în fața casei.

Îndreptându-se spre mașină, se gândi că probabil înnebunise. Nu se simțise niciodată atât de îndrăgostit de o femeie. Nu putea denumi forța care-l atrăgea spre Laura.

La drept vorbind, nu mai înțelegea deloc ce i se întâmpla.

"Ai grijă, altfel te vei afla într-o poveste din care s-ar putea să nu ieși nevătămat", își spuse.

Deschise portiera Porscheului și se instală la volan. Nu demară imediat. Privea drept în fața sa, pierdut în gânduri.

Știa că de acum îi va fi greu să vadă această casă martor. Va suporta cu greutate ca niște străini care ar intra într-o zi în posesia ei, să-și instaleze o canapea și un televizor chiar în locul în care făcuseră acest picnic împreună.

Casa aparținea Laurei și lui.

Puse cheia în contact, aprinse farurile și făcu să demareze automobilul puternic.

Ajunse acasă epuizat. Avea nevoie de un duș, de un biftec și de o noapte de somn. Și în ordinea aceasta.

Privi robotul telefonic și observând semnalul roșu aprins indicând că avea un mesaj, apăsă butonul "pornire".

– Bună ziua, Alan, sunt Luke. Mă întorc în oraș. În principiu pentru a rămâne. Sper că mă vei putea găzdui până când voi găsi un apartament. Voi fi acolo sâmbătă. La revedere.

Doar Luke lăsa un asemenea mesaj. Clar, concis, precis.

Relaxat după duș, îmbrăcă un halat de baie și se duse în bucătărie să-și prepare un biftec.

Luke se întorcea după opt ani de absență. Alan era fericit să-și revadă fratele. Avea nevoie de el, mai ales în această clipă.

Cinicul și lucidul Luke.

Alan își iubea foarte mult fratele. Chiar îl adora.

Pentru el, Luke era unul dintre cei mai buni arhitecți din țară. Îi dăduse un ajutor prețios lui Alan când acesta își făcuse propria afacere. Ce fericire să-l vadă după o absență atât de lungă. Da, va fi cu siguranță formidabil.

Doar dacă...

Doar dacă Luke nu se schimbase cu totul. Oare era la fel de dur și de deziluzionat de femei?

Alan oftă și scoase o farfurie din dulap. Puse biftecul pe ea și se așeză la masă să mănânce.

Chipul Laurei îi obseda mintea. Mâine o va găsi iar la casă. Îi va da un răspuns.

Își termină rapid bucata de carne de vacă, puse farfuria în chiuvetă și se ridică.

Mâine...

Neliniștit și fericit la ideea de a o revedea pe Laura, intră în camera sa. Se culcă și adormi imediat. Visurile îi fură bântuite de un chip de femeie...

Două mici lacuri de culoarea alunei, punctate cu aur...

***

– Era gata să sun la poliție să facă cercetări, declară Olivia zâmbind când Laura intră în birou. Începusem să cred că ți-a făcut vreun rău. Părea atât de violent...

Laura se întrebă dacă-i făcuse vreun rău. Într-un fel, da... dar un rău atât de încântător.

– Ei bine... după cum poți observa, nu mi-a făcut nimic, răspunse scoțându-și mantoul și așezându-l pe un scaun. Mă simt foarte bine!

– Așadar... cum s-a întâmplat? întrebă asistenta.

– Casa este splendidă... va fi o adevărată plăcere s-o decorez, replică Laura entuziasmată, așezându-se la birou.

– Și bărbatul? Nici el nu este rău, nu?

Bărbatul!

Laura se înfioră.

– Alan Branson al tău este foarte seducător, reluă Olivia cu un zâmbet ușor malițios.

– Nu este Alan Branson al meu! exclamă Laura puțin enervată de acest val de întrebări.

– Poate... dar dat fiind insistența sa de a te vedea, pe tine și pe nimeni altcineva, am crezut că înțeleg că...

Laura scutură din cap.

– Nu, o întrerupse, Alan nu caută ceea ce crezi tu...

– Și tu?

– Olivia... te rog! răspunse Laura tremurând și înroșindu-se.

– N-are de ce să-ți fie rușine. De altfel, nu este de-ajuns să cauți pentru a găsi. Uneori, când te aștepți mai puțin îți pică din cer, pe nepregătite, observă tânăra femeie, cu un aer gânditor.

– Poate... dar nu mi-a căzut niciodată din cer.

Laura își reproșa pudoarea.

De ce să nu-i povestească totul complicei sale de fiecare zi?

– Serios? Și cu soțul tău?

– Bineînțeles! replică Laura. Dar cu el a fost altceva... Știi ce vreau să spun.

– Da, în sfârșit... nu chiar...

Olivia își privi ceasul și se ridică.

– Este timpul să plec...

Luându-și mantoul așezat pe spătarul scaunului se îndreptă spre ușă.

– Între noi, continuă întorcându-se, cred că nu-ți va face rău dacă s-ar întâmpla.

– De ce?

– Pentru că este prea mult timp de când te-ai baricadat în viața ta ușoară și confortabilă...

Laura fu prea surprinsă pentru a răspunde. De altfel, Olivia plecase deja.

Oare viața sa nu era nimic altceva decât o viață ușoară și confortabilă? Ce a vrut să spună Olivia?

Prima reacție fu să respingă în totalitate observațiile asistentei sale. Le găsea absolut ridicole.

Alesese și își construise propriul mod de viață, desigur confortabil. Ea și nimeni altcineva alesese modul de a-și trăi viața. Copilele îi erau inteligente și sănătoase. Munca o interesa mai mult decât orice. Era bogată, fără să fie foarte bogată. Ce să ceară mai mult?

Rămase așezată, privind cu atenție zgârie-norii din spatele geamurilor de la fereastră. În ciuda a toate, ceea ce-i destăinuise Olivia o tulbura...

Se ridică enervată, își puse mantoul și își luă poșeta. Încuie ușa biroului cu cheia, ieși din imobil și se îndreptă spre mașină.

Da, trăia într-o lume confortabilă și avea tot ce o femeie are dreptul să aibă. Viața sa o mulțumea pe deplin.

Nu pricepea ce voise s-o facă să înțeleagă Olivia.

Era oare o aluzie la viața sa sentimentală?

În acea clipă, Laura își dădu seama clar că remarca asistentei sale avea o urmă de adevăr. Mai ales după ceea ce trăise în această după-amiază... Oare nu descoperise ce-i lipsea cu adevărat?

Își zări mașina parcată pe o străduță pustie și se așeză la volan. Era incapabilă să se miște, tulburată de acel sentiment pe care-l simțea. Da, viața ei nu era decât un cuibușor confortabil, care semăna mult cu un castel fortificat. Cât despre modul său de viață, o proteja, și ce era cu asta?

Ce greu era de înfruntat adevărul!

Se hotărî să înceteze să-și frământe mintea. Trebuia să-și controleze viața. Cum o făcuse mereu. Și să continue să-și domine emoțiile. Își aminti de întâlnirea cu soțul său. Întotdeauna fusese rezonabilă. Îl iubise pe acel bărbat din toată inima, fără să existe pasiune între ei.

Dar acum, totul se schimbase. Evenimentele îi scăpaseră de sub control. Nu mai domina nimic. Emoțiile ieșiseră la suprafață, aprinzându-i simțurile. Trecuse prea mult timp fără să simtă

îmbrățișarea liniștitoare a unui bărbat seducător, contactul unui trup bărbătesc cu al său, tandrele mângâieri ale unui mâini puternice...

Îl dorea pe Alan Branson...

Mâinile i se crispară pe volan și își puse fruntea pe cercul din lemn. Dorea să plângă și să râdă.

Ce va face oare?

Înainte de orice, să se întoarcă acasă. Demară și mașina pătrunse în circulația fluidă. Străzile erau puțin aglomerate și ajunse repede acasă.

Încuie portiera și se îndreptă lent spre casă... cuibușorul său confortabil.

Nu va putea să continue să-l evite pe Alan.. Nu numai pentru că acceptase să decoreze casa, dar se întinsese alături de el. Îi răspunsese la sărutări, la mângâieri, la pasiune... Și ceruse chiar mai mult.

Recunoscu că voia mult mai mult de la el. În schimb, ea voia să-i aparțină trup și suflet...

Un val de căldură de neînțeles îi cuprinse corpul. Își dădu seama că lumea pe care și-o construise era pe cale să se prăbușească puțin câte puțin.

Nu avea nici o idee ce atitudine să adopte față de această catastrofă... atât de plăcută.

Vârî cheia în broscă și intră în casă. Era ora nouă. Jessica se întorsese probabil. Respiră adânc, încercând să-și calmeze bătăile inimii. Nu trebuia să arate că este nervoasă.

Încuie ușa, își puse poșeta pe măsuța de la intrare și-și aranjă mantoul în dulapul de haine.

Când intră în bucătărie, Jessica, așezată la masă, pregătea conștiincioasă o vinegretă. Ridică ochii spre Laura și zâmbi.

– Bună seara, mamă. Te-ai întors târziu! remarcă, oprindu-se din lucru, pentru a-i servi mamei o ceașcă de cafea.

Devenise un ritual. Laura avea nevoie de o ceașcă de cafea îndată ce se întoarcea acasă.

– Mulțumesc, răspunse mama, luând ceașca și așezându-se la masă. Unde este Ruth?

În bucătărie, Laura simți un apetisant miros de pui fript.

– Calcă rufele, explică Jessica. Pari obosită... O zi grea?

O serie de imagini se îmbulziră în memoria Laurei. Olivia, frumoasă de pica, plecând la întâlnire... Alan sosind în biroul său... Casa martor, care semăna atât de mult cu locuința pe care o visase mereu... Picnicul improvizat în salon...

– Nu, a fost o zi bună... Chiar foarte interesantă, răpunse Laura.

– Ah, da? Cum asta?

Laura bău o înghițitură de cafea. Oare ce-i va putea povesti fiicei sale?

Jessica lucra în întreprinderea lui Alan. Așa că, mai curând sau mai târziu, va fi la curent cu noua sa lucrare. Era mai bine s-o înștiințeze imediat, altfel se va întreba de ce îi ascunsese Laura asta. Își puse ceașca de cafea pe masă.

– Am obținut astăzi un contract foarte interesant pentru societatea mea, spuse.

– Formidabil! exclamă Jessica. Dar credeam că afacerile îți merg bine.

– Știi că în afaceri nu merge niciodată destul de bine.

– Pentru cine lucrezi?

– Pentru compania Branson...

Jessica se încruntă.

– Ia te uită! De când face Alan apel la decoratori de interioare?

Oare de ce era Jessica atât de surpinsă? Erau totuși opt luni de când lucra cu Alan... Oare acesta nu angajase niciodată decoratori?

– Este pentru casa martor din noul complex imobiliar, explică Laura.

– Este de necrezut! Te asigur că este pentru prima dată când Alan se interesează de decorarea unei case martor!

Informația o făcu pe Laura să se înfioare. Alan avea într-adevăr nevoie de o decoratoare sau...?

– Bună seara, Laura, spuse Ruth intrând în bucătărie, Jessica a pregătit cafeaua?

– Da, mulțumesc Ruth, răspunse tânăra femeie arătând ceașca. Puiul miroase foarte bine...

– Curând este gata, răspunse Ruth. Ai timp doar să faci un duș.

– Excelentă idee. Mă întorc imediat!

Fericită de ocazia pe care i-o dădea Ruth să întrerupă cel puțin pentru moment confruntarea cu Jessica, Laura se ridică și ieși.

Apa caldă care șiroia pe trupul fin și delicat o liniști. Laura se gândea la ce-i adusese la cunoștință, cu inocență, Jessica. Oare care puteau fi motivele care-l îndemnaseră pe Alan s-o angajeze ca decoratoare de interioare?

Din spusele Jessicăi, Alan nu se preocupase niciodată de decorarea unei case martor. Totuși, îi ceruse Laurei să realizeze această lucrare. De ce?

Laura închise ușa și ieși de sub duș. Luă un prosop mare, roșu, și își șterse trupul înfiorat.

Alan se gândise în mod serios să angajeze o decoratoare pentru a spori valoarea lotului de case, sau voise pur și simplu...

Își privi cu atenție corpul suplu în oglinda mare.

"Asta doar îl interesează pe Alan Branson?", se întrebă examinându-și formele armonioase.

Laura nu considera că avea de ce să se bucure. Vedea imaginea unei femei care va împlini curând patruzeci de ani. O femeie normală, fără nimic excepțional.

Un metru șaptezeci. Fapt lipsit de importanță.

Fața nu arăta prea rău, dar atât de comună... Sânii o dezamăgiseră întotdeauna. Erau prea mici. Pentru înălțimea și greutatea sa, era bine proporționată... Poate puțin prea delicată... Dar forma șoldurilor era acceptabilă. Evident, Laura nu era entuziasmată de ceea ce-i dezvăluia oglinda.

Tentată să se înfășoare în prosop pentru a înceta acest supliciu, voia totuși să încerce să înțeleagă ce-l putea atrage pe Alan Branson. Da, voia să cunoască adevărul. Chiar dacă era penibil.

Laura trebui să admită, cu toată sinceritatea, că avea picioare frumoase.

Continuându-și examenul necruțător, se apropie de oglinda crudă, pentru a-și cerceta fața.

Nu văzu decât ceva foarte obișnuit. Trăsăturile erau fine, dar fără nimic admirabil. Ochii căprui nu aveau nici cel mai mic reflex verde. Încă se întreba de ce-i făcuse această precizare lui Alan. Când era fată tânără, ar fi vrut să fie negri și profunzi. Dar nu. Căprui însemna maro. Și ce se putea spune despre părul ei, în afară c1 era negru și lung? Desigur, era moale și mătăsos, dar era negru, punct. Nici șaten-roșcat, nici colorat de reflexe roșcate sau blonde. Brunet. În plus, brunet obișnuit.

Dacă era mândră de ceva, era pielea sa. Ah, da! Avea o piele frumoasă. Laura își dădea bine seama că numeroase femei de vârsta sa nu aveau o piele atât de delicată, de netedă. Și asta fără lifting, nici silicon! Da, pielea îi era superbă. Nu toată lumea putea spune la fel. Nimic comun în această finețe și această strălucire. Genele erau lungi și nu avea nevoie de rimel pentru a părea negre și dese.

Frumoasă treabă...

Cu acest ultim gând, și convinsă că avea totuși un fizic obișnuit, Laura se întoarse de la oglindă. Nu, într-adevăr, nimic asemănător cu Olivia Devlon.

Și totuși, Alan o preferase pe ea, pe Laura, asistentei sale...

Ce să creadă despre această alegere?

Laura îmbrăcă niște blugi și un pulover alb.

De ce o alesese pe ea? Aparent, seducea femeile de orice vârstă. În acest caz, de ce ea? Văduvă, mamă a doi copii și aproape de patruzeci de ani...

Prin comportamentul de astăzi, nu arătase că se interesa de ea mai mult personal decât profesional?

Și Jessica confirmase că nu făcuse niciodată apel la un decorator de interioare...

Era posibil oare ca Alan să se fi folosit de această poveste cu casa martor pentru a o întâlni?

Voia într-adevăr să fie amenajată casa sau acesta nu era decât un pretext?

– Mamă! Cina este gata! strigă Jessica, întrerupând-o pe Laura din gânduri.

– Sosesc! răspunse aceasta ieșind din baie.

Nu va ajunge nicăieri speculând, interpretând niște semne pe care crezuse că le percepuse. Tot ce i se întâmplase nu se petrecuse decât în mintea sa. La ce bun să-și facă griji pentru niște himere.

Amintindu-și brusc de cererea lui Alan, se hotărî să-i spună lui Ruth să nu ia în considerare prezența sa la cină a doua zi seara.

Îi spusese lui Alan că-i va da răspunsul. Dorea totuși atât de mult să petreacă seara cu el. Dar mai înainte, trebuia să-l întrebe de ce făcuse apel la ea.

Intră în bucătărie pregătită pentru a doua cină.

***

Imediat după micul dejun, Laura aștepta cu teamă clipa în care va trebui să-l înfrunte din nou pe misteriosul Alan Branson. Bău foarte multă cafea.

Dimineața la birou se desfășură fără probleme, dar îi fu îngrozitor de greu să se concentreze asupra diferitelor planuri. Își petrecu timpul stăpânindu-și dorința de a privi ceasul din cinci în cinci minute. Timpul trecea cu o încentineală exasperantă. Și asta cu atât mai mult cu cât avea de suportat privirile uimite și insistente ale asistentei sale.

Pe la ora trei, Laura o informă pe Olivia că se ducea la o întâlnire și că nu se va întoarce după-amiază. Nu fără dificultate, se străduí să pară la fel de calmă și de liniștită ca de obicei.

Ajunse la lot destul de repede și opri Buickul maro în fața casei martor. Hotărât lucru, complexul imobiliar nu semăna cu cele pe care le vizitase până acum. Nu atracția câștigului motivase construcția acestor case

Fiecare, diferită de celalalte, era înconjurată de o grădină imensă. Aici, totul era conceput pentru fericirea locuitorilor.

Laura nu se îndoi nici o clipă de succesul acestui complex. Coborî din mașină și se îndreptă cu pas hotărât spre ușa de intrare. Brusc, fu cuprinsă de teamă. Și dacă ușa era zăvorâtă ? Alan nu-i dăduse chei. Puse mâna pe clantă, apăsă și ușa se deschise.

Avea impresia că parcă intra la ea acasă. Tocurile înalte ale pantofilor pocneau cu un zgomot familiar de parchet.

Dar această impresie încetă când pătrunse în salon.

Privi cu un nod în gât mijlocul încăperii. Se revedea, întinsă pe fața de masă lângă Alan, după picnicul improvizat.

O copleși un val de senzații. Căldura buzelor lui Alan peste ale sale. Contactul cu trupul bărbătesc. Mâinile sale pe piept.

Strânse cu putere mânerul poșetei. Înainte de a sosi se gândise să se ocupe de salon, dar își schimbă părerea. Va începe cu camerele.

Urcă scara. Alan nu îi spusese dacă vroia să decoreze toate încăperile din casă.

Cu atât mai rău, Laura va acționa cum voia ea.

Începând să lucreze, pierdu orice noțiune a timpului. Ideile îi veneau în minte, în număr mare și cu rapiditate. Notă cu febrilitate mobilele, culorile, materialele...

Putea să vadă exact cum va arăta fiecare încăpere, fiecare culoare. Se va ocupa de camera mare la urmă... pe scurt, ca desert.

În realitate, această cameră era un adevărat apartament cu o încăpere pentru pat, o cameră vastă pentru îmbrăcat și o sală de baie mare, dotată cu cel mai modern echipament.

Laura nu se putu stăpâni să mobileze aceasta cameră gândindu-se la un bărbat. La un bărbat anume. În mintea sa, încăperea îi aparține lui Alan Branson.

Nu-și putea imagina acolo pe nimeni altcineva decât pe Alan. Îl vedea ieșind din baie, îmbrăcând un smoching, întinzându-se, dormind, trezindu-se...

– Acolo trebuie cel puțin un pat mare.

Surprinsă, Laura se întoarse și-l văzu pe Alan rezemat de canatul ușii. Iar nu-l auzise venind. Observă că stătea în aceeași poziție ca în ziua vizitei neașteptate în biroul său.

Dar astăzi, expresia feței era diferită. Mai blândă, mai binevoitoare.

Era îmbrăcat într-un costum bej foarte elegant, care îi punea în evidență lățimea umerilor și subțirimea trupului. Purta o cravată albastră pe o cămașă albă.

– Curând este ora șapte și jumatate, o anunță zâmbind.

Laura nu-și dăduse seama de timpul pe care îl petrecuse lucrând. Privi pe fereastră. Soarele care apunea colora cerul întunecat cu nuanțe roz.

– Și cred că este vremea să mergem s1 bem ceva înainte de cină, nu ? continuă Alan.

– Un pahar ? Înainte de cină ?

Bărbatul dădu afimativ din cap, zâmbind.

– Cinăm împreună ?

– Exact. Dacă ești de acord, bineînțeles.

Ar fi vrut cu plăcere să accepte invitația...

– Alan. Ți-am explicat ce se întâmplă cu Jessica și...

– Știu, răspunse acesta calm. Dar liniștește-te, acolo unde mergem, nu ne va putea vedea nimeni împreună.

– Cum asta ? Unde mergem ? îl întrebă, bănuind deja răspunsul.

Un răspuns pe care-l aștepta și de care se temea în același timp.

– La mine.

Capitolul 6

Laura fu extrem de dezamăgită de apartamentul lui Alan. Nu se aștepta la nimic special, dar cu siguranță nici la această austeră serie de camere mobilate la întâmplare.

Veniseră împreună în mașina lui Alan. Laura fu ușurată deoarece, văzând cât de urât era acel apartament, ar fi plecat imediat dacă s-ar fi putut folosi de Buickul său.

De fapt, acolo erau foarte puține mobile. Laura nu regretă asta, pentru că totul era de un gust mai mult decât îndoielnic.

Nu se putu împiedica să se încrunte examinând camera de zi. Nu i se potrivea deloc lui Alan. Totul era echivoc, prost plasat. Albastrul deschis al pereților era de o tristețe lipsită de sens. Și draperiile de la ferestre... Laura preferă să nu se mai gândească...

– Este deprimant, nu ? observă Alan ieșind din bucătarie, cu câte un pahar cu vin în fiecare mână.

Îi întinse unul Laurei, care-i mulțumi.

– Sunt sigură că nu tu ești cel care ... începu aceasta.

– Sunt fericit să te aud spunând asta, o întrerupse bărbatul. Îmi imaginez că poate plăcea... dar chiar mă întreb cui. Laura râse și-și duse paharul la buze. Cel puțin vinul era excelent.

– Am închiriat apartamentul mobilat, explică Alan.

– Ar trebui să o faci mai des.

– Ce ? Să închiriez un apartament mobilat ?

– Nu, să râzi ca acum. A fost foarte frumos...

Chipul Laurei deveni brusc stacojiu. Numai el o putea face să roșească în acest fel.

– Alan... Chiar nu știu ce să spun.

– Nu spune nimic, replică acesta ridicând paharul în direcția sa. În sănătatea ta... și pentru casa pe care o decorezi pentru mine.

Bău o înghițitură de vin.

– Miroase a ars, observă Alan, repezindu-se brusc spre bucătărie. Sosesc imediat. Instalează-te... Baia este în spatele culoarului, dacă vrei să te reîmprospătezi în timp ce servesc cina.

Alan era în același timp fericit și trist de atitudinea Laurei. Era și mai nervoasă decât el, ceea ce nu-i plăcea. Dar acceptase să vină aici, ceea ce-i facea inima să bată mai repede.

Deschise ușa cuptorului și cu ajutorul unui cuțit și a unei furculițe vru să încerce dacă se fripsese carnea curcanului. Tremurul mâinilor îl miră. Laura nu era singura care-și exprima astfel nervozitatea...

Era surprins de propriul său comportament.

De ani de zile nu simțise o asemenea tulburare și o asemenea febrilitate din cauza unei femei. De fapt, de când logodnica sa plecase cu cel mai bun prieten al său, nici o femeie nu-l tulburase cu adevărat.

Carnea nu era încă destul de friptă. Închizând ușa cuptorului, se arse la deget și scoase un geamăt ușor de durere. Hotărât lucru, nu era înzestrat pentru acest gen de activitate.

Se ridică și Laura intră in bucătarie.

– Sper să-ți placă curcanul ars la exterior și nu destul de fript la interior, spune Alan zâmbind.

Simți că i se înmoaie picioarele când Laura îi zâmbi. Deschise dulapul și scoase o pâine mică de țară, pe care o puse pe masa din mijlocul bucătăriei.

– Îmi place la nebunie... Și apoi, oricum ai un vin absolut excelent, răspunse Laura, amuzată de febrilitatea sa, cu paharul de vin în mână. Vrei să te ajut ?

Alan începu să taie pâinea. Tremură chiar îndeplinind această sarcină atât de simplă. O bucată de pâine îi căzu pe jos. Lasă cuțitul care căzu și el. Se aplecă si adună pâinea și cuțitul. Ridicându-se, văzu chipul amuzat al Laurei în fața neîndemânării sale. Simți nervozitatea nemilos. Avea impresia că toate elementele din bucătărie îi opuneau rezinstență. Bunica sa îi vorbise într-o zi de răutatea obiectelor. Atunci nu înțelesese foarte bine despre ce era vorba. Acum, înțelegea... și chiar foarte bine.

– Poți să iei fața de masă din dulap ? o întrebă în sfârșit.

***

Cu un gest plin de o încântătoare delicatețe, Laura își șterse buzele și puse șervețelul, asortat cu fața de masă albastră ca cerul, alături de farfurie.

– A fost delicios, îl complimentă pe Alan, zâmbind.

– Ars și în același timp nu destul de fript. O curiozitate culinară... răspunse aceasta zâmbind la rândul său.

– Nu, nu... cu adevărat perfect.

– Vrei o cafea ?

– Nu mulțumesc, Alan. Nu mi-am terminat paharul cu vin.

– Totuși trebuie să o terminăm, remarcă Alan, arătând spre sticla pe jumătate plină.

– Încerci oare să mă îmbeți ? îl întreabă Laura râzând.

Reacția bărbatului fu la fel de rapidă pe cât de neașteptată. Se ridică și privind-o pe Laura cu intensitate, o prinse de umeri. O teamă bruscă puse stăpânire pe ea. Privirea îi era atât de arzătoare...

– Alan ! exclamă Laura, tulburată. Nu te acuzam. Era o glumă.

– Eu nu râd, răspunse bărbatul. Te vreau în seara asta, Laura. Pe tine și nu o femeie inconștientă...

O puternică deznădejde o cuprinse pe Laura. Încercă să și-o ascundă.

– Am sperat atât de mult că ești mai deosebit, declară ea tristă și dezamăgită. De ce trebuie ca bărbații să ceară întotdeauna ceva in schimb ? Ca și când este imposibil să facă ceva din pură generozitate.

– Ce ? Dar ce spui ? exclamă Alan, stupefiat.

– Nu este oare modul în care se fac lucrurile de obicei ?

– Crezi că vreau ceva în schimbul curcanului ars ? Mărturisește că este o crudă lipsă de ambiție !

Tăcură o clipă. Privirile li se înfruntară.

Brusc, Alan își apropie fața de a Laurei și o sărută pe tâmplă.

Aceasta începu să tremure din tot corpul. Era surprinsă de tandrețea pe care o exprima prin acest simplu contact. Alan își trecu brațele în jurul său.

– Nu vreau să-ți fac rău, Laura, îi murmură la ureche. Laura, draga mea, jur că nu-ți voi face niciodată rău...

– M-ai speriat... șopti aceasta

– Iartă-mă... Îmi pare rău.

– Am crezut că ai să mă bați, mărturisi Laura, încă tremurând.

– Să te bat ? o întrebă Alan slăbind puțin îmbrățișarea, ca s-o poată privi. Ai mai fost bătută ?

Laura își simți sângele înghețând în vine. Remarcă gravitatea cu care îi pusese această întrebare.

– Odată... Dar a fost doar o palmă, o mică palmă... îi explică, încercând să minimalizeze importanța evenimentului.

– Numele lui, îi ceru, cu autoritate.

– Alan, este imposibil, el ...

– Vreau să-i cunosc numele, insită Alan.

– De ce ?

– De ce crezi ?

Laura simți că pălește.

– Alan... nu... nu poți... bâigui.

– Nu-i voi face prea mult rău, o asigură amenințător. Vreau doar să-l fac să-i treacă dorința de a mai repeta asta.

– Nu! strigă Laura încercând să se elibereze.

– Te-a bătut, Laura, persistă el, reținând-o. Nu pot să suport asta. Spune-mi numele.

– Nu mai are importanță, Alan. S-a întâmplat acum mult timp...

– De cât timp ?

– Alan, este ridicol...

– De cât timp ? repetă bărbatul, hotărât.

– Mai mult de zece ani, vezi ? Nu are importanță... Uitasem până când tu...

– L-ai mai văzut după aceea ?

– Nu... Nici pe el, nici pe nimeni după el...

– Cum ? Iartă-mă dacă sunt indiscret, dar ... n-ai mai... întâlnit bărbați de... ? începu Alan, mai calm, dar vizibil stupefiat.

– De zece ani, îl întrerupse pe un ton tăios. E bine ? Esti mulțumit ?

– Este adevărat ? insistă Alan, năucit.

Profund descumpănită, îi adresă bărbatului o privire care-i răspundea la uimire.

– Da... Sunt sigur că este adevărat, murmură Alan, gânditor, ca și când își vorbea lui însăși.

Laura fu cuprinsă de o furtună de sentimente, multe mai contradictorii de cât altele și nu se putu abține sa cadă nervos. Trist, Alan o privi cu atenție.

– La ce te gândești? îl întreabă femeia.

– Că trebuie să fiu foarte atent să nu-ți fac rău, replică, punându-i mâna pe obraz.

– Să-mi faci rău? În ce fel?

– Știi prea bine ce vreau să spun, răspunse Alan, lăsându-și mâna să alunece peste buzele Laurei.

Aceasta își apropie spontan fața de cea a lui Alan. Își simțea inima bătând mai repede.

– Laura...

Buzele lor se atinseră ușor.

Laura avu impresia că se scufundă într-un abis de senzualitate, de dorințe...

Dar rațiunea învinse brusc. Își îndepărtă fața și se ridică grăbită.

– Alan, te rog, șopti, în cea mai cumplită confuzie.

Acesta o privi, surprins.

– Trebuie să plec. Este târziu.

– Ești adultă, Laura, nu mai ești o copilă...

În acea clipă, în mod ciudat, Laura se simțea mai mult o tânără fată decât o persoană matură. Și o tânără fată lipsită de experiență...

– Știu, răspunse. Dar se vor îngrijora...

– Cine?

– Jessica și menajera, Ruth.

– Trebuie să dai socoteală menajerei?

– Bineînțeles că nu! Dar...

– Și Jessicăi? o întrerupse ridicându-se și rezemându-se de marginea mesei.

– Da, Jessica...

– După câte știu, Jessica nu este mama ta, sau în acest caz mi-ai ascuns foarte bine lucrurile, o ironiză Alan.

– Te rog, Alan, nu fi ridicol.

– Și eu sunt cel ridicol! Laura, ai treizeci și nouă de ani și-mi spui că trebuie să te întorci acasă la ...

Își privi ceasul

– ... la ora zece și jumătate, continuă fără să se poată stăpâni să nu zâmbească.

– Știu, dar ți-am explicat ieri ce s-a întâmplat cu Jessica.

– Știi bine că nu...

– Din acest motiv am cinat aici, nu la restaurant... Jessica știe că ești cu mine în seara asta?

– Știi bine că nu...

Alan se apropie și o luă în brațe. Simțea o compasiune sinceră pentru suferința Laurei.

– Ei bine? De ce nu rămâi? o întreabă.

– Mi-e teamă, Alan, răspunse Laura punându-și capul pe umărul larg, liniștitor.

Bărbatul puse mâna pe părul mătăsos și-l mângâie ușor.

– Te cred... dar...

Nu continuă, prea copleșită de ceea ce i se întâmpla.

– Dar? o întrebă Alan.

Îl privi rapid, apoi își așeză din nou capul lângă el.

– Este atât de mult timp...

– Ei și? o întreabă, înțelegător. Asta este tot?

Laura nu răspunse nimic. Bărbatul alunecă mâinile pe talia Laurei, care se simți cuprinsă de un val de dorință.

– Să încercăm să găsim un loc în care îți vei putea regăsi bunele obiceuri, propuse Alan râzând ușor.

Găsiră locul bun: patul mare din camera lui Alan. Acesta o culcă delicat pe cuvertură și se întinse lângă ea.

Înfiorată, tremurând, cu inima bătând tare, Laura cedă.

Alan se rezemă într-un cot și-i mângâie fața. Laura simți rigiditatea care-i paralizase până atunci corpul dispărând, lăsând loc unei călduri formidabile. Bărbatul îi sărută blând gâtul delicat, apoi gura urcă până la buzele înfierbântate ale Laurei. Când se sărutară, Laura scoase un geamăt ușor și-și trecu brațele în jurul corpului puternic al lui Alan, în timp ce acesta se întindea asupra ei. Atingerea piepturilor lor aprinse în Laura o dorință înflăcărată.

Se sărutară cu blândețe și voluptate. Alan înălță capul și o privi.

– Îți place? murmură.

Laura zâmbi; în loc de răspuns, îi luă ceafa în mâini și-și aproprie fața de a lui. Buzele se întâlniră din nou. Căldura care o

cuprinse pe Laura o făcea să-și piardă capul. Îl simțea pe Alan devenind mai îndrăzneț. Avea brusc dorința să plece, dar o forță incontrolabilă o țintuia pe pat... și în brațele acestui bărbat. Nu mai știa dacă teama sau dorința îi făceau inima să bată.

Își trecu degetele prin părul des al lui Alan. Acesta lăsă mâna să alunece pe pieptul Laurei și începu să-i descheie bluza albă.

Mistuită de o dorință arzătoare, Laura nu-și mai dădea seama ce făcea. Nu mai știa decât un singur lucru. Să-și țină trupul gol lângă a lui Alan. Visul i se realiză mai repede decât ar fi crezut, aprinzând în ea o pasiune extraordinară.

O luă de umeri. Laura se înfioră când mâinile mari și foarte blânde îi mângâiară sânii.

– Ești splendidă, spuse Alan privind-o.

Laura roși și-i acoperi buzele cu ale sale, îmbrățișându-l cu pasiune.

Pielea bărbatului era catifelată și caldă sub degetele sale fine și delicate. Buzele se despărțiră. Simți gura lui Alan alunecând încet pe gât, pe piept, pe abdomen, spre sursa feminității ei.

Laura scoase un strigăt înăbușit și puse, înflăcărată, mâinile pe umerii lui largi pentru a-i aduce fața spre ea. Buzele se întâlniră pentru noi senzații voluptuase. Mângâie cu blândețe spatele și bustul musculos al lui Alan.

Laura știa că îi aparținea complet.

Atingerea părului negru de pe piept și a coapselor musculoase de a le sale o făcu să se înfioare. În viața sa nu simțise o asemenea dorință.

Trupurile se unirăîntr-un val extraordinar de senzații toride. Se mișcau împreună în ritmul alert al dragostei, al dorinței și al voluptății.

Atinseră încet culmile amețitoare ale plăcerii.

Laura își simți trupul luând foc. Scoase un strigăt.

Fu cuprinsă de o simfonie de senzații minunate, până când patima fabuloasă îi înflăcără fiecare parte a trupului.

Apoi senzația de plăcere se diminuă... și adormi în brațele tandre ale lui Alan.

O trezi o mângâiere tandră pe fața liniștită. Deschise ochii și fu cuprinsă de panică. Dumnezeule! Oare ce oră este?

Alan o privea zâmbind.

– Este foarte târziu? întreabă ea speriată.

Bărbatul aruncă o privire rapidă spre micul deșteptător electronic pus pe noptieră.

– Este ora unu... ora să mergi in pat, răspunse.

Liniștită, Laura îi zâmbi.

– Dar sunt în pat, îi replică revoltată.

Alan râse.

– Vroiam să spun în patul tău, se corectă bărbatul. Doar dacă nu vrei să-ți petreci noaptea cu mine?

Laura fu emoționată de speranța care o percepea în vocea sa caldă.

– Știi că este imposibil.

– Nu știu absolul nimic, spuse Alan, ridicând puțin tonul. Laura, ești femeie matură acum.

Ai dreptul să-ți petreci noaptea cu cine găsești de cuviință!

Stânjenită, Laura își simți inima strângându-se.

Remușcări? Vinovăție?

Nu știa. Poate puțin din amândouă. Oricum, în această clipă era prea obosită pentru a-și analiza sentimentele. Își puse mâinile pe bustul musculos al lui Alan și se înfioră când atinse părul negru de pe piept.

Bărbatul îi luă fața în mâini și o aduse la el.

Se sărutară cu tandrețe.

– Trebuie să plec, murmură ea, în sfârșit.

Rămaseră îndelung îmbrățișați, tăcuți.

În cele din urmă, Laura avu forța să se desprindă din îmbrățișare și să se ridice. Intră în baie și în timp ce făcea duș, Alan pregătea cafeaua.

Laura îl găsi în bucătărie, unde o aștepta îmbrăcat în blugi.

Bău o ceașcă de cafea. Rămaseră amândoi tăcuți, parcă năuciți de ceea ce tocmai se întâmplase.

Laura se simțea bine în prezența lui. Avea impresia că-l cunoștea dintotdeauna și asta o tulbura. Se gândea încă la relația pe care o legaseră amândoi când Alan o conduse până la Buickul pe care-l lăsase în fața casei martor.

Oare de ce găsea firesc să fie cu Alan? Crezuse că va fi jenată și stânjenită după ce va face dragoste cu el. Era uimită să constate că, dimpotrivă, era veselă, fericită și fără complexe.

Ciudat...

– La ce te gândești? întrebă Alan.

– La nimic...

– Regreți ce s-a întâmplat?

– Nu, Alan, nu regret nimic.

Acesta rămase tăcut o clipă, privind drumul din fața lui.

– Este de preferat, declară în cele din urmă. Pentru că s-ar putea să se repete... Ce faci mâine seară?

– Trebuie oare să-mi aduc periuța de dinți? îl întrebă râzând.

– Desigur... Chiar mai multe, dacă vrei! răspunse Alan bucuros.

Laura continuă să râdă.

– Oh! Uitasem... Mâine trebuie să sosească fratele meu... Nu cred că ți-ar plăcea să ne surprindă...

– Într-adevăr...

– Eram sigur. Te voi vedea mâine la casa martor?

– Da.

– Vei găsi o scuză pentru menajeră? o întrebă zâmbind.

– Dar, Alan, credeam...

– Nu trebuie să crezi niciodată nimic. Până mâine se pot întâmpla încă multe lucruri.

Capitolul 7

A doua zi, la sfârșitul după-amiezii, la volanul Buickului maro, Laura se oprea în fața casei martor. Spre deosebire de zilele precedente, nu se opri pentru a contempla totul și a vedea progresul lucrărilor. Ploua torențial.

Ieși din mașină, deschise umbrela și se îndreptă repede spre ușa casei, sperând că nu era încuiată. Nu. Intră, lăsându-și umbrela afară, lângă ușă și își scoase impermeabilul bej pe care îl puse pe balustrada scării.

Astăzi voia să înceapă cu camera mare. Urcă repede scara și intră în încăpere.

Se opri brusc în ușă, descoperind un pat mare în mijlocul camerei. Dar fu mai puțin mirată de prezența miraculoasă a acestei mobile splendide în încăpere decât de patul în sine. Într-adevăr, în aceeași dimineață, într-un magazin din Philadelphia, văzuse unul la fel, care i se păruse că se potrivește perfect casei... și lui Alan.

Deși prețul patului era foarte ridicat, se hotărâse văzându-l să-i vorbească despre el lui Alan.

Incredibil!

Întrebându-se unde și cum găsise Alan replica exactă a patului pe care-l văzuse, intră în încăpere. Nu-și putea lua ochii de la forma armonioasă a mobilei din lemn lăcuit. Se apropie și nu mică îi fu surpriza remarcând că avea cearșafuri din mătase ivoar, perne și o învelitoare din blană albă sub cuvertura de cașmir negru cu albastru.

Nu se putu împiedica să zâmbească dându-și seama de imaginile erotice care-i veniră în minte la vederea acelui pat sugestiv.

– Îți place?

Laura tresări și se întoarse. Rezemat de canatul ușii, Alan îi zâmbea.

Răspunse dând din cap, obișnuită acum cu aparițiile lui neașteptate.

Alan se apropie de ea.

– Unde l-ai găsit? îl întrebă Laura.

Fu uimită când îi spuse că-l cumpărase din magazinul prin care trecuse ea în aceeași dimineață.

– N-am putut rezista, adăugă Alan. L-am văzut în camera aceasta...

– Și eu! exclamă Laura zâmbind. Trebuia să fie aici! Văzându-l, m-am gândit imediat la tine... dar parcă îmi amintesc că era acoperit cu o cuvertură din bumbac matlasat...

– Mi-am spus că vei prefera să mă iubești în cașmir și mătase, îi explică Alan.

– Alan! exclamă Laura, surprinsă și puțin șocată.

Doar puțin, pentru că și ea era dornică să încerce acest faimos pat în brațele lui Alan.

– Vrei să-l încercăm? o întrebă acesta cu un zâmbet complice.

Laura îl privea, stupefiată; cum făcea de-i ghicea toate gândurile?

– Dar... este încă ziuă...

– Ai ceva împotriva luminii? o întrebă bărbatul luând-o de talie și strângând-o lângă el. Știi, m-am gândit toată ziua la tine. Te vedeam ca în vis... trupul gol pe aceste cearșafuri... la lumina zilei. În vis era soare, dar ne putem lipsi de el...

Își apropie fața de cea a Laurei și o sărută. Aceasta se înfioră și-i răspunse timid, apoi cu pasiune, la sărut.

Își trecu brațele în jurul bustului puternic și se pierdu într-un ocean de senzații minunate.

Buzele se despărțiră, dar privirile rămaseră ațintite una în alta.

– Oh... Laura... te doresc cum n-am dorit niciodată o femeie.

Și ea îl dorea ca pe nimeni altul în viața sa. Lupta din ce în ce mai slab împotriva acestei atracții fatale.

– Alan, cred că într-adevăr ar trebui să așteptăm până... începu.

– Să așteptăm? Dar aștept clipa asta de ani de zile, Laura.

Această mărturisire înfrânse orice apărare a Laurei. Venise să lucreze. Cu atât mai rău!

Hainele lui Alan – niște blugi și un bluzon din piele de căprioară de culoare albastră – erau acoperite cu un praf fin roșu. Și el era aici pentru a lucra. Probabil era așteptat pe șantier.

Dar Laura uită totul. Nu se mai gândea decât să regăsească trupul puternic al lui Alan lângă al său, beția acelor clipe sublime pe care le împărtășiseră noaptea trecută.

Bărbatul o conduse spre pat, o făcu să se așeze și se desprinse de ea.

– Nu, spuse Laura reținându-l cu mâna pe ceafă. Nu pleca.

– Nu plec, o asigură Alan, făcând înconjurul patului.

Femeia se întoarse cu fața spre el.

-Alan?

– Nu te mișca, răspunse acesta, luându-i capul în mâini, pentru a o aduce la poziția inițială.

De ce voia să stea cu spatele?

– Trebuie să mă ierți, dar vreau să te văd iar cu părul desfăcut, îi explică scoțând pieptenele de baga care-i menținea părul ridicat.

Simțindu-și părul negru căzând în cascadă pe umeri, Laura se înfioră. Noaptea trecută, în brațele lui Alan, cocul i se desfăcuse și părul se împrăștiase liber în jurul feței. Ciudat, pentru ea, faptul de a-și desface părul era sinonim cu cea mai mare intimitate.

– Așa este mai bine, murmură Alan, mângâind ușor părul lung.

Laura se întoarse și patima senzuală pe care o citi în privirea sa o făcu să se înfioare.

– De fapt este mult mai bine, continuă Alan. Ești splendidă...

Își trecu mâna cu delicatețe peste șuvițele care-i cădeau armonios pe umerii delicați.

– Am dorit să-ți ating părul din clipa în care te-am întâlnit, mărturisi Alan.

Laura înaintă spre el și-i puse mâinile pe piept. Cu o mână tremurătoare îi descheie primul nasture de la cămașa din pânză verde.

– Și tu vrei să mă vezi la lumina zilei? o întrebă începând să descheie bluza albastră a Laurei.

Rămaseră tăcuți, concentrați fiecare asupra nasturilor respectivi. Când atinse părul de pe pieptul lui Alan, Laura simți că respirația îi devine neregulată. Bărbatul făcu să alunece bluza pe umerii și pe brațele Laurei, lăsând să-i apară pieptul. O îmbrățișă pentru a desface sutienul, care căzu și el pe pat.

– Și dacă intră cineva în casă? se sperie brusc Laura.

Alan îi mângâie încet sânii.

– Imposibil... murmură, sărutând-o pe gât.

– Hei! Domnule Branson! Sunteți acolo? făcu o voce groasă, distrugând atmosfera electrizantă de dorință care se instalase între ei.

Alan se ridică.

– Pe ăsta îl voi concedia... șopti deschizând fereastra înainte de a vorbi tare. Da? Dave, ce s-a întâmplat?

Farmecul dintre ei fusese rupt definitiv.

Laura începu să-și îmbrace sutienul și bluza înainte ca bărbatul să răspundă.

– Este o tânără pereche care ar vrea să vă vadă pentru a cumpăra ceva, anunță Dave.

Laura îl simți pe Alan ezitând. În acea tăcere percepu aceeași teamă pe care o simțea ea însăși.

Laurei îi era teamă. Nu trebuia... Nimeni altcineva în afara lor nu putea locui în această casă, casa lor.

– De acord! exclamă Alan. Spune-le că sosesc într-un minut.

Răspunsul lui Alan o dezamăgi îngrozitor pe Laura. Inima i se frânse și o cuprinse o tristețe nesfârșită. Încercând să rămână calmă și să nu izbucnească în plâns, înfruntă fără să clipească privirea lui Alan.

– Ei bine... Cred că nu-ți voi mai fi de foarte mare folos, declară pe un ton calm, care ascundea o mare dezamăgire interioară.

Ala se îndreptă spre ușă încheindu-și cămașa fără să reacționeze la ceea ce spune. Se opri în prag și o privi cu atenție.

– Ce spuneai? o întrebă încruntându-se.

– Dacă se hotărăsc să cumpere casa, îi explică Laura. Evident, nu vei mai avea nevoie de o decoratoare...

– Nu vor cumpăra niciodată casa, afirmă Alan.

– De unde știi?

– Pentru că nu pot cumpăra o casă deja ocupată. Și casa aceasta nu este de vânzare.

– Oh... De ce nu este de vânzare ?

– De ce? repetă Alan, aparent surprins privind-o pe Laura, apoi patul, apoi din nou pe Laura.

Pentru că această casă este a mea, a noastră... și a nimănui altcuiva.

Răspunsul lumină inima Laurei ca soarele după o ploaie scurtă. Își exprimă emoția, bucuria, zâmbindu-i. Alan înaintă spre ea, dar îl opri cu un gest al mâinii.

– Te așteaptă... Ar fi mai bine să pleci...

Ezitarea lui Alan fu cel mai frumos compliment pe care-l primise vreodata.

Își aținti o clipă asupra ei ochii albaștri.

– Bun... mă duc, oftă, fără entuziasm.

Se întoarse, deschise ușa și dispăru. Laura termină să-și încheie bluza. Alan se întoarse câteva clipe mai târziu. Nu văzu chipul lui Alan trecând dincolo de ușa întredeschisă.

– Chiar îmi place foarte mult când ai părul desfăcut, îi declară zâmbind înainte de a dispăre.

Laura zâmbi și își trecu o mână prin părul negru. Privind patul, luă pieptenul din baga și se îndreptă spre baie.

Era fericită. De prea mult timp nu mai simțise această euforie încântătoare. Era oare dorința? Sau pur și simplu fericirea legată de schimbarea pe care o reprezenta Alan în viața sa?

Să păstreze părul liber pentru Alan era un lcuru. Dar să lucreze astfel, ciufulită, era altceva.

Intră în baie și se opri în ușă, cum făcuse înainte să intre în cameră. Încăperea părea acum locuită. Alan făcuse câteva amenajări. Prosoape albastre și negre împăturite cu grijă, atârnau pe barele cromate prinse în perete. Un covor mare, albastru și el,

era pe jos. Cele necesare toaletei – aparat de ras, periuțe de dinți, erau așezate pe o etajeră stilată, fixată în perete sub oglinda de deasupra chiuvetei.

Ceea ce o surprinse mai mult pe Laura fu să vadă două halate de baie, unul albastru și unul negru – ce preocupare pentru amănunte, se gândi – atârnate în suporturi lângă ușă.

Laura intră în încăpere și închise ușa. Începea să se simtă ca acasă în această casă.

În fața oglinzii ovale, aranjându-și cocul, îi fu greu să recunoască femeia pe care o vedea acolo.

Privi cu atenție acel chip nou. Părea mai puțin tensionat decât înainte, chiar mai tânăr.

O noapte cu Alan – mai exact, o jumătate de noapte – putuse provoca în ea o asemenea schimbare, sau era rodul imaginației sale ?

Întrebarea era puțin absurdă. Se schimbase enorm interior. Ar fi fost de mirare ca fizicul să nu urmeze sufletul.

După ceea ce se întâmplase, ar fi trebuit să se simtă stânjenită și agitată. În schimb, se simțea renăscută, trezită din nou la viață. Avea impresia că este mai vibrantă, mai sensibilă...

Din fericire, de dimineață, Jessica fusese prea grăbită și Ruth prea ocupată pentru a pune întrebări când Laura le anunță calm că probabil va lipsi în seara aceasta din motive profesionale.

– Un nou client? întrebă distrată Jessica înainte de a mușca dintr-o felie de pâine prăjită.

– Da, răspunse Laura, fericită că nu mințise prea mult.

Alan era într-adevăr un client nou, chiar dacă nu-l vedea doar din motive profesionale.

Laura fusese complet ușurată când Jessica schimbase subiectul.

– Vrei să-i sun pe Margareth și pe Jeremy pentru a le spune că nu vei juca bridge mâine seară? o întrebă tânăra fată.

– Nu, nu, n-are rost. Mâine seară voi fi acolo...

– Foarte bine, spuse Jessica ridicându-se deja. Pe mâine.

Își sărutase mama și ieșise. Nu ți se întâmplă prea des să lucrezi seara, remarcase Ruth, turnându-i o altă ceașcă de cafea.

– Da, da, răspunse Laura evaziv.

Ruth avea dreptate. Nu i se întâmplase deseori...

În fața oglinzii ovale din baie, gândindu-se la această discuție, Laura nu se putu stăpâni să zâmbească.

Bineînțeles, nu-i povestise absolut nimic Oliviei, dar bănuia că aceasta ghicise ceva. Ba nu! Își făcea idei...

Privindu-și cu atenție chipul în oglindă, înțelese brusc de ce o privise Olivia în mod atât de insistent.

Da, într-adevăr, se schimbase. O vedea și o știa. Laura adresă o strâmbătură imaginii din oglindă, pe care aceasta i-o înapoie. Era altfel, dar pe cine vedea oare în oglindă? Pe adevărata Laura Seaton, sau o altă femeie, o necunoscută?

Imaginea pe care o cerceta îi dădu răspunsul. Era pur și simplu o femeie încântată și fericită.

Se întoarse la oglindă. Nu-și dăduse niciodată seama că până atunci trăise ursuză și tristă.

"Dumnezeule, de cât de puține lucruri ține fericirea...", se gândi, uluită de acest adevăr extrem de simplu.

Ieși din baie, hotărâtă să lucreze, dar preocupată de transformarea sa. Oare se observa atât de mult?

***

Alan rămase nemișcat și gânditor, privind locul fără să-l vadă, după plecarea cuplului aparent dezamăgit că nu putuse achiziționa casa martor.

Prea obsedat de gândurile sale, nu remarcă ploaia care-i uda hainele. Se gândea la acțiunile sale ilogice. Comparativ cu riscul pe care și-l asumase în această clipă, ploaia avea puțină importanță.

Nu-l preocupa brusca sa decizie în legătură cu casa.

De când o văzuse pe Laura în casă, știuse că va fi incapabil să vândă acest cuib de dragoste..

Trecuseră două zile de la picnicul lor din salon.

Ce repede trecea timpul... Doar două zile și deja nu-și imagina viața fără Laura lângă el. Oare nu mersese puțin prea repede?

Lui Alan nu-i plăcea sentimentul care-l copleșea. Brusc, îi lipsea încrederea în sine. Va putea dura relația lor?

Totuși, nu regreta nimic și nu voia s-o ia mai lent cu Laura. Nu. În nici un caz.

În timp ce logica ar fi vrut să păstreze puțină distanță față de Laura, sentimentul pasionat pentru ea îl forța să se apropie iar și iar. Dar la ideea de a o pierde pentru că s-a îndepărtat prea mult de ea, se înfioră de groază.

Și totuși se simțea prins în capcană. Avea impresia pe care o detesta – că totul îi scăpa.

Nu dorea deloc o relație durabilă. În sfârșit, asta voise să creadă. Dar acum, cunoscând-o pe Laura, nu mai știa ce să creadă.

Cinci zile...

Nu se putea construi o casă în cinci zile. Dar o relație se putea construi în cinci zile?

Oare cât timp trebuie să trăiască un bărbat înainte de cunoaște pasiunea? Nu se considera el un bărbat rezonabil și inteligent?

Femeia aceasta îl dirijase spre adâncul ființei sale și această vizită îl aruncase în cea mai cruntă descumpănire.

Suferise deja pentru o femeie. Și fratele său la fel. Oare bărbații erau mereu condamnați să sufere din cauza femeilor?

Totuși, își jurase lui însuși să nu se mai atașeze niciodată de o femeie, să nu mai simtă emoții prea puternice, să-și înăbușe orice sentiment prea trainic. Știa din experiență că suferința era proporțională cu intensitatea primelor sentimente. Și nu voia să sufere.

Alan știa bine ce ar fi trebuit să facă. Să-și ia lucrurile, să-și schimbe adresa, numărul de telefon și să dispară în natură, înainte de a se trezi, într-o zi, rănit de săgeata cruntă a decepției în dragoste.

Dar Laura îl obseda, îl hipnotiza. Datorită ei, Alan zărise în sfârșit porțile paradisului. Îi era teamă de paradis.

Luă o hotărâre, fermă și irevocabilă. Nu va fugi. N-o va părăsi. Nu va face nimic pentru a evita inevitabilul.

O voia pe femeia aceasta, o adora. Voia să fie lângă el, să râdă cu ea, s-o iubească.

Era conștient de riscurile pe care și le asuma, dar nu regreta. Prefera să sufere pentru ea, decât din vina lui.

Se întoarse și privi casa martor sub ploaia fină. Încercă să și-o imagineze pe Laura în interior. Apoi, un zâmbet îi lumină expresia severă. Luase o altă hotărâre. O va duce pe Laura să danseze. Dar înainte de orice, trebuia să-și schimbe hainele. Se îndreptă spre Porsche, urcă în interior și demară. Mașina ieși repede din lotul de locuințe.

***

Dar unde oare putea fi Alan? Laura îl așteptă de câteva ore. Îi pândise pașii pe nisip, fără să dea prea multă atenție acestui lucru. Apoi se oprise din lucru, prea concentrată la mașinile care veneau și plecau, la voci, la zgomotul de pași.

Începuse să se neliniștească.

Oare Alan își schimbase părerea?

Se hotărâse să vândă casa?

Pentru a înceta aceste speculații inutile, își reluă lucrul cu și mai multă îndârjire. În ciuda întrebărilor și a îndoielilor care îi frământau mintea, umpluse vreo douăzeci de pagini cu note, sugestii și schițe. Se gândise la fiecare mobilă, la fiecare plantă verde.

Obosită de munca enormă, se simți brusc chinuită de foame.

Dar unde era Alan?

Își puse notele în poșetă și se ridică mânioasă.

Cobora scara când Alan intră în casă. Laura se opri.

– De ce te-ai schimbat? îl întrebă văzându-i superbul costum albastru ca peruzeaua.

Alan intră în antreu, închise ușa, apoi se întoarse spre ea.

– Pentru că hainele mele erau murdare și ude, îi răspunse zâmbind.

Dar mai ales pentru că m-am hotărât să te duc la restaurant. Apoi, vom putea merge să dansăm.

– Să dansăm? Dar n-am mai dansat de ani!

– Ei bine... Este timpul să începi din nou...

– Dar, Alan... este imposibil. Nu putem să ieșim împreună și știi bine de ce.

Strălucirea din privirea lui Alan dispăru pentru a face loc unei expresii de descurajare.

– Jessica... oftă el.

– Da, Jessica... Îmi pare rău, răspunse Laura luându-i mâna.

Fără să adauge o vorbă, Alan îi lăsă mâna și deschise ușa.

– Unde te duci? întrebă Laura.

– Să aduc ceva... îi explică bărbatul oprindu-se și întorcându-se spre ea. Numai că de data aceasta picnicul va avea loc în pat. Obiecții, Înălțimea Voastră?

Laura îi văzu privirea luminându-se de bucuria regăsită. Îi zâmbi și Laura fu cuprinsă de un puternic acces de tandrețe pentru acest bărbat.

– Nici una, monseniore, dar să nu uiți nimic..., exclamă râzând.

– Bine, Înălțimea Voastră!

Ieși și închise ușa după el.

Așteptă o clipă, își puse poșeta pe trepte și ieși la rândul său. Luă din Buickul maro geanta pe care o adusese cu ea pentru cazul în care nu-și va petrece noaptea acasă.

Se întoarse în casă și urcă direct în baie. Acolo făcu rapid un duș și își puse un neglijeu albastru închis, oarecum transparent. Îl cumpărase chiar în acea zi, la ora prânzului.

Își reduse machiajul la minimum necesar, își perie părul negru până când căpătă volum în jurul feței.

Oare nu făcea prea mult? se întrebă brusc neliniștită, privindu-se în oglindă. Dar decise că era mai bine să facă prea mult decât nu suficient. Cum spunea nașa sa, cine nu riscă nu câștigă.

Auzi ușa de intrare deschizându-se și își vaporiză pe piept puțină apă de toaletă. Ieșind din baie, auzi pașii bărbatului pe treptele din lemn. Lăsă ușa întredeschisă, o lumină filtrată trecând astfel în încăpere.

Cu inima palpitând, așteptând părerea lui Alan cu un fel de groază, se așeză pe pat.

Când acesta intră cu două pungi mari din hârtie în brațe, fața îi exprimă o reală uimire.

– Laura... murmură admirativ.

Aceasta fu imediat liniștită de tonul vocii și de strălucirea pe care o căpătaseră ochii albaștri.

Fără să o scape din ochi puse pungile jos și își scoase haina pe care o lăsă să-i cadă la picioare.

– Mai ești supărată că nu mergem să dansăm? îl întrebă provocatoare... cu inocență.

Alan se apropie zâmbind și devorând-o din priviri.

– Nu, nu sunt deloc supărat, îi șopti așezându-se pe pat. Dimpotrivă...

Laura își simți inima bătând cu putere când o luă de talie și își apropie fața de a sa.

– Cina se va răci... spuse Laura în șoaptă.

– Va fi mai reușită, glumi înainte de a o săruta pe gât.

Buzele lui Alan urcară din nou până la gura Laurei. Se sărutară îndelung, cu pasiune. Se devorară unul pe celălalt.

Laura se simți purtată într-o spirală nesfârșită de senzații minunate.

Nu mai gândea. Nu mai era decât un trup mistuit de dorință.

Alan își puse mâinile pe umerii delicați și făcu să alunece neglijeul. Apoi mângâie îi umerii, abdomenul catifelat și Laura scoase un geamăt ușor, îmbrățișându-l.

Nu mai simțea nici o jenă să-și exprime pasiunea care o mistuia. Alan o contemplă cu dragoste.

– Cred că unul dintre noi doi este mult prea îmbrăcat, murmură Laura.

Alan râse încet, în timp ce aceasta începu să-i descheie cămașa.

– Dacă vei continua așa, îi șopti Alan, nu vom cina decât mâine dimineață.

Mâine dimineață!

Își ațintì privirea asupra lui, cuprinsă de panică.

– Alan, mâine dimineață șantierul este deschis?

– Desigur... Dar nu te neliniști... Muncitorii nu sosesc decât la nouă și am interzis oricui să intre în casa martor.

– Nu înțelegi... Mi-am lăsat mașina parcată în fața casei. Poate fi recunoscută... Ar fi groaznic...

– Liniștește-te! M-am gândit și eu la asta. Întorcându-mă de la fast-food, am dus-o în garaj...

– Cum ai făcut asta fără chei?

– Chiar te interesează? răspunse Alan zâmbind.

O strânse lângă el și o sărută cu pasiune. Laura îi răspunse la sărut, uitând de toate.

Alan fu curând gol, culcat peste trupul încântător al Laurei. Buzele lor exprimau cu înflăcărare toată pasiunea care-i unea în acea clipă magică.

Laura nu mai voia să știe nimic, să cunoască nimic... cu excepția frisonului extrem de plăcut care o făcea să se răstorne în brațele lui Alan Branson.

Capitolul 8

Doar spre miezul nopții, Laura înfometată descoperi savoarea puiului rece cu maioneză.

Alan o contempla întins confortabil pe pat, cu capul pe o pernă și trupul înfășurat în cearșaful de mătase.

– Încep să mă simt singur, declară el, prefăcându-se extrem de nefericit.

Cu neglijeul aruncat cu indiferență pe umeri, Laura mâncă o ultimă bucată și alergă spre el.

Se cuibări cu voluptate lângă trupul musculos, bucurându-se de o stare de bine necunoscută până atunci. Alan îi mângâie curba încântătoare a șoldurilor și Laura se înfioră de plăcere.

– Oh... Alan, murmură înțelegând unde voia să ajungă. Ești nesătul...

– Este vina ta, Laura... îi răspunse strângând-o lângă el.

Aceasta râse și-i sărută buzele, înfiorându-se.

Neglijeul îi alunecă și când pielea sa goală se atinse de cea a lui Alan, un fior de bucurie o electriză pe Laura din cap până-n picioare, făcând-o să-și piardă rațiunea.

Din nou, nu mai era decât dorință.

Trupurile lor se răsuciră, aprinse de pasiune. Împărtășeau același sentiment în ritmul dragostei într-un vârtej de senzații înflăcărate și minunate.

Laura scoase un strigăt. Fiecare particulă a trupului parcă exploda pentru a o dispersa mai liniștit la suprafața unui ocean de fericire, de bucurie și voluptate.

Închise ochii, savurând contactul trupului musculos și cald cu al ei.

Ești extraordinară, murmură Alan.

– Tu nu ești extraordinar, ești splendid, minunat, perfect...

Alan o întrerupse cu o ploaie de sărutări pasionate.

***

– Este ora să te trezești, auzi Laura prin somn. În picioare, draga mea...

Deschise cu greu ochii, orbită de lumină. Alan era așezat pe pat.

– Cât este ceasul? exclamă, cuprinsă de panică.

– Este prânzul.

– Imposibil!

– Ba da, este posibil. Măcar o dată pe zi se întâmplă...

Aplecându-se asupra ei, îi sărută gura cu pasiune. În mod ciudat, Laura uită ora și faptul că tocmai își petrecuse noaptea în brațele lui Alan fără să le anunțe măcar pe Ruth și pe Jessica.

– Prânzul... repetă, dându-și brusc seama de grozăvia situației. Trebuia să mă trezești mai devreme...

– De ce?

– Pentru că n-am dormit niciodată până la prânz!

Alan râse, ceea ce atenuă puțin neliniștea Laurei.

– Dacă rămâi cuminte, așezată pe pat, ți-o voi da pe prima, declară Alan.

Laura nu înțelegea. Prima?

Se îndreptă în pat, aranjând o pernă între spate și perete. Îl privi mirată. Ce voia să spună?

– Ei bine? O vrei? continuă Alan, încă la fel de enigmatic.

– Prima ce?

– Prima ta ceașcă de cafea, în pat în această casă, îi răspunse cu emfază.

Se aplecă și-i întinse un pahar plin cu cafea fierbinte.

– Și trebuie să mărturisesc că această cafea preparată de mine însumi este excelentă...

Într-adevăr excelentă! Chiar dacă ceașca seamănă mai mult cu un pahar de unică folosință...

– Vei continua să te mai joci mult timp înainte de a mă lăsa să beau acest prim pahar cu cafea? îl întrebă vesel.

– Oh... liniștește-te, ți-l voi da... dar nu voi înceta jocurile, o amenință îndatoritor, întinzându-i paharul.

Laura îl luă și bău o înghițitură de cafea, realmente excelentă.

Înainte de a-l cunoaște pe Alan, Laura nu se angajase niciodată într-o relație în care dragostea fizică să ocupe un loc atât de important. Se căsătorise foarte tânără. Și acum își dădea seama, fusese lipsită de experiență și timorată. După moartea soțului, fusese incapabilă să aibă relații cu bărbații pe care întâmplarea îi scoseseră în calea sa.

Alan îi deschisese porțile unei lumi noi, în care primea tot atâta plăcere câtă dădea. Departe de a se arăta rebelă la inițiativele sale, venea înaintea fiecărei cereri a lui Alan. Se simțea în sfârșit liberă, liberă să iubească și să se dăruiască, liberă să fie pe deplin femeie. Și adora asta...

Examină trupul atletic al lui Alan la lumina zilei. Îmbrăcat doar în pantaloni, era cu adevărat splendid. O rază de soare îi lumina frumoasa musculatură a umerilor. Laura nu se putu împiedica să simtă o deplină admirație pentru acest corp superb.

Mai bău o înghițitură de cafea.

– Știi, Laura, n-am mai simțit niciodată ce simt cu tine, mărturisi Alan privind-o. Nu înțeleg nimic.

– Și eu simt același lucru, Alan, îi răspunse. N-am fost niciodată cu nimeni cum sunt cu tine... Nici chiar cu soțul meu.

Lăsă să cadă pe jos paharul gol și se cuibări lângă Alan.

– De când ne cunoaștem, am impresia că am devenit o altă femeie.

– O preferi pe această femeie celeilalte?

– Da și de departe...

Se priviră și își zâmbiră complice.

– Mă simt atât de bine lângă tine, reluă Laura. Aș vrea să rămânem mereu astfel.

Îl sărută tandru pe obraz.

– Dar, din nefericire, trebuie să plec, Alan. Am multe lucruri de făcut. În plus, diseară am întâlnire.

– Cu cine? o întrebă inchizitor, încruntat.

– Cu familia. Este o lună de când a prevăzut Margareth un bridge în această seară la ea acasă.

Fața lui Alan se destinse. Sări în picioare. Laura îi admiră suplețea corpului atletic.

– Jessica te-a întrebat unde ai fost noaptea trecută? o întrebă îmbrăcându-și cămașa și încheind-o.

– Nu chiar... M-a întrebat doar dacă am un nou client...

– Și, desigur i-ai răspuns că da.

Laura îl privi cu atenție. Își dădea seama că voia s-o aducă pe un drum pe care ea nu voia s-o ia.

– Da, încuviință, temându-se de continuarea discuției.

– Și ce-i vei spune data viitoare? Și mai apoi?

Simțindu-se vulnerabilă, Laura își ridică cearșaful peste piept ca pentru a se apăra.

– Nu știu, răpunse. Nu știu.

Alan nu răspunse imediat și-și aținti asupra sa privirea pătrunzătoare.

– Și ce vei face când va descoperi secretul?

– Nu știu, Alan. Dar nu vreau s-o rănesc.

– Dar nici eu nu vreau să-i facem rău, o asigură bărbatul. Dar dacă nu-i spunem nimic, când va afla ce se întâmplă, va fi realmente nefericită. Trebuie să-i spui totul... acum.

Avea dreptate. Laura știa că avea perfectă dreptate. Dar cum oare îi poate anunța o mamă fiicei sale că este îndrăgostită de bărbatul pe care aceasta credea că-l iubește?

– Este imposibil! exclamă Laura, ridicând vocea.

– Ei bine... o voi face eu.

Laura își simți sângele înghețând în vine.

– Nu, Alan... nu poți... este prea crud. Jessica te iubește...

– Nu este nimic crud în a-i spune adevărul. Este onestitate, atâta tot. Este chiar mult mai onest decât să ne întâlnim pe ascuns, ca și când ne-ar fi rușine de ceea ce facem.

Tăcu o clipă. Laura îi vedea pieptul ridicându-se în ritmul respirației.

– În cazul în care ai uitat, în această poveste Jessica este copilul și tu adultul, continuă. Nu cred că Jessica este îndrăgostită de mine. Nu mă cunoaște. Laura, trebuie neapărat ca unul din noi să-i spună adevărul înainte să-l afle de la altcineva. Nu există altă soluție.

Prinsă în capcana de a alege între fiică și amant, Laura avu o idee:

– Mai există o posibilitate. Să nu ne mai vedem...

Alan se apropie repede de pat, o luă pe Laura de umeri și o privi cu atenție. Deși îi era teamă de acea privire, aceasta înțelese tot ce exprima.

– Îndrăznește să-mi spui acum că te poți gândi la un asemenea lucru, o dojeni aproape amenințător.

Laura îl sfida cu privirea. Dar trebui să-și mărturisească ei înșăși că niciodată, niciodată, nu va putea trăi fără acest bărbat, fără să simtă lângă ea contactul acelui trup, fără fiorul minunat pe care-l trezea în ea.

Închise ochii învinsă de flăcările arzătoare pe care le aruncau ochii albaștri ai lui Alan.

– Nu, nu pot, murmură.

Îl sărută tandru pe frunte și își șterse o larimă care-i curgea pe obraz.

– Îți înțeleg sentimentele, murmură Alan cu blândețe. Dar trebuie să-i povestim totul Jessicăi.

– O voi face, îl asigură Laura slab. Dar te rog, lasă-mă s-o fac cum vreau și când vreau. Trebuie să găsesc timpul și ocazia.

– Și până atunci, dacă vrem să ne vedem, va trebui încă să ne ascundem?

– Da.

Alan oftă.

– Foarte bine, fă cum crezi. Dar sper că vei găsi rapid această ocazie, deoarece nu-mi plac tainele.

***

– Mamă! Este rândul tău să vorbești...

Laura întoarse capul spre Margareth.

– Cum? întrebă, distrată.

Margareth îi privi pe Jeremy și pe Jessica, așezați în jurul mesei de joc și râseră toți trei.

– Dormi? Ți-am spus că este rândul tău să vorbești... repetă Margareth zâmbind.

Laura evită privirile jucătorilor și se concentră asupra cărților.

– Într-adevăr, cred că mama doarme deja, spuse Jessica privindu-și sora și cumnatul.

De fapt... știți că mama n-a dormit acasă? Mi-a spus ieri că avea întâlnire cu un nou client și...

– Jessica! o întrerupse prompt Laura.

Se simțea îngrozitor de nervoasă.

– Haide, mamă... ne poți spune foarte bine dacă a intrat un bărbat în viața ta, spuse Margareth.

Prinsă în cursă și vinovată, Laura căuta un răspuns.

– Vă rog, lăsați-o pe mama voastră în pace, exclamă Jeremy privindu-le cu severitate. Dacă există un bărbat în viața Laurei, nu este treaba voastră...

Laura îi mulțumi în taină lui Jeremy că o salvase dintr-o situație atât de delicată.

– Îți cer iertare domnule Tobias, dar nu sunt de acord, răspunse Margareth, indignată.

– Laura este mama noastră și avem dreptul să știm, adăugă Jessica.

– Aveți dreptul să vă ocupați de treburile voastre, insistă Jeremy. Mama voastră nu trebuie să vă dea socoteală...

Laura era impresionată de comportamentul lui Jeremy. Dar era mai ales frântă de oboseală. Ignorând protestele violente ale fiicelor sale, își împinse scaunul înapoi, puse cărțile pe masă și se ridică.

– Iertați-mă... dar mă duc acasă, declară.

– De ce?

– Este imposibil... N-am terminat...

Laura le zâmbi fetelor.

– Am spus că mă duc acasă. Este posibil, și vom relua partida altă dată, insistă, îndreptându-se spre ușă.

– Dar, mamă... exclamară în același timp Jessica și Margareth.

– Am plecat deja, strigă Laura imitând expresia preferată a Jessicăi.

Înainte de a închide ușa, îl auzi pe Jeremy izbucnind în râs.

Intrând în Buickul maro, își aminti că Jessica era fără mașină. Oftă, demară și se întoarse spre casa Margarethei pentru a merge s-o ia pe Jessica.

Opri mașina în fața pavilionului. Jeremy aștepta afară. Veni în fața sa pentru a o împiedica să coboare.

– Nu-ți face griji pentru Jessica, o voi aduce eu, îi propuse zâmbind.

– Mulțumesc, răspunse Laura.

Demară și-l văzu în oglinda retrovizoare pe Jeremy intrând în casă. Nu se putu împiedica să zâmbească gândindu-se că, într-adevăr, familia sa o cunoștea bine.

În timpul drumului, Laura se gândi la ce trebuia să-i spună Jessicăi. Realmente doar acum își dădea seama în ce măsură era necesar să-i mărturisească totul. Fetele sale tocmai vorbeau despre absența ei din noaptea trecută. Știa că nu va putea continua să-l vadă pe Alan în taină. Trebuia neapărat să vorbească.

Laura se înfioră gândindu-se la dezvăluirile pe care i le va face Jessicăi. Nu știa cum să abordeze subiectul. Tânăra fată era sigură că era îndrăgostită. Cu siguranță va suferi aflând de relația mamei sale cu bărbatul pe care credea că-l iubește.

"Oare cum m-am putut vârî într-o poveste atât de încurcată?" se gândi parcându-și Buickul în fața casei sale.

Crezuse că făcea bine invitându-l pe patronul fiicei sale pentru cina de Paște. Cine s-ar fi putut gândi că, o săptămână după aceea, se va afla într-o situație atât de complicată? Cine ar fi putut crede că va fi atât de repede prizonieră în plasa dragostei?

Opri motorul și rămase nemișcată în mașină.

"Dragoste?". Cum îi putuse veni în gând această idee? Nu putea fi îndrăgostită. Nu. Nu voia asta.

Oricum, era imposibil să te îndrăgostești într-o săptămână! Și apoi, nu avea timp să fie îndrăgostită!

Ceea ce simțea nu era dragoste, ci iluzia de dragoste. O iluzie creată de deșteptarea senzualității sale. Nu era îndrăgostită de Alan. Dragostea le era rezervată oamenilor tineri încă plini de speranță, ca Margareth, Jeremy și Jessica. Dar o văduvă de treizeci și nouă de ani...

"Dragostea?". Laura nu se putu stăpâni să râdă. Apoi să plângă.

Măcar dacă ar fi putut să nu-l întâlnească niciodată pe acest bărbat

Nu voia să fie îndrăgostită, și totuși... Cum să numească altfel acel sentiment intens și sfâșietor pe care-l simțea îndată ce se gândea la Alan?

***

– Toate sunt la fel! exclamă Alan punând halba de bere goală pe masa din bucătărie..

– Bem pentru infern și pentru femei! răspunse Luke, așezat în fața lui, pe unul din cele patru scaune cromate, ridicându-și paharul de bere în direcția fratelui său.

Ca să se prăjească toate la foc mic în cuptorul marelui Satan...

– Chiar și fiica ta? îl întrerupse Alan.

Luke zâmbi încruntându-și sprâncelene, ceea ce-i dădea feței o expresie de amărăciune.

– Vezi, pentru mine, Line nu este femeie. Nu...

Încetă să vorbească pentru a bea o înghițitură de bere. Apoi puse paharul pe masă cu un zgomot înăbușit și amenințător.

Chipul său exprima mai mult decât tristețe: disperare.

– Alan... Am pierdut-o. Mi-am pierdut bebelușul.

Alan simți o milă profundă pentru fratele mai mic. Nu-l lăsase decât să întrezărească durerea pe care o putea simți că fusese despărțit de copil. Dar ceea ce descoperea era prea dureros, prea îngrozitor. Luke fusese profund rănit, o simțea. Și se bizuia, evident, pe el, pentru a-l ajuta să rămână cu picioarele pe pământ.

Luke îi povesti demersurile sale infructuoase pentru a obține de la fosta soție custodia fiicei. Când termină, lipsindu-i realmente cuvintele încurajatoare, Alan se ridică și-și luă fratele în brațe.

Un zâmbet trist se contură pe buzele lui Alan când își aminti de neatâmpărata care îl sâcâise fără încetare cu zburdălniciile sale, în copilărie. Luke devenise bărbat.

În vârstă de treizeci și trei de ani, măsura cu aproximație cu zece centimentri mai mult decât Alan. Totuși, în acea clipă, rămânea fratele său mai mic.

Alan îl strânse lângă el ca pe un copil nefericit. Și, asemenea unui copil, Luke începu să plângă... după copilul său pierdut...

În acea clipă, Alan simțea și el o ură sălbatică împotriva femeilor. Deoarece o femeie era cea care-i adusese fratele în asemenea stare de nefericire și de disperare. O femeie avidă să posede bunurile materiale pe care i le putea da un alt bărbat. Și această femeie pe care Luke o adorase mai mult decât viața sa – încercase să se sinucidă – nu-l trădase doar. Îi luase și pe fetița lor.

Încurajându-și în tăcere fratele, Alan fu cuprins de o furie cumplită împotriva soției lui Luke, care preferase să plece cu un francez, un neserios care nu se gândea decât la chefuri. Dar resentimentele sale aveau de asemenea drept țintă și pe acea femeie pe care o iubise odinioară... acea femeie care plecase cu cel mai bun prieten al său.

Le blestema pe toate.

Și Laura?

Gândindu-se la acest nume, în mintea lui Alan apăru imaginea încântătoare a tinerei femei. Oare și ea era în stare de trădare?

Nu. Nu Laura, se gândi. Și această cetitudine îi domoli mânia.

Laura era prea sinceră, prea loială, prea... Totuși, trebuise să insiste să accepte să-i dezvăluie relația lor fiicei sale!

Lui Alan nu-i plăcea suspiciunea care începuse să-i cuprindă sufletul și fu ușurat când Luke îi întrerupse gândurile, îndepărtându-se de el.

– Îmi pare rău, Alan, murmură Luke, ștergându-și cu dosul mâinii lacrimile care-i udaseră obrajii. Nu se va mai întâmpla. Nici o femeie nu mă va mai putea izgoni în mod necinstit. Pe viitor, dacă cineva trebuie să sufere, îți jur că nu eu voi fi acela...

Luke zâmbi cu tristețe. O hotărâre de neclintit i se citea în priviri. Alan îl înțelegea. Totuși nu se putu împiedica să nu simtă o mare milă pentru femeia sau femeile care vor avea nefericirea să-l întâlnească pe Luke. Și vor exista, deoarece era frumos ca un zeu... sau, în această clipă, mai degrabă ca un diavol.

Așa că se hotărî să nu i-l prezinte pe Luke, Laurei. Nu voia ca ea să aibă de suportat remarcele ironice ale fratelui său mai mic.

Laura era prea feminină, prea blândă.

Și, luând în considerare ceea ce tocmai exprimase Luke, Alan știu că fratele său nu o va cruța, ci se va năpusti asupra ei ca nenorocirea asupra lumii. Și era cel mai mic lucru care se putea spune.

Alan fu surprins de acest gând. Totuși, nu exagera puțin în genul melodramatic? Viața nu era mai simplă? Îi aruncă repede o privire lui Luke și el pierdut în gândurile sale. Expresia neîndurătoare nu-i pierise din privire.

Nu, gândurile sale nu erau așa de grotești cum păreau. Va trebui să lupte împotriva propriului frate pentru a o proteja pe Laura.

Laura, singura sa iubire...

Această afirmație spontană îl surprinse pe Alan.

Iubire?

Simțea realmente acest sentiment atât de rar pentru Laura? Sau, ca Jessica, își făcea doar iluzii, credea că o iubește?

Făcuseră dragoste, de aici până la a vorbi despre iubire era un pas pe care Alan nu era pregătit să-l facă.

Fusese deja îndrăgostit odinioară. Știa că dragostea făcea un bărbat slab. Și refuza – se temea – să lase garda jos.

Nu reprezenta oare Laura exemplul perfect de descurajarea provocată de dragoste?

– Ce ai spune de o pizza, Alan? propuse brusc Luke Acest gen de... surmenaj emoțional mi-a făcut foame. Nu te superi prea tare să dai o fugă până la pizzeria de alături pentru a a duce ceva de mâncare?

– Alerg! replică Alan cu amabilitate.

Ieși imediat din bucătărie, își îmbrăcă bluzonul din piele de căprioară și plecă.

Pe stradă, Alan își aminti de mesele improvizate în casa martor... Dragoste? Hotărî să respingă imediat și pentru totdeauna un sentiment atât de primejdios.

Dragoste? Era întru totul bună pentru puști, pentru naivi și pentru imbecili.

Dar dacă ceea ce simțea pentru Laura era într-adevăr dragoste?

Această întrebare îl frământă toat1 seara și-l urmări până în pat.

Desigur, se atașase de ea, cum n-ar fi putut-o face cu nici o altă femeie. Doar că iată... Laura nu era orice femeie.

Laura era...

Încercă să definească ce reprezenta Laura pentru el. Era o parte din el însuși, din carnea, din sângele, din sufletul său...

Se agită în pat, se răsuci de sute de ori, framântând perna.

Nu va mai iubi niciodată vreo femeie... cu dragoste... Niciodată!

Capitolul 9

Dragostea o transformase profund pe Laura. Dar de când reușise să dea un nume sentimentului pe care-l avea pentru Alan, avea ciudata impresie că devenise o alta, o femeie nouă.

În acest sfârșit de după-amiază posomorât, lucra cu înverșunare în sufragerie, când Alan intră în încăpere. Observă că se schimbase.

Nu era rece, dar rezervat. Nu chiar brutal, dar avea o oarecare nerăbdare în atitudine, un fel de răceală imperceptibilă în voce.

Uimită de expresia austeră a feței sale, îi adresă un zâmbet timid. În zadar. Expresia severă a lui Alan nu se schimbă deloc.

– Ai vorbit cu Jessica? o întrebă direct.

La tonul vocii, la schimbarea subtilă a manierelor față de ea, Laura se simți imediat în defensivă.

Oare cine se credea? Regele Suediei? La acest gând, Laura se suspectă pe loc de o posibilă calomnie față de o persoană care

nu-i fusese niciodată prezentată. Nici un rege, fie al Suediei sau din altă parte, nici un bărbat în mod normal politicos nu putea să fie mai rigid, mai stupid ceremonios și mai dezagreabil ca Alan în acea clipă.

Încercă să-i zâmbească din nou, dar nu reuși decât un ciudat rictus stângaci.

– Bună ziua, totuși! exclamă.

– I-ai vorbit? insistă Alan.

– Nu.

– Nu? se miră bărbatul înaintând spre ea. De ce? Mi-ai promis s-o faci!

În acea clipă, Laura se gândi la cele două nopți lungi de neliniște și de întrebări dureroase pe care tocmai le trăise. Își pierdu răbdarea.

Cum oare se putuse îndrăgosti de acest necioplit? Cum îndrăznea să o trateze în acest mod? Cine se credea?

– Ascultă, Alan, nu ți-am promis nimic. Ți-am spus doar că voi căuta ocazia, clipa propice pentru a-i vorbi, îi răspunse fulgerându-l cu privirea.

– Și în tot timpul weekendului n-ai găsit măcar o clipă pentru asta?

– Tot weekend-ul? izbucni Laura. N-am văzut-o pe Jessica decât sâmbătă seara și ieri! Și îți amintesc că sâmbătă seara Jessica și cu mine am fost invitate la Margareth.

Prefera să nu amintească plecarea grăbită de la fiica sa mai mare.

– Și ieri am văzut-o pe Jessica în total două ore, continuă pe același ton. O oră la micul dejun înainte să-și întâlnească prietenii și o oră la cină, când s-a întors. Nu este ceea ce numesc eu o ocazie propice pentru dezvăluiri dificile!

– Așadar, până când se va ivi ocazia, vom continua să jucăm rolurile pe dos, o ironiză Alan. Spune-mi dacă greșesc dar, de obicei, în acest gen de situații tinerii sunt cei care se întâlnesc în secret, nu părinții. Nu?

Laura se simți cuprinsă de o mânie surdă – poate pentru că avea dreptate.

– Alan, te rog, pune-te o clipă în locul meu, exclamă prompt. Cunoști contextul și...

– Știu numai că toată această poveste este lipsită de sens! replică acesta. Am treizeci și șase de ani. Tu, treizeci și nouă. Și suntem obligați să ne ascundem, să mințim ca și când am fi vinovați! Și toate astea pentru că o puștoiacă de nouăsprezece ani crede că este îndrăgostită! Este o nebunie totală!

– Puștoiaca asta de nouăsprezece ani este fiica mea, replică tăios Laura.

Tonul vocii sună ca o alarmă. Alan înțelese că în aer plutea furtuna. Făcuse să vibreze o coardă sensibilă, cea maternă..

Rezemat de șemineul mare, o privi cu atenție pe Laura.

– De acord... accept să mai joc puțin această comedie, cedă Alan. Dar fă-mi un serviciu, vrei?

– Dacă este posibil... răspunse Laura cu prudență, ușurată că disputa lor părea să se domolească.

– Ai putea să accelerezi lucrul? Dacă trebuie să ne ascundem, să fie cel puțin confortabil...

În sfârșit un slab – foarte slab – zâmbet apăru pe buzele lui Alan.

– Voi vedea ce voi putea face, promise Laura.

După terminarea definitivă a schițelor, Laura se apucă de decorarea propriu-zisă. Fu mulțumită de rezultatul obținut la sfârșitul săptămânii. Acum, casa semăna întru totul personalității lui Alan. Uneori, trebui să înlocuiască obiectele sau mobilele prevăzute la început prin altele care aveau avantajul de a fi disponibile imediat în magazine. Dar chiar în acest schimbări păstrase mereu în minte imaginea lui Alan.

Efectuând această muncă, dragostea pentru el se amplificase, devenind mai puternică, inatacabilă. Dar nu simțea nici bucurie, nici fericire. Dimpotrivă, frământată de îndoială, nu încetă să-și pună întrebări îngrijorătoare.

Acîțona oare cu inteligență îndrăgostindu-se de un bărbat în acest moment al vieții sale?

Era principala întrebare la care veneau să se adauge altele, care o chinuiau zi și noapte.

Era prea bine instalată în viața sa de mamă și de decoratoare pentru a-și schimba modul de viață? Nu depășise vârsta pasiunilor amoroase? Și ce va face dacă această relație, deocamdată pasionată și înflăcărată, se va răci?

Îndoielile îl priveau mai ales pe Alan.

Oare ce simțea? Ce credea realmente despre ea.

Îi repetase deseori că era frumoasă, dar fără să amintească un angajament, o viață comună.

Devenise rezervat și uneori chiar sever. Oare comportamentul său era un semn de dezinteres față de ea?

Aceste întrebări o însoțeau în fiecare zi, o șubrezeau și o tulburau. Devenise și mai rezervată, mai puțin pasionată când era cu el.

Tot nu vorbise cu Jessica și, de fiecare dată când se gândea la această discuție, un fel de panică o împiedica să treacă la acțiune. Deduse din asta că nu era timpul să-și informeze fiica despre relația sa cu Alan.

Astfel, trecură săptămânile. Laura și Alan se întâlneau deseori în casa devenită intimă și primitoare. Făceau dragoste cu pasiune, dau cu trecerea zilelor, relația lor părea din ce în ce mai fragilă. Ajunseseră să secerte pentru fleacuri, pe subiecte cum ar fi mâncarea și hainele.

În prima săptămână a lunii mai, Laura se simți descumpănită, vulnerabilă și aproape de o despărțire care, în mod sigur, o va face să sufere teribil.

Un conflict interior îl chinuia pe Alan. În timp ce o parte din el ardea să-i declare dragostea Laurei, alta îl îndemna la rezervă.

Prezența lui Luke la el îi amintea de duplicitatea femeilor, pericolul de a iubi prea mult și suferința care se putea naște dintr-un atașament prea mare. Asta nu-l ajuta prea mult.

Disperarea sinceră a lui Luke sporise neîncrederea lui Alan față de femei, o neîncredere perseverentă, pe care și-o exprima

deseori față de Laura. Această furie le mina nemilos relația din interior. Alan o știa, dar nu putea face nimic.

Situația nu putea să dureze. După mai multe săptămâni de tensiune înabușită, o izbucnire – pe care Alan o spera salvatoare – era inevitabilă.

Era după-amiaza târziu când Laura ajunse în acea zi la casă, care nu mai era un martor decât al dragostei lor zbuciumate.

Vremea se schimbase brusc. Pentru prima dată de luni de zile era în sfârșit cald. Laura era îmbrăcată în consecință, cu o bluză albă fără mâneci și cu o fustă largă albastră, cu sandale fără toc, care lăsau să se vadă picioarele frumoase cu unghii sidefii.

Se îmbrăcase dimineață cu dorința de a-l seduce pe Alan. Ajunsese mai devreme decât de obicei pentru a pregăti o cină festivă. Sătulă de mesele la botul calului, spera că un mic festin adevărat, urmat de o conversație tandră și liniștită pe subiecte lipsite de gravitate va ajuta relația lor să treacă din nou peste dificultăți.

Intră, traversă salonul și se opri în ușa sufrageriei, stupefiată.

Geamurile de la ferestre erau sparte. Covorul mare, persan, era acoperit cu cioburi din sticlă. Oglinda venețiană de deasupra șemineului era crăpată vertical și o vază albă din porțelan care, în mod normal, ar fi trebuit să se afle în grădină, zăcea spartă în fața căminului.

Laura își duse mâna la gură.

Cine?

De ce?

Se întoarse și ieși repede din casă. Trebuia să-l găsească neapărat pe Alan.

Știa că acum lucra la șarpanta complexă a unui acoperiș pentru o casă situată în nordul lotului. Merse cu pas hotărât și repede până când îl zări în sfârșit. Aproximativ zece muncitori lucrau pe acoperiș. Alan vorbea cu un bărbat. Când Laura se apropie de casă o întâmpină un concert de fluierături admirative.

Alan se întoarse și o văzu.

– Ce-i cu vacarmul ăsta? urlă furios la cei ce fluierau, care se opriră, nu fără câteva rânjete.

Se îndreptă spre Laura care, prea preocupată de ceea ce se întâmplase, nu remarcă imediat expresia mânioasă care crispa trăsăturile lui Alan.

– Ce s-a întâmplat, Laura? o întrebă cu o blândețe care-i ascundea cu greu enervarea.

– Alan... a fost jefuită casa, îl anunță cu o voce pe care nervozitatea o făcea puțin stridentă.

– Nu! exclamă Alan, stupefiat.

Rămaseră o clipă tăcuți, apoi, luând-o pe Laura de braț, bărbatul o conduse spre Porsche.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă pornind motorul.

Mașina se îndrepta deja spre casa lor.

– Urciorul din grădină... a fost aruncat în casă... este sticlă peste tot... îi explică tremurând.

– Lipsește ceva? Sunt și alte stricăciuni? o întrebă oprind mașina în fața ușii.

– Nu știu. Îndată ce am văzut asta, am venit să te anunț.

Coborâră din mașină și alergară spre casă.

În salon, Alan examină perplex încăperea devastată.

– Care este idiotul care a putut face asta? Rămâi aici, îi ordonă Laurei, mă duc să văd celelalte camere.

Se îndreptă spre antreu, deschise un dulap și scoase de acolo o mătură și un făraș și se întoarse în sufragerie, unde începu să strângă cioburile de sticlă.

– Ce faci? o întrebă Alan tăios, apropiindu-se.

– Curăț puțin, răspunse Laura, mirată de acel ton nepotrivit.

– Lasă, voi cere cuiva să se ocupe de asta mâine dimineață.

Și smulgându-i mătura din mână o aruncă în încăpere.

Laura rămase pe loc, complet derutată, tremurând de disperare și de spaimă.

– Și apoi... ce încerci să dovedești plimbându-te în fața oamenilor pe șantier? exclamă cu voce răgușită, luând-o cu fermitate de umeri.

– Cum? exclamă Laura uluită.

– Aveai nevoie să dovedești că ești seducătoare? reluă Alan amenințător. Îți voi da toate dovezile pe care le cauți...

Și luând-o de braț cu o mână de oțel, o împinse pe scară până în cameră.

– Alan! strigă femeia. Mă doare! Te rog!

Încercă să reziste.

Dar era mai puternic decât ea și mânia îi sporea energia.

Oare ce făcuse să declanșeze o asemenea furie? Tulburată, îngrozită, Laura înainta cu mintea în deplină confuzie. Cine era bărbatul acesta care o brusca? De ce își permisese aceea remarcă insultătoare și grosolană? Încercase vreodată să seducă alt bărbat în afara lui...?

În cele din urmă, mai mult uluită decât îngrozită, încetă să reziste. Și apoi, în ciuda furiei inexplicabile, Laura persista să-l considere incredibil de seducător...

Îndată ce fură în cameră, Alan o sărută cu adevărată înverșunare. În ciuda acelei înflăcărări înspăimântătoare, femeia se înfioră. Și puternica dorință pentru Alan o făcu să-și piardă capul. Se dezbrăcă fără a vorbi, cu o nerăbdare furtunoasă, ca și când participau la un ritual magic ce-i depășea.

O culcă pe pat. Buzele se întâlniră din nou și un val de senzații nemaiîntâlnite o copleși pe Laura. Nu simțise niciodată o dorință atât de puternică, atât de violentă pentru el.

Alan își îndreptă puțin fața înfierbântată și își adânci privirea ochilor atât de albaștri în cei ai Laurei.

– Mă mai dorești ? o întreabă încruntat.

– Da, Alan, murmură aceasta

În mod ciudat, nu mai era speriată deloc de acel aspect al personalității sale pe care tocmai i-l dezvăluise în aceste clipe pasionate. Dar rămăsese impresionată de rapiditatea de acțiune și de cauzele comportamentului încă de neînțeles pentru ea.

Alan o privea în tăcere, la fel de agitat.

– Alan, nu înțeleg ce...

– Spune-o!

– Te doresc, Alan, repetă Laura fără să se oblige, deoarece era purul adevăr.

– Îmi aparții, Laura. Să nu uiți...

Tonul neliniștitor al vocii contrasta puternic cu blândețea cu care mâinile mângâiau trupul Laurei.

Intră în ea cu mai multă vigoare și putere ca de obicei. Și Laura înțelese că o lua realmente în posesie... apoi uită de orice, cedând plăcerii nesfârșite pe care i-o dădea.

***

Laura asculta respirația regulată a lui Alan. Acesta se întoarse spre ea.

– Te-am rănit? o întrebă, aparent îngrijorat.

Era de un calm ciudat. Laura fu puternic impresionată de privirea ochilor albaștri a căror liniște aparentă părea că ascunde o teamă excesivă.

– Nu, Alan, nu m-ai rănit, murmură zâmbind.

Expresia feței lui Alan nu se schimbă.

– Te-am speriat? mai spuse acesta.

Laura se ridică într-un cot pentru a sta cu fața la el.

– Nu, Alan, nu m-ai rănit și nu m-ai speriat, îl asigură. De ce?

Asta era intenția ta?

– Nu, îi răspunse. Vroiam doar să știu...

Mințea. Laura știa că mințea, cum știa ca vrusese să s-o pedepsească. Asta o întrista și o făcea să sufere. Alan vruse s-o rănească și s-o sperie. Minți-se.

Îl privi în timp ce se ridică și-și adună hainele, înainte de a dispărea în baie.

Intuiția pe care o avea de câteva săptămâni se confirma. Nu mai era același bărbat. Nu mai era cel cu care făcuse picnicul. Se întrebă ce putuse face din acel amant fericit un străin care voia s-o sperie pentru a o face să admită că îl dorea.

Laura chiar nu știa ce se putuse întâmpla pentru a-l schimba în mod atât de evident. Avea o singură certitudine: această transformare o să le pună relația în pericol.

Brusc, toate întrebările și îndoielile dispărură ca prin farmec. Desigur, îl iubea pe Alan cum nu iubise niciodată pe nimeni. Dar nu simțea destulă putere să continue o situație atât de încordată și de dificilă.

Se ridică, își luă hainele și ieși fără zgomot din cameră, pentru a merge să se îmbrace în cealaltă baie.

***

Sub duș, Alan se învinuia făcându-se cu ou și cu oțet.

Închise robinetele și ieși din cabină.

Oare ce făcea Laura? Plângea?

Nu reușea să-și desprindă gândurile de acea femeie care se afla în cameră. Dacă plângea, era singurul răspunzător pentru lacrimile sale. Luă un prosop și începu să-și șteargă corpul atletic.

Laura...

Simți un nod în gât. Dar de ce fusese oare atât de brutal? O rănise pe femeia care-i dăduse atât de multă plăcere cum nu crezuse că era posibil înainte de a o cunoaște. Iar el, ca un imbecil ce era, făcuse pe masculul agresiv, rău. În mod intenționat.

Își termină de șters spatele și aruncă furios prosopul pe jos. Desigur, avusese motive să acționeze astfel.

Era mai bine să nu se mai gândească! Erau frumoase toate acele motive care-l îndemnaseră să facă pe deșteptul în mod atât de grosolan!

Oftă și se îmbrăcă. Înainte de a intra în cameră, își pregăti discursul de scuze.

Deschise ușa.

Laura plecase.

Patul era făcut. Totul în cameră era în ordine, aranjat. Și Laura plecase...

O intuiție dureroasă îi șopti că nu părăsise doar camera, ci și casa și lotul.

Și pe el.

Nu se duse nici măcar la fereastră pentru a vedea dacă Buickul maro se mai afla acolo. Știa că nu mai era. Se prăbuși pe pat. Întins pe burtă, privi mult timp cu disperare parchetul.

Oare cum reușise să se pună într-o situație atât de încurcată?

Și când te gândești că era singurul responsabil de această confuzie.

Mânia. Da, mânia aceea de necontrolat era cea care îl pierduse. O mânie care sporea în el de ani. Mânie îndreptată împotriva unei femei. Cea care îl făcuse să sufere ca niciodată. Împotriva celeilalte, care îi trădase de asemenea fratele și-l făcuse să sufere. Și în cele din urmă, și mai ales, mânia împotriva propriei sale temeri. Teama de a fi trădat, umilit, înșelat de femeia pe care o iubea cel mai mult pe lume.

Sporită de gelozie, această teamă și această furie ieșiseră în mod brutal la suprafață când bărbații o fluieraseră pe Laura și când o văzuse în mijlocul lor, atât de frumoasă, atât de dorită, atât de... femeie.

În acea clipă, o dorise pe Laura mai mult ca niciodată, dar îi fusese teamă de acea dorință. Celălalt bărbat care era în el simțise nevoia să o pedepsească pe Laura pentru dorința pe care o simțea.

Ce grozăvie!

Și pentru că îi fusese teamă să o piardă, o obligase să recunoască faptul că nu-l dorea decât pe el.

Ce nebunie!

Ce obținuse cu această demonstrație de mascul cuceritor?

Se ridică și se îndreptă încet spre ușă. Puse mâna pe clanță și se întoarse cu inima strânsă.

Nu mai era acolo decât o cameră superb decorată. Și tristă.

Cu un mare pat gol.

Laura plecase.

Capitolul 10

Așezată la birou, Laura privea cu un aer posomorât grămada de dosare de examinat. Era cald. Aerul era umed. Nu-l mai văzuse pe Alan de mai multe săptămâni.

Era însărcinată.

Căldura înabușitoare n-o deranja pe Laura.

În schimb, aștepta un bebeluș... Erau douăzeci de ani de când nu i se mai întâmplase...

– Te simți bine? întrebă Olivia.

Laura ridică ochii și-i zâmbi asistentei sale.

– Da... este în ordine, răspunse, ascunzându-și indispoziția profundă pe care o avea.

– Totuși, nu pari în apele tale, insistă Olivia. Pari epuizată.

– Oh! este surmenajul din ultimul timp...

– Vorbește în numele tău... De o lună muncești cât patru...

– Cât timp este de lucru, trebuie profitat.

Olivia nu păru să adere întru totul la explicația Lurei, dar nu mai suflă o vorbă.

– De fapt, ce s-a întâmplat cu acel bărbat care voia neapărat să decorezi personal casa martor?

Laura își simți inima bătând mai repede, ca întotdeauna când se amintea de Alan Branson în fața ei. Încerca să-l uite, dar nu era ușor în fiecare zi.

– Ei bine... a trimis un cec, explică. Și gata.

Laura nu-i povestise în amănunt relația lor, nici că Alan trimisese un cec drept bonus, pe care i-l înapoiase.

– Ciudat... murmură Olivia.

– Că a trimis un cec? întrebă Laura zâmbind.

– Nu, că n-a dat nici un semn de viață de când te-a angajat. Aș fi jurat că era interesat de tine... în sfârșit, personal, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Nu este nimic ciudat, răspunse Laura străduindu-se să rămână calmă și firească. Mi se pare că Alan Branson a trăit o iubire dificilă acum câțiva ani. De atunci, comportamentul său față de femei nu este simplu...

"Și pentru asta am fost pedepsită eu, se gândi pentru a mia dată. Pentru o altă femeie...".

Conversația începuse să o dezguste. Să hotărî să o scurteze.

– Cred că toate acestea vor putea aștepta săptămâna viitoare, spuse ridicându-se.

– Excelentă sugestie, răspunse asistenta ridicându-se la rândul său. Cum de nu m-am gândit la asta mai curând?

Câteva clipe mai târziu, Laura încuia ușa biroului cu cheia.

– Mâine vino când vrei, spuse Laura.

Olivia își petrecea de obicei weekendul cu familia sa. Dar părinții mutându-se la Phoenix, în Arizona, nu mai era timp să-i vadă atât de ușor. Când Laura aflase că va fi singură în weekend, o invitase. Olivia acceptase cu plăcere.

– La micul dejun? întrebă Olivia.

– Când vrei, răspunse Laura îndreptându-se spre mașină.

Se instală la volanul Buickului.

– Vrei să-ți aduc ceva? propuse Olivia.

– Doar zâmbetul tău.

Laura îi spuse la revedere cu un semn prietenesc din mână.

Demară și zâmbetul îi dispăru îndată ce Olivia nu se mai văzu. Se simțea atât de obosită. Ar fi vrut să creadă că epuizarea sa era unul din primele simptome ale sarcinii. Dar știa că adevărata cauză era cu totul alta.

Îi lipsea Alan. Îi veniră lacrimi în ochi în timp ce revedea chipul frumos, cu trăsături regulate ale bărbatului adorat. Cele trei săptămâni petrecute departe de el, de la plecarea sa discretă din cameră, fuseseră cele mai lungi și mai greu de suportat din viața sa.

Alan sunase chiar în seara plecării sale. Îi auzea încă vocea. Cprpins de remușcări, îi ceruse să-l ierte. Insistase să vină a doua zi la casa martor.

Îi răspunsese că-i acceptă scuzele, dar că totul se sfârșise între ei, se terminase.

Pe moment, crezu că face bine alegând această soluție, aparent singura viabilă. De atunci regretase de mai multe ori...

Când bănuise că era însărcinată, fusese nebună de bucurie. Însărcinată! Oare nu era minunat? Va avea un copil de la Alan. Incapabilă să aștepte, își făcuse imediat analizele. Pentru a ști cât mai repede. O furtună de gânduri și sentimente de bucurie îi cuprinse sufletul când închisese după telefonul medicului.

Un copil! Avea treizeci și nouă de ani și va avea un copil! Nu, nu un copil. Copilul lui Alan.

Fericită, voise să-l sune imediat pe Alan.

Nu fusese căsătorit niciodată și nu avusese vreodată copii. Cu siguranță, va fi nebun de bucurie. Va fi...

Dar elanul i se frânse. Fericirea i se transformă într-un gând dureros. Cunoștea dinainte reacția lui Alan. Ar fi fost foarte sigur că fusese iar înșelat de o femeie. Ar fi insistat să se căsătorească.

Laura își șterse lacrimile care îi curgeau pe obraji. Conducând pe străzile aglomerate, reflectă iar și iar la acele gânduri care o făceau să sufere.

Realizând că Alan o va cere cu siguranță de soție, hotărî să nu-l sune. Copilul era în trupul ei.

Cine avea nevoie de Alan?

Ea, desigur, dar nu asta era problema.

Alan avea dreptul să știe, dar asta nu va avea nici o influență asupra viitorului copilului.

Laura nu voia să fie soția lui Alan.

În sfârșit, nu era chiar adevărul.

S-ar fi căsătorit cu el, dar nu în aceste condiții. Refuza rolul de femeie care cere reparații.

Nu era nimic de reparat. Putea foarte bine să-și crească singură copilul. Avea treizeci și nouă de ani, o meserie interesantă și profitabilă. De ce s-ar fi căsătorit?

Dar Alan avea dreptul să știe. Și numai Laura îl putea pune la curent.

Își parcă Buickul la vreo douăzeci de metri de casă. Șergându-și lacrimile, coborî din mașină încercând să pară naturală. Jessica era probabil acasă și observa totul. Laura trebuia să fie foarte atentă...

În orice caz, despărțirea de Alan avea un aspect pozitiv: nu mai avea nimic să-i mărturisească Jessicăi.

– Nu merită osteneala.

Alan își privi fratele întins confortabil pe canapeaua din salon.

– Despre ce vorbești? îl întrebă încruntându-se.

– Persoana la care te gândești de o lună. Nu merită osteneala, repetă Luke cu un zâmbet cinic.

Nu, nu o lună, gândi Alan, ci exact trei săptămâni. O știa pentru că numărase zilele de când fusese atât de lipsit de tact...

Laura.

Desprinzându-și privirea de pe chipul fratelui, privi planta verde pe care aceasta o pusese în salon.

Suferea gândindu-se la ea, și totuși își părăsise apartamentul și se instalase în casa martor – casa lor. Un mod de a se apropia

de Laura. Aici îi simțea prezența. Amintiri de neînlocuit îl legau de acest loc...

Lui Alan nu-i era sete, dar bău o înghițitură de bere pentru a-și face de lucru. De când plecase ea, i se părea că cel mai mic gest nu avea ca scop decât să-i dea o ocupație. Nu făcea decât să fugă de prezent...

Zilele fuseseră prea lungi, iar nopțile și mai lungi.

– Nu dorești să vorbești? întrebă Luke.

– Cu tine?

– Evident. Și dacă îți propun asta, este tocmai pentru că nu sunt prea indulgent când este vorba despre femei.

– Într-adevăr, aprobă Alan.

– Văd că ai rămas cu gura căscată, remarcă Luke, vorbind pe șleau ca de obicei, dar câteva clipe de tandrețe nu merită această suferință.

Alan petrecuse trei săptămâni gândindu-se la teoria fratelui său. Și ajunsese la propriile sale concluzii.

– Pentru că îi este frică de flăcări, un om poate sfârși murind de frig, declară.

Luke îl privi îndelung în tăcere, apoi oftă deznădăjduit.

– Ai fi gata s-o însoțești în infern, nu-i așa?

– O iubesc, mărturisi Alan.

Era prima dată când rostea aceste cuvinte cu voce tare.

– O iubesc, repetă ca și când se elibera de un secret prea greu de păstrat.

– Și ea? Te iubește?

– Cred... în sfârșit, credeam... bâigui Alan. A fost o neînțelegere între noi și de atunci...

Tăcu și oftă.

– Ce intenționezi să faci? întrebă Luke.

Alan se gândise deja foarte mult la asta. Nu putea să-i telefoneze Laurei. Încercase deja și nu obținuse nici un rezultat. Totuși trebuia s-o vadă, să-i vorbească.

Bineînțeles, avea o idee. Dar era riscantă.

Se hotărî totuși s-o pună în practică.

– Ce voi face? răspunse.

Cred că voi avea o discuție cu o tânără fată de nouăsprezece ani.

Cu această rochie albă, Laura părea să aibă treizeci de ani. Zâmbind numeroșilor invitați, nu mai părea frământată de sarcină.

Erau oameni peste tot, în grădină, în casă. Mai ales în grădină, unde instalase bufetul.

Venea de la bucătărie când Jessica o luă de braț.

– Mamă, sper că nu te vei supăra foarte tare...? Am invitat două persoane în plus.

– Două în plus sau două în minus, n-are nici o importanță...

– Mulțumesc, mamă, răspunse tânăra fată îndreptându-se spre bufet. Nu vei regreta.

Să regret? Și de ce oare? Ce idee! Nici măcar nu-i va remarca pe cei doi nou-veniți...

Se alătură Oliviei și lui Ruth care se ocupau vesele de bufet.

– Va fi destul...? o întrebă Olivia pe Ruth, văzând fursecurile și sandvișurile dispărând rapid.

– Se vede că nu ești de-a casei, replică Ruth. Aici este întotdeauna prea mult și crede-mă, n-ai văzut încă nimic...

Laura le asculta și le ajuta când Margareth se apropie de ea.

– Nu mi-ai spus că l-ai invitat pe Alan Branson, remarcă tânăra femeie.

Alan?

Timp de o secundă, Laura își simți trupul transformându-se în gheață.

Jessica! Înțelese brusc că era unul dintre invitații surpriză ai fiicei sale mai mici.

– Oh! nu l-am invitat eu, o asigură pe Margareth. Cu siguranță, sora ta a făcut-o.

"Și o voi trage de urechi", se gândi.

– Și bărbatul acela care este cu domnul Branson? Cine este? întrebă Olivia. Este puțin prea slab, dar are un farmec... diabolic!

Laura privi tulburată în direcția celor doi bărbați. Nici măcar nu-l văzu pe celălalt bărbat, atât era de hipnotizată de chipul lui Alan. Îi aruncă o privire rapidă necunoscutului, dar nu se putu stăpâni să revină la Alan. Părea obosit, dar era totuși de o frumusețe extraordinară.

Ar fi vrut să-l urască, dar era peste puterile ei.

Alan se apropie și strânse mâinile lui Ruth, Margareth, Oliviei și... Laurei.

La atingerea mâinii sale, aceasta își simți inima palpitând în piept.

– Mulțumesc că ne-ați invitat, spuse Alan. Laura, permite-mi să ți-l prezint pe fratele meu, Luke Branson. Luke, ți-o prezint pe Laura Seaton...

Își strânseră mâinile, dar Laura, prea tulburată de prezența lui Alan, nu reușea să-și îndrepte atenția asupra lui Luke.

Luke și celelalte femei începură o discuție foarte interesantă despre consecințele schimbărilor anotimpurilor. În acest timp, mută, Laura încerca să nu-l privească pe Alan.

– Am putea vorbi între patru ochi? o întrebă acesta brusc. Este în legătură cu munca ta...

Laura își simți fața îmbujorându-se.

– Să vorbim între patru ochi? se miră pe tonul cel mai firesc. Aici?

– Nu, spuse Alan zâmbind. Puțin mai la o parte... Ceea ce vreau să-ți explic este complicat, și cred că vom avea nevoie de calm.

– Dar... trebuie s-o ajut pe Ruth...

– În nici un caz! exclamă Ruth. Mă pot descurcă foarte bine singură.

– Oricum, rămân eu cu Ruth, propuse Margareth. Odihnește-te puțin... Ai nevoie.

– Și eu voi fi încântată să-l prezint pe domnul Branson celorlalți invitați, exclamă Olivia zâmbindu-i lui Luke.

– Ei bine, te urmez, domnule Branson, declară Laura.

Își croiră drum prin mulțimea de invitați. Alan mergea în față și Laura îl urma. Fără s-o privească întinse mâna spre ea, în spate. Fu peste puterile ei; își puse mâna în cea a bărbatului.

Ieșiră și se instalară în Porscheul lui Alan, parcat la vreo zece metri de casă, pe o stradă puțin circulată.

– Jessica ți-a vorbit? o întrebă dintr-o dată Alan.

– Despre ce?

– Despre noi.

– Nu. De ce?

– Este de acord.

– Dar... de unde a aflat?

– I-am spus totul.

– N-ai fost prea brutal? N-a suferit prea mult.

– A părut că suferă în aceste zile?

– Nu, dar...

– Nici un dar, Laura. A fost foarte mirată aflând că o credeam îndrăgostită de mine, îi explică zâmbind. Mi-a spus că am dezamăgit-o dându-i un ordin acum o lună...

Alan nu se putu stăpâni și izbucni în râs.

Laura de asemenea. Cum de nu ghicise?

Jessica ieșise mult seara și își aminti că în conversațiile cu fiica sa revenea deseori numele tânăr, pe care Laura îl uitase. Jason? Justin? Nu avea importanță, era oricum binevenit în familie!

Alan o privea în tăcere. Laura nu putea rosti nici o vorbă.

Se gândea numai la orbirea a cărei victimă fusese. Nici măcar nu remarcase că Jessica nu se mai gândea la Alan. Da, Alan o orbise. Nu crezuse decât că nu dădea suficieintă atenție familiei sale.

Se simțea puțin vinovată. Da, la urma urmei, fetele sale erau adulte care nu mai aveau nevoie să fie conduse de mama lor. Acum avea dreptul să se gândească puțin la ea.

Cu ce fusese de acord Jessica? Iată ce se întreba Laura.

Cu faptul că Alan o iubea pe mama sa? Dar oare o iubea? Brusc, totul părea s-o facă să creadă asta. Nu venise oare?

Un optimism fără margini umplu inima Laurei. Da, o iubea și el, cum îl iubea ea. Avea nevoie de ea, cum avea ea nevoie de el.

Fără să adauge o vorbă, Alan porni mașina.

– Unde mergem? întrebă Laura, mirată.

– Acasă.

– Alan... am ceva să-ți spun...

Porscheul se înscrise în circulație.

– Vom vorbi când vom fi la noi acasă, o întrerupse bărbatul.

Laura tăcu și-i aruncă o privire rapidă. Rămaseră tăcuți.

Laura își simți inima bătând nebunește când opri. Adorase întotdeauna această casă. Când șantierul va fi complet terminat, va fi splendidă. Intrară. Nimic nu se schimbase de când ea plecase.

Alan nu mutase o mobilă.

– Laura, scultă-mă, spuse acesta luând-o în brațe. Trebuie să-ți explic ce s-a întâmplat în ziua în care...

– M-ai mințit, îl întrerupse tânăra femeie. Voiai să mă rănești și să mă sperii.

– Da, te-am mințit. Da, voiam să te rănesc și să te sperii.

– Dar de ce? Ce-mi reproșai?

– Îți reproșam ceea ce o femeie poate să-i facă mai rău unui bărbat, răspunse Alan: să-i inspire o asemenea pasiune încât să nu mai trăiască decât pentru ea. Și te doream ca un nebun. Aveam impresia că sunt prin în capcană. Am rezistat. Și apoi, când am auzit fluierăturile muncitorilor, nu știu ce s-a

întâmplat. Am văzut roșu. Ceva a explodat în mine... acel ceva era gelozia, Laura. Și de asemenea teama...

Se opri și o privi cu atenție.

– Am fost gelos pe toți bărbații care te priveau, te admirau... Și mi-a fost atât de teamă să te pierd într-o zi, încât...

"Îmi aparții, Laura. Să nu uiți..."

Laura își aminti cuvintele sale.

– Oh... Alan... murmură, punându-și capul pe umărul său.

Îi era rușine de lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Dragostea mea... N-avea rost să mă rănești și să mă sperii. Sunt a ta... numai a ta. Oare n-ai înțeles?

– Te iubesc, Laura, spuse Alan cu vocea sa caldă.. Credeam că nu voi mai spune niciodată aceste cuvinte unei femei. Dar acum vreau să ți le repet până la sfârșitul zilelor mele. Accepți să te căsătorești cu mine? Mă mai vrei?

– Cum să refuz ceea ce-mi doresc cel mai mult pe lume? Te iubesc, Alan.

– Oh... Laura... mai spune-o.

Laura o repetă iar și iar, lăsând lacrimile să curgă.

Lacrimi de bucurie.

Întinși unul lângă celălalt în pat se priveau în tăcere, încă tulburați de plăcerea sublimă pe care o regăsiseră unul în brațele celuilalt.

– Fratele tău locuiește aici, cu tine?

– Da, răspunse Alan.

– Va continua să locuiască împreună cu noi când vom fi căsătoriți?

Alan puse mâna pe pântecul tinerei femei, care se înfioră.

– Numai un timp. Trebuie să plece curând. Până la urmă, nu se mai stabilește în oraș. Te supără că rămâne cu noi?

Mâna îi alunecă pe pieptul Laurei.

– Nu. Dar mă gândeam că strigătele unui bebeluș l-ar putea deranja.

Alan încremeni.

– Un bebeluș! exclamă brusc. Laura! Ești însărcinată!

– Te-am anunțat că aveam să-ți spun ceva...

– Un bebeluș... murmură Alan visător. Un bebeluș adevărat?

– Un bebeluș adevărat, îl asigură Laura râzând.

Alan o îmbrățișă cu înflăcărare și o sărută cu pasiune.

– Te iubesc, Laura, murmură.

Și ea îl iubea. Cât își vor adora mai târziu copilul care va veni ca o încununare a iubirii lor! Copilul... și poate și alții. Nimic nu era imposibil.

Porțile paradisului tocmai se deschideau în fața lor.

SFÂRȘIT